د معجزې تېره

ناول

ليکوال: موريس لبلان

ژباړه: نصير احمد احمدي

کال: ۱۳۹۳ل

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې خبرې:

په نوې ځوانۍ کې مې مطالعه ډېره وه، پولیسي او جنایي ناولونه مې تر نورو زیات لوستل، بیا یوه ملګري یو جنایي ناول راکړ، ومې لوست، خوند مې ترې واخیست او د کتاب له اصلي کرکټر (ارسن لوپن) سره مې مینه پیدا شوه. وروسته وپوهېدم چې ارسن لوپن د امریکایي فیلمونو د پولیسي کرکټر (جیمز باند) غوندې یو مشهور کرکټر دی او فرانسوي لیکوال (موریس لبلان) په خپلو ډېرو جنایي ناولونو کې همدا کرکټر لوبولی دی. د (موریس لبلان) نور جنایي ناولونه مې هم وموندل، ومې لوستل او خوند مې ترې واخیست.

څه موده مخکې پخوانیو خیالونو په مخه کړم، د همدې لیکوال کتابونه مې سترګو ته ودرېدل، فکر مې وکړ چې ښکلې او له پېښو ډک جنایي ناولونه یې لیکلي دي، راځه! یو ترې وژباړه.

یو خو په پښتو کې ډېر کم جنایي او پولیسي ناولونه لرو، بل به زموږ خلک د نورې دنیا له پولیسي او جنایي ادبیاتو سره اشنا شي، خوند به ترې واخلي او د جنایت او جنایتکارو نه به یې لا ډېره کرکه وشي.

که مو خوښ شو، راته وواياست، د ارسن لوپن نور کتابونه هم شته چې په ژباړلو ارزي.

مننه

نصیر احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱ـ ورونیک دوهرژمون:
ورونیک خپلې اوښکې پاکې کړې، مخامخ ولاړې ځوانې ښځې ته یې وکتل. په غریو کې یې وویل:
ـ هونوریک ، خبرو دې ووېرولم، ووایه! زما پلار دې په خپلو سترګو ولید؟
هونوریک د سارک د جزېرې یوه ځوانه میرمن وه. دې د کاسکې د دهقانانو غوندې خبرې کولې او په څېره کې یې د معصومیت نښې له ورایه ښکارېدلې.
هغې یوه سړه سا وایسته، ویې ویل:
ـ میرمن ورونیک، تاسو د وروستي وحشت په اړه ناخبره یاست؛ د سارک د جزیرې اوسېدونکي مرګ په خپلو سترګوویني؛ یواځې یوه میاشت مخکې جزېرې ته یو ناپېژانده کس راغی؛ دا سړی تر اوسه چا نه دی لیدلی، خو په خلکو کې ګونګوسې خپرې شوې، چې دی د هغو المانیانو له ډلې یو دی چې غلا کوي او خلک وژني. داسې ورځ دې نه وي چې د ساحل په څنډو او ځنګله کې یو ، دوه مړي ونه موندل شي.
میرمن هونوریک غلې شوه، ورونیک ته یې وکتل ، ویې ویل:
ـ د دې جزېرې په یوه متروک کور کې د څلورو صلیبونو نښه ولیدل شوه؛ دا صلیبونو په وینو ککړ وو؛ لاندې یې یوه جمله لیکلې وه:
« څلور صلیبه ـ څلور جنازې ». په بل کور کې یې څلور کسه پر صلیب راځړولي وو، له دوی سره هم یو یادانښت پروت و: « د مړو دا شمېره باید دېرشو ته ورسېږي ». اوس د جزیرې د اوسېدونکو په مینځ کې وحشت پروت دی؛ یوه میاشت مخکې له دې جزیرې څخه د وتلو هڅې پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې؛ هره ورځ ډله ډله خلک جزیره پرېږدي او په خپله مخه ځي. خلک ان له خپلو سیورو هم وېره لري. هو رښتیا، تېره اونۍ له خپلو څو ملګرو سره له جزېرې ووتم؛ سودا مو اخیسته؛ مور، پلار او ورېه خور مې د جزېرې په لاندینۍ برخه کې پاتې شول، خو اوس د دوی ژوند ته کومه تمه نه لرم.

هونوریک غلې شوه، ورونیک ته یې وکتل، د هغې په سترګو کې اوښکې ځلېدلې.

ورونیک ښکلې میرمن وه؛ زیږې سترګې یې درلودې، خو په دې ښکلو سترګو کې درد او اندېښنه له ورایه ښکارېدل.

ورونیک په پېغلتوب کې تر دې لا ډېره جذابه وه؛ هغه وخت یې د بوهم په ښار کې له یوه ځوان سره وپېژندل؛ ځوان ورسکي نومېده، خو ورونیک ته یې لا په هماغه اوله ورځ خوند ورنه کړ. دا نه پوهېده چې دا ځوان څوک دی او پخوا یې څه کول، خو د ورونیک د پلار (کنت هرژمون) د ټینګار له لاسه هغې له دې ځوان سره واده وکړ. کال ووت؛ زوی یې پیدا شو چې نوم یې فرانسوا ورباندې کېښود. د ورونیک پلار او د هغې خاوند په پیل کې یو بل ته ګران ول، خو وروسته یې تر مینځ خړې اوبه تېرې شوې، ان څو ځله یې یو بل په سپکو ټکو یاد کړل.

ورونیک نه پوهېدله چې اصلي خبره څه ده؛ یوازې دومره احساس ور لوېدلی و چې د دې د خاوند او پلار تر مینځ توره پیشو تېره ده. دا وېره یې وروسته لا پسې ډېره شوه، دې ته داسې ښکارېدل چې ورسکي د دې د پلار د وژلو پلان لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا اندېښنه يې ډېر ژر په واقعيت واوښته؛ ورونيک يوه ورځ د پلار کوټې ته ورغله؛ سترګې يې رډې راوختې؛ د ورسکي په لاس کې تبره چاره ښکارېدله. ورسکي قوي ځوان و؛ په اسانی سره يې د ورونيک پلار پر ځمکه پرېباسه او پر ټټر يې کېناست.

ورونيک چيغه کړه، خو خاوند يې د دوهمې چيغې وار ورنه کړ، درروند سوک يې د ښځې ژامې ته سيخ شو او هغه بې سده پرېوته. کله چې يې سترګې رڼې کړې، ورسکي په کوټه کې نه و. دې په خپل پلار پسې سترګې ورغړولې، هغه کونج ته غلی ناست و. ورونيک ور وښوېده، په کمزوري غږ يې وويل:

ـشکر چې ژوندی يې.

کنت هرژمون د خولې له کونج څخه په راوتلې وينه لستونی تېر کړ، په سترې غږ يې وويل:

ـهو، سا راکې چليږي.

ورونيک وويل

ـدا جنايتکار چېرته لاړ؟

ـبيا به يې ونه وينې.

ورونيک په حيرانی خپل پلار ته وکتل:

ـولې؟

د پلار تندي يې ګونځې پيدا کړې:

ـلورې، هيله کوم ، په دې اړه نورې پوښتنې مه رانه کوه، زما او د ورسکي تر مينځ يو وحشتناک راز دی؛ نه يې شم درته ويلی؛ بل څوک بايد ورباندې پوه نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک یو ناڅاپه وژړل او ځان یې د پلار غېږې ته ور واچاوه.
کنت هرژمون وویل:
ـ نور به هغه دلته رانه شي.
ښځې په ژړا کې وویل:
ـ هیله کوم، علت یې راته ووایه.
پلار یې وویل:
ـ روسکي د بوهم د یوه پخواني پاچا کړوسې دی؛ ده د بوهم اوسني پاچا ته جاسوسي کوله او زه له څه وخته راهیسي په دې حقیقت پوه وم. ما د پوځ یوه مشر ته خبر ورکړ؛ ډاډه یم، ورسکي به تر څلرویشتو ساعتونو ونیول شي او خپله سزا به ووینې.
د ورونیک چیغو زور واخیست:
ـ اه، نو زما زوی فرانسوا به بې پلاره شي!
د کنت هرژمون د تندي ګونځې لا پسې ژورې شوې:
ـ هو، خو نه غواړم خلک په دې پوه شي چې فرانسوا د هغه زوی دی.
ښځې په ژړا کې وویل:
ـ نور څه نه شې ویلئ؟
ـ نه، کومه بله پټه خبره نشته، خو زما او ورسکي د رازونو په اړه بله پوښتنه مه کوه، هیله کوم، که درته یې ووایم، زړه به دې له وېرې وچاودي.
سرې غلی شو، لاړې یې تو کړې؛ وینه پکې ګډه وه؛ ویې ویل:
ـ له دې رازونو زه په خپله هم ویرېږم؛ په موږ کې باید یو مړشي، زه یا ورسکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونيک، د خپل پلار ښنو ته ور ولېده:

ـاه ! پلاره، تاسو نوره هم په وحشت کې واچولم. هغه کومه پېښه وه چې تاسو دواړه يې سره دښمنان کړئ؟ هيله کوم، ووايه ! زه بايد په دې خبرو پوه شم.

کنت هرژمون سوړ اسويلی وايست:

ـدا راز د فرانسې په تېر تاريخ پورې اړه لري. که ورسکي په دې مبارزه کې بريالی شي، هيڅوک به د هغه مخه ونه شي نيولای، خو خدای د وکړي چې زما اند ښنه بې ځايه وي.

ـپلاره ! تا وويل چې ورسکي به زنداني شي؛ نو ولې ويرېږې؟

کنت هرژمون په خبره کې ور ولوېد:

ـهو، خو که له زندان وتښتي، بيا !

يوه شېبه دواړه غلي شول؛ ورونيک د ورسکي په ښلتون نه وه خپه ځکه له لومړۍ ورځې يې هغه نه خوښېده، خو د خپل زوې فرانسوا راتلونکي يې زړه خوړ.

کنت هرژمون وويل:

ـورونيک، غوږ ونيسه چې څه درته وايم.

ورونيک سرې سترګې ور واړولې.

پلار يې وويل:

ـزما او د ورسکي د جګړې په اړه بايد هيڅوک هم خبر نه شي؛ پوهېږم چې ورسکي ستا خاوند دی، خو خبره خلاصه شوه؛ ته بايد د بوهم يوه ليري پراته کلي ته لاړه شې او هلته په هغه کور کې واړوې چې ماته له نيکونو راپاتې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک وپوښتل:
ـاو ته؟
ـله فرانسوا سره د سارک جزیرې ته ځم.
ورونیک په حیراني ویل:
ـد سارک جزیره؟
ـهو، سارک د فرانسې یو لیرې پروت ټاپو دی؛ هلته ډېر خلک نه ورځي؛ اوسېدونکي یې هم تر یونیم سلو کورنیو نه اوړي. د جزیرې ساحل له اوارو تېږو ډک دی. له لوړو ـ ژورو یې مختلفو ونو سرونه راپورته کړي؛ بس نور څه نشته، اوارې تېږې او شنه ځنګلونه؛ له همدې امله په اونۍ کې یواځې یو ځل یوه مساپر وړونکې وړه بېړۍ ورځي او بس.
ورونیک په حیرانۍ وپوښتل:
ـخو ته ولې دې جزیرې ته ځې؟
ـدا زما شخصي راز دی؛ په بل چا پورې اړه نه لري. فرانسوا هم ځکه راسره بیایم چې هغه ځای محفوظ او له خطر څخه خوندي دی. کېدای شي چې ورسکي د خپل زوی د تښتولو له پاره یو څه وکړي.
ـنو زه له تاسو سره نه شم تلای؟
ـدا بیا وروسته خبره ده، که مې وخت وموند، نو احوال به درکړم او په پټه به د یو څو ورځو له پاره جزیرې ته راشې.
ورونیک غلې شوه، هغه پوهېده چې پلار یې له خپلې خبرې نه اوړي.
میاشت ووته؛ ورونیک د پلار د استولي پیغام په واسطه وپوهېده چې ورسکي نیول شوی دی. وروسته د ورونیک پلار له خپل لمسي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرانسوا سره د سارک جزيرې ته لاړ. ورونيک به هم کله کله د پلار په اجازه د زوی لېدو ته ورتله، خو هلته يې د ډېر وخت له پاره د پاتې کېدو اجازه نه درلوده.
خو ورونيک تر اوسه لا د پلار په راز نه وه پوهېدلې. يوه ورځ د ماکونوک په نوم يوه ببرې چلوونکي ورته وويل چې پلار يې ډېر وخت په ځنګله کې تفريح کوي او کله کله هم د جزيرې په پخوانيو ويرانو (خرابو) کې په يو څه پسې ګرځي. داسې لکه د يوه لوی ګنج په پيدا کولو پسې چې سرګردانه وي.
د کنت هرژمون کور د يوې شنې غونډې پر سر و ؛ په دې کور کې يو بل سړی هم اوسېده؛ استفان مارکس نوميده او دا سړی د فرانسوا معلم و.
کنت هرژمون په دې سړي باور درلود او د هغه له لارښونو سره سم به يې خپل پټ کارونه پر مخ وړل.
استفان مارکس يوه ورځ پر ورونيک زړه بايلود او د همدې پاکې مينې له امله فرانسوا لا وربانديې ګران شو. کنت هرژمون عاقل انسان و ؛ ذهن به يې ژر خلاصېده؛ په لنډ وخت کې وپوهېد چې معلم يې پر لور مين دی.
خو نه يې غوښتل چې د خپل ماموريت تر پايته رسېدو مخکې د خپلې لور د واده په اړه کوم تصميم ونيسي. ده له استفان سره ژمنه وکړه، هر وخت چې خپل هدف تر لاسه کړي، له هغه وروسته به يې له و رونيک سره د واده غم وخوري.
پنځلس کاله تېر شول؛ په دې موده کې د ورونيک زړه ته ولوېده چې پخوانی خاوند (ورسکي) به په زندان کې مړ شوی وي. خو لا هم کنت هرژمون استفان ته د دې اجازه نه ورکوله چې له لور سره يې واده وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت په تېرېدو سره د سارک د جزېرې سکون په نا ارامۍ بدل شو؛ په خلکو کې ګونګوسې شوې، چې په جزیره کې غله او قاتلین پیدا شوي او د خلکو مال او ژوند ګواښي. دا اوازې ورځ په ورځ ډېرېدلې ان د کنت هرژمون زړه هم وحشت ونیو؛ له همدې امله یې ورونیک ته د یو چا په لاس احوال ور ولېږه چې جزېرې ته راشي او خپل زوی فرانسوا له ځان سره بوځي.

دا احوال لېږونکې میرمن هونورین وه چې ورونیک ته یې د جزېرې د وحشت کیسې کولې. هونورین ویل:

ـمیرمن ورونیک، تاسو ډېره موده له جزېرې لیرې یاست، خو جزیره بدله شوې ده؛ هغه پخوانی امن نه دی پکې پاتې. پوهېږې! داسې ورځ دې نه وي چې یو یا دوه مړي ونه موندل شي؛ وضع خرابه ده او د حالاتو د ښه کېدو تمه هم نه لیدل کېږي. د استفان مارکس غوښتنه دا ده چې پلار دې باید جزیره پرېږدي، خو هغه سرټمبه سړی دی؛ تر اوسه یې د استفان خبره نه ده منلې.

تېره شپه له ځنګله پرله پسې ډزې راغلې؛ خلکو چیغې وهلې، خو هېچا دومره زړه نه درلود چې نږدې ورشي او په دې ځان پوه کړي چې څه خبره ده. نیمه شپه مو حیرانونکې غږونه واورېدل؛ د غونډۍ له سره د ساحل څنډې ښکارېدلې.

ورونیک وویل:

ـنو په ځنګل کې غله دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه پوهېږم! تر اوسه چا نه دي ليدلي؛ څنګه به يې ويني؛ د جزيرې اوسېدونکو ته چې دزمري زړه هم ورکړې ، نو ځنګله ته د تلو جرات نه لري.

ورونيک په خبره کې ورولوېده:

ـښه، نو هغه غرونه د څه وو؟

هونورين وويل:

ـد جزيرې اوسيدونکي په بيړيو کې تښتېدل!

ـاو پلار مې پاتې شو؟

ـهو، د خلکو په تېښته خوشاله و، ويل يې چې ښه زيرى دى، غله به پوه شي چې په دې جزيره کې د لوټلو له پاره څه نشته، بس، دا نا اميدي به يې له دې جزيرې ورک کړي.

ـاو فرانسوا څه کوي؟

ـهغه ډېر وخت په ښکار تېراوه، استفان مارکس به تل ورسره و، خو په وروستيو څو ورځو کې دواړه له کوره نه دي وتلي.

ورونيک سړه ساه واخيسته، ويې ويل:

ـبايد ډېر ژر جزيرې ته لاړه شم او خپل زوى وژغورم.

د هونورين سر وځړېد:

ـخو په دې شرط چې تر اوسه ژوندى وي.

ورونيک فکر په مخه کړه؛ له نيولې خبرې څخه يې داسې ښکارېدل چې ذهن يې پخوانيو خاطرو نيولى دى؛ وروسته يې سر هسک کړ:

ـڅه وخت حرکت کوو؟

ـسبا سهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک وویل:

_هونورین ! په جزیره کې وضع خرابه ده؛ موږ باید له وسلې پرته هلته لاړ نه شو؛ یو ملګری مې دی، پاتریس بلوال نومیږي. پخوانی تقاعدی افسر دی؛ هغه یو دوست لري چې دن لوی پرنا ورته وایي، خو زه ډاډه یم چې دا هماغه ارسن لوپن دی.

هونورین په حیرانۍ وویل:

_ارسن لوپن؟ هغه خو مړ شوی.

_نه ، ارسن لوپن دومره په اسانۍ نه مري؛ په یوه میلمستیا کې مې له پاتریس بلوال او میرمن کورالي سره وپېژندل. پاتریس بلوال مهربانه سړی دی؛ ده په میلمستیا کې دن لوی پرنا راوپېژاند، مامان کورالي ویل چې دی یو بل نوم هم لري، ارسن لوپن.

هونورین وویل:

_ښه، له دې سړي څه غواړې؟

_پاتریس بلوال ته یو خط لیکم او هیله ورنه کوم چې مرسته را سره وکړي.

_په دې مانا چې ارسن لوپن د سارک جزیرې ته راغواړې؟

_هو

_او که ستا سو خبره ونه مني، بیا ؟

_ارسن لوپن هیڅوخت د پاتریس بلوال غوښتنه نه ردوي.

_په هر صورت، موږ باید سبا وخته حرکت وکړو؛ که له یکشنبې خبره واوښته، بیا جزیرې ته تر بلې اونۍ کومه بېړۍ نه ځي.

_سمه ده، همدا اوس هغه ته خط لیکم او تر سبا سهاره به هر څه چمتو وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک دا وویل؛ پر څوکۍ کېناسته؛ قلم او کاغذ یې ور واخیستل؛ ویې لیکل:
ښاغلي پاتریس بلوال:
تېره اونۍ مې تاسو ته وویل چې زما پلار کنت هرژمون او زوی مې فرانسوا د سارک په جزېره کې له خطر سره مخامخ دي؛ نیت مې دی چې سبا سهار وخته د سارک د جزیرې په لوري حرکت وکړم، له تاسو څخه هیله کوم چې خپل ملګري ښاغلي لوی پرنا ته وواياست چې د مرستې له پاره جزېرې ته راشي.
په درنښت
ورونیک دوهرژمون

۲_ څلور صلیبونه !
د هغې ورځې په سبا ورونیک له هونورین سره د ګلژمون له ځنګله تېر شول، ساحل ته ورسېدل. ساحل ته نږدې د ځنګل په څنډه کې یو متروک کور ښکارېده. په دې کور کې به یو وخت کب نیوونکو شپې تېرولې، خو اوس له یوې خرابې پرته بل څه نه و.
ورونیک او د هغې د سفر ملګرې دې کور ته ورنږدې شول؛ د کور تر مخ ګڼ نارینه او ښځې ولاړ ول؛ له وحشت وهلو څېرو یې داسې برېښېدل چې د خوشالۍ خبره نه ده.
ورونیک له یوې ځوانې بزګرې وپوښتل:
_څه خبره ده؟
ښځې خپل سر وښوراوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـورشئ، په خپله يې وګورئ !

ورونيک او هونورين، دواړه خرابې ته ورننوتلې؛ د خلکو په مينځ کې يې لار وايسته؛ د دهليز په پای کې لنډې راتاوې شوې؛ يو ناڅاپه يې رنګونه والوتل او ځای پر ځای ودرېدې. پر مخامخ دېوال څلور صليبه ښکارېدل؛ پر هر صليب يو وژل شوی انسان ځوړند و؛ تر څنګ يې پر وينو دا جمله ليکلې وه:

« د ډېرشو اجسادو جزيره ـ څلور صليبه. د ا د هغو کسانو سزا ده چې غواړي زموږ په اسرارو پوه شي.»

د ورونيک لينګې ولړزېدل؛ لاس يې پر دېوال ولګاوه؛ هونورين تر مټ ونيوله او په زحمت يې له ګڼې ګوڼې راوايسته. ساحل ته نږدې پر يوه هواره ډبره کېناستل؛ هونورين وويل:

ـ ورونيک، وګوره، څه درته وايم! دا د خطر لومړی نښه ده؛ دا مړي بايد دېرشو تنو ته ورسيږي؛ دوی هغه کسان وژني چې پر اسرارو يې د خبرېدو هڅه وکړي. خلکو اوس دې جزيرې ته د سارک پر ځای د دېرشو جسدونو نوم ورکړی دی.

ورونيک په وېرېدلي غږ وويل:

ـ دېرش جسدونه! څه مانا؟ دوی ولې دا اجساد په دې ويرانه کې راځړولي دي؟

هونورين وويل:

ـ دا کنډواله، د سارک جزيرې ته د تګ په لاره کې موقعيت لري؛ هر څوک چې د سارک جزيرې ته ځي، لومړی يې په دې مړو سترګې لګيږي؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چا چې دا کار کړی، غوارې خلک د سارک جزیرې ته له تګ څخه راوګرځوي،

ورونیک وویل:

ـخو موږ باید خپل ځانونه جزیرې ته ورسوو.

هونورین اوبو ته وکتل؛ حرکت یې نه درلود ؛ مړې وې؛ سوړ اسویلی یې وایست:

ـزه دا څلور نفره پیژنم. دوی د سارک اوسیدنکي ول؛ یوه یې هانریت نومیدله؛ د یوه کب نیونکي میرمن وه؛ خاوند به یې ډېر وخت په ځنګله کې وېدېدو. په وروستیو کې یې ویلي وو چې له ګڼو ونو وېرونکي غږونه راوځي.

ـبیا ؟

ـنه پوهیږم. خو میرمن هانریت او درې نور کسان له شا څخه په مرمیو لګېدلي وو.

ورونیک وویل:

ـاوس څه تصمیم لرو ؟

ـموږ د جزیرې خواته ورځو ،خو له بېړۍ نه کښته کېږو ؛ له هماغه ځایه به استفان ته ور غږ کړو ؛ هغه به د سیند غاړې ته راشي او په خبره به ورسره پوه شو.

ـکه رانه غی ؟.

ـنو بیا به په بېړۍ کې پاتې یو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شورماشور غږ راغی؛ پولیس ول؛ شېبه وروسته یې صلیب شوي جسدونه راکښته کړل؛ په ځانګړو ګاډیو کې یې کېښودل او له هغه ځایه یې یوړل. خلک هم ورور ورو په خپلو کارونو پسې لاړل.
دوی دواړه هم په یوه کښتۍ کې کېناستلې. بېړۍ حرکت وکړ؛ هونورین وویل:
ـ د سارک په جزیره کې له څو ببوزله کب نیونکو پرته بل څوک نه دي پاتې. کنت هرژمون چې کله دې جزېرې ته راغی، د غونډۍ پر سر یې له لرګیو یو ښکلی کور جوړ ک؛ د ورځې به په همدې کور کې و، خو د شپې به له خپل لمسي (فرانسوا) سره ځنګله ته تلو.
د ځنګله په دې ویرانو کې ډېرې پلټنې شوې دي، خو تر دې دمه هېڅا هم کوم ګنج نه دی موندلی. کنت هرژمون وایي چې دا جزیره یو وخت د بوهم د پاچاهانو او شهزادګانو د اوسېدو ځای و؛ دلته لا اوس هم د پخوانیو پاچاهانو ځیني اثار ښکاري چې د ویرانو په بڼه پاتې دي.
یوه بله خبره هم ده؛ زاړه کب نیونکي وایي،چې د لوی سیند اوبه شفا ښنونکې دي؛ که څوک د دې سیند یو غوړپ اوبه وڅښي، په بدن کې یې ټولې ناروغۍ له مینځه ځي؛ ما خپله څو ځله له همدې سینده اوبه څښلې دي؛ خوند یې ښه نه و، خو د پښو دردونه مې لیرې شول.
هونورین غلې شوه؛ورونیک ته یې وکتل؛ د هغې تور وېښته شمال یوې خواته اړولي وو؛ داسې ښکارېدله چې د دې خبرې نه اوري او یوازې د خپل زوی فرانسوا په فکر کې ډوبه ده. ورونیک په ربنتیا هم د خپل زوی په اړه فکر کاوه، خوکله کله به یې په ذهن کې د استفان مارکس څېره هم راګرځېده؛ احساس یې کاوه چې هغه ورباندې ګران دی؛ د استفان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مارکس هم دا خوښېږي، خو تر اوسه يې لا يو بل ته د مينې خبره نه وه کړې.

لمر لودلی و چې بېړۍ ساحل ته ورسېده؛ باد په ارامۍ سره لګېده؛ د ځنګله ګڼې ونې توربخونه ښکارېدلې او ځای ځای د ونو له څانګو څخه د ويرانو د زړو د بوالونو ځوکې راوتلې وې.

دواړو غوږ ونيو؛ په ساحل کې چوپتيا وه، خو کله کله به د يوه حيوان کوکې ته ورته تېره غږ انګازې جوړې کړې. ټاپو داسې غلی و لکه د مرګ سيوری چې ورباندې خپور وي.

د ورونيک زړه له تشويشه ډک و. په زړه کې يې نهيلي ور تېرېدله. يوه شېبه تېرو يادونو په مخه کړه؛ کله چې به دې جزيرې ته راغله، فرانسوا به منډې ور وهلې؛ خوله به يې له خندا ډکه وه؛ د مور غېږې ته به يې په بيړه ځان ورساوه او دواړو به يو بل ښکل کړل، خو نن پر ټولو ونو وبرونکې چوپتيا پرته وه.

د هونورين په زوروره چيغه يې جټکه وخوړه:

_استفان.

وخت ووت، ځوک ښکاره نه شول.

هونورين وويل:

_وړاندوينه مې سمه وه؛ ښه احساس نه لرم؛ د استفان درک نشته.

ورونيک په خبره کې ور ولوېده:

_ويده به وي !

هونورين سره سا واخيسته:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه، هغوی خبر وو چې مونږ راځو؛ خوب ته هم ډېر وخت پاتې دی، زړه مې د ربېږي.

ورونیک فکر په مخه کړه ؛ تېر ژوند یې له غمونو ډک و؛ خو اوس یې هم د یوائیني زوی د مړی، ژوندي درک نه ورته مالومېده.

هونورین وویل:

ـشپه به په بېړۍ کې تېره کړو او د تیارې له ټولېدو سره سم به جزېرې ته لاړ شو.

ورونیک سترګې پټې کړې؛ له بڼو یې ښېلې شوې اوښکې پر غومبرو لارې وابستې؛ ورو یې وویل:

ـسخته ده؛ له اند ېښنې به مړه شم؛ ښه به دا وي چې همدا اوس له بېړۍ کښته شو.

د بېړۍ خاوند ته غوسه ورغله:

ـزه ځان او خپله بېړۍ په خطر کې نه شم اچولی؛ همدا ماته ګوډه بېړۍ مې د اولادونو نفقه ده؛ ښه به دا وي چې شپه په بېړۍ کې تېره کړو.

دا یې وویل؛ پړی یې د یوې تیږې تر تېرې ژۍ را تاو کړ؛ کلکه غوټه یې ورواچوله.

ورونیک ټوله شپه سترګې پټې نه کړې، له ځنګله وېرووونکې چیغې راتلې؛ دې یواځې ستورو ته کتل.

د سپېدو له چاودېدو سره رڼا شوه؛ د ځنګله ګڼې ونې ویرووونکې ښکارېدلې. لمر راوخوت؛ اوس نو ځنګل تر ډېره ښکارېده؛ د غونډۍ پر سر د کنتې هرژمون ماڼۍ ولاړه وه، خو په ماڼۍ کې د ژوند نښه نه مالومېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه میرمنې له بېړۍ څخه کښته شوې؛ ورو مخکې لاړې؛ زنګنونه یې لړزېدل... په لاره کې یې هیڅوک ونه لیدل؛ ان هغه کب نیونکي هم نه ښکارېدل چې هر سهار به د سمندر خواته په ښکار پسې روان ول.

دواړه په احتیاط مخ پورته ختلې؛ ماڼۍ ته نېږدې یو ناڅاپه د ټوپک ډز واورېدل شو. له دوهم ډز سره د یوه چا چیغې پورته شوې. هغه مرسته غوښته. ورونیک غوږ ونیو، دا غږ د هغې د پلار کنت هرژمون و.

هونورین همالته ودرېده، خو ورونیک په بیړه ځان کړکۍ ته ور ورساوه؛ سالون ته یې وکتل؛ یوه قوي سړي یې پلار ته سوکان نیولي وو. ورونیک وحشت واخیسته؛ پنځلس کاله مخکې صحنه یې بیا سترګو ته ودرېده. په همداسې یوه ورځ یې خاوند(ورسکي) د دې د پلار پر ټټر ناست ، له تېرې چاړې سره لیدلی و .

ورونیک ځنګ بدل کړ؛ بلې کړکۍ ته ور وګرځېد ؛قوي سړی د شا لخوا د ورسکي په څېر ښکارېده؛ څېره یې نه شوای لیدلی. د ورونیک په زړه کې ور وګرځېدل، چې ورسکي مړ دی؛ هغه به په زندان کې سا ورکړې وي.

وروسته یې یو ناڅاپه ټکان وخوړ:

ـنو دا سړی څوک دی؟

په دې وخت کې کنت هرژمون چیغه کړه !

ـای قاتله ! که ما مړ هم کړې، بیا به هم خپل هدف ته ونه رسېږې. زه پوهېدم چې ته به دلته راځې، خو د معجزې تیږې ته به ونه رسېږې !

ورونیک له ځان سره وویل:

ـد معجزې تیږه ! څه مانا ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډز شو ، کنټ هرژمون چیغه کړه.
ورونیک ځان کابو نه شوای کړای؛ زوروره چیغه یې له خولې راووته.
سړي مخ ور واړاوه؛کړکۍ ته راغی؛ ورونیک ته یې وکتل، په زوره یې وخندل.
سړي دروازه خلاصه کړه؛ ورونیک یې تر مټ ونیوله او په کشولو یې کوټې ته ننه ایسته. د ورونیک پښې بې سېکه وې او په وېره یې د خپل پلار جسد ته کتل. وروسته یې د مستخدمینو مړو ته هم پام شو؛ هغوی په ګولیو ویشتل شوي وو.
سالون د سړي خندا ونیو:
ـ زه دې وپیژندلم؟
ورونیک مخ ور واړاوه؛ زړه یې له ویرې خولې ته راغی؛ په زحمت یې وویل:
ـ ورسکي، ته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳_ د مرګ غږ
ورونيک پنځلس کاله وروسته خپل خاوند وليد ؛ ورسکي نه و مړ. دا ورسکي و چې پر ټوله جزيره يې د وحشت سيوری غوړولی و.
ورسکي له شهوته ډکې سترګې د ورونيک له لوڅې غاړې نه اړولې؛ خو ورونيک د خپل پلار په وينو لړلي جسد ته کتل او پرته له دې چې څه ووايي، سر يې وځړېد. وروسته يې يو ناڅاپه پورته وکتل؛ چيغې يې کړې:
_وو ايه ! زوی مې چېرته دی؟
ورسکي په زوره وخندل:
_زموږ د دواړو زوی.
_غواړم هغه ووينم.
ورسکي په ملنډو وويل:
_بيړه مه کوه، وبه يې وينې.
ورسکي قوي سړی و ؛ د مټو غوښې يې د ورزشکارانو غوندې پېچلې ښکارېدلې؛ لنډه غاړه او کوچنی سر يې درلود ؛ ککرۍ يې وړو خړو ويښتو پوښلې وه. له څېرې څخه يې د بېرحمې نښې له ورايه ښکارېدلې، خو له دې سره سره يې جذابې سترګې درلودې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي يوې څوکۍ ته لاس ور وغزاوه؛ کېناست؛ بلې څوکۍ ته يې اشاره وکړه؛ ويې ويل:

ـکېنه، زموږ خبرې به اوږدې وي.

ورونيک غولي ته کتل.

ورسکي وخندل:

ـخپل خاوند دې له پنځلسو کلونو وروسته وليد ؛ خوشاله نه شوې؟

ځواب يې وانه وربد.

ورسکي وويل:

ـپه جزيره کې دا وحشت ما راوستی؛ څوک چې وژل شوي؛ امر يې ما ورکړی دی؛نو ته هم بايد له ما اطاعت وکړې.

يودم پورته شو ؛ د سالون تر کونجه لاړ؛ بېرته راوګرځېد ؛ په غوسه يې وويل:

ـزما د خبرو په وړاندې مې بې اعتنا کسانو ته غوسه راځي.

ورونيک هماغسې ځمکې ته کتل.

ورسکي وويل:

ـزه يو وخت درباندې ګران وم؛ داسې نه ده؟

ورونيک پورته وکتل؛ چيغه يې کړه !

ـنه، له تا مې تل کرکه درلوده.

ورسکي وخندل:

ـدروغ وايې؛ پر تا ګران وم او هغه وخت مې د ژوند تر ټولو غوره ورځې وې چې له تا سره تېرې شوې.

ورسکي غلی شو، خو دې سکوت ډېر دوام ونه کړ، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـته اوس هم راباندې ګرانه يې، خو حالاتو زما او ستا تر مېنځ بېلتون راووست؛ ته پاک زړه لرې؛ سترګې دې لا اوس هم ښکلې او زيږې دي، خو ستا پلار مورِ سره بېل کړو؛ باور وکړه، ته نه يې ملامته؛ ته زما له پاره غوره مېرمنه وې؛ خو ستا پلار تحقير کړم؛ ويې ځورولم او ماته يې په ټيټه سترګه وکتل. د بېلتون په دې اوږده موده کې مې يوه شېبه هم له ياده نه يې وتلې.

ورسکي غلی شو؛ ورونيک ته يې وکتل؛ ويې ويل:

ـد پلار د بد چلند له لاسه دې مجبوره شوم چې په نړيواله جګړه کې برخه واخلم، خو ژوندی راووتم؛ کله چې جګړه خلاصه شوه، بيا مې هم ستا په اړه فکر کاوه. هغه وخت مې واورېدل چې ته يواځې يې؛ پلار دې زما له زوی، فرانسوا سره ژوند کوي. فکر مې وکړ چې زما د ګرانښت له سببه به له خپل پلاره بېله شوې يې؛ خوشاله وم؛ ژوند ته مې تمه پيدا شوه، خو وروسته پوه شوم چې له پلاره بېلتون دې بل علت درلود. په دې هم وپوهېدم چې ستا پلار دې جزيرې ته د يوه لوی ماموريت له پاره راغلی و؛ ما هم په بدل نوم جزيرې ته ځان راورساوه؛ پلار مې دې څاره؛ تل وريسې وم؛ بايد پوهېدلی وای چې پلار دې په دې جزيره کې څه کوي، خو پلار دې هوښيار سړی و؛ ويې پېژندلم او د جاسوسي په تور يې زندان ته ولېږلم.

ورسکي وټوخل؛ بېرته يې خپلې خبرې وغزولې:

ـزه د بوهم د يوه پخواني پاچا کړوسی يم، خو دوی په زندان کې له غلو او قاتلينو سره په يوه کوټه کې واچولم؛ زما د ژوند تر ټولو ښه وخت زندان رانه وخوړ. ښه شو، وتښتېدم، که نه هلته به له ډېرې خواشينی مړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای. په زندان کې په ځینو پټو رازونو پوه شوم؛ له تېښتې راپدې خوا هره ورځ د همدې رازونو په سپړلو پسې ګرځم.
ورسکي د میز له سره له اوبو ډک ګیلاس ور پورته کړ، ویې ویل:
ـپه زړه کې مې یو پټ راز دی، خو که مې ته مینه ومنې او ګډ ژوند را سره وکړې، درته وبه یې وایم.
ورونیک په بیړه ودرېده؛ په دقت یې ورسکي ته وکتل؛ ورسکي ور نږدې شو؛ ورو یې وویل:
ـدا موضوع مهمه ده؛ که ورباندې وپوهېږې؛ حیرانه به شې، خو لومړی دا راته ووایه چې له ما سره مینه لرې که نه؟
ورونیک کږکۍ ته کتل؛ په ذهن کې یې یوائې د خپل زوی فرانسوا څېره ور ګرځېده.
ورسکي وویل:
ـ راځه پخوانۍ خبرې هېرې که ! بیرته به له سره خپل ژوند پیل کړو.
ورونیک غلې وه.
ورسکي د هغې تر لوخ مټ ګوتې را تاوې کړې په غوسه یې وویل:
ـبدمرغې ښځې، غوږ ونیسه ! ورسکي له تا سره خبرې کوي او ته بې تفاوته یې.
ورونیک په بیړه ځان شاته کړ؛ ورسکي وویل:
ته زما میرمن یې؛ هر څه هېر کړه؛ نه غواړم چې له تا څخه کرکه وکړم.
ورونیک په غریو کې وویل:
ـزه ستا کنیزه نه یم.
ورسکي وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـيې، زه په ټوله نړۍ کې تر ځان لوړ کس نه وينم؛ غواړم چې زما هره خبره ومنې او له ما څخه اطاعت وکړې. ايا دا وړانديز منې؟ ته بايد د زړه له تله له ما سره مينه ولرې. واوره ! زه د نړۍ په هره برخه کې کسان لرم؛ ټول زما تر امر لاندې دي؛ کولای شم چې ان په يوه هېواد حکومت وکړم؛ نو ته هم بايد يوازې زما تر امر لاندې واوسې !

ورونيک غلی وه.

ورسکي خپل سر وخوځاوه:

ـډېر ښه، تا تراوسه د ورسکي اصلي څېره نه ده لېدلې؛ پښېمانه به شې.

ورسکي د اوبو غوړپ وکړ، ويې ويل:

ـته بايد په ځينو نورو خبرو هم پوه شې. د جګړې په پيل کې د مجبوريت له مخې المان ته تلم، خو مخکې تر هغه مې يو چا ته پيسې ورکړې چې ستا پلار وڅارې، خو په زندان کې يو لوی راز را معلوم شو؛ وروسته وپوهېدم چې ستا پلار هم د هماغه راز په مالومولو پسې دی. کله چې جزېرې ته راغلم، څو زاړه کتابونه مې وموندل؛ ومې لوستل؛ د راز د سپړلو په اړه ډېر څه پکې ليکلي و، خو نتيجه يې ورنه کړه؛که په دې اسرارو پوه شم، نو ورسکي به د يوه فوق العاده قدرت خاوند شي. زه پر يوې نړۍ لاره روان يم؛ تر ما مخکې هم ډېر کسان پر دې لاره تللي دي، خو تراوسه يې دا اسرار نه دي کشف کړي. له ماسره د دې اسرارو په پيدا کولو کې مرسته وکه؛ هغه وخت به د ملکې په څېر ژوند ولرې.

ورسکي غلی شو؛ ناڅاپه يې مېز ته سوک ورکړ؛ ويې ويل:

ـته دوه لارې لرې؛ کومه يوه يې منې؟ ملکه کېدل که پر صليب را ځوړند بدل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورونيک زړه ولړزېد.
ورسکي ووېل:
_يوه د نيکمرغۍ لاره ده او بله هم د ذلت او مرګ؛ راته ووايه کومه يوه يې منې؟
د ورونيک شونډې وخوځېدې:
_مرګ
ورسکي وخندل:
_خو دومره اسانه مرګ هم نه دی.
ورونيک په خبره کې ور ولوېده:
_په غلامۍ دې يې بلا وګرځي.
ورسکي چيغه کړه !
_ته به له خپل زوی سره يو ځای ومرې !
ورونيک په غريو کې ووېل:
_پروا نه کوي.
ورسکي غلی و ؛ وروسته يې په ټيټ غږ ووېل:
_سمه ده ستا تر مخ به د فرانسوا پر غاړه چاړه راکش کړم، خو بيا هم فکر وکړه؛ تر اوسه لا وخت لري.
ورونيک خپلې سترګې پټې کړې؛ ورو يې ووېل:
_وروستی ځواب مې همدا دی ! مرګ.
ورسکي چېغه کړه !
_له ما نه دومره کرکه لرې ! د ځان او يوازيني زوی مرګ غواړې، خو ما ته نه تسليمېږې ! ته يوه مغروره او بې حيا ښځه يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي خپل سر په دواړو لاسونو کې ټینګ ونیو، ویې ویل:
_خدایه! څه اورم! نه پوهېدم چې دا رذیله ښځه به له ما دومره کرکه ولري.
یو ناڅاپه په ګونډو شو؛ په پوست غږ یې وویل:
_هېله کوم، اوس هم راباندې ګرانه یې؛زما وړاندېز ومنه؛ راځه له سره به یو خوشاله ژوند پیل کړو. واوره! په ماشومتوب کې مې په خپل لاس حیوانات تر غاړو نیول؛ لغتې به یې وهلې، خو سا به یې زما په لاسونو کې وخته. ښه مې په زړه دي، مور مې د اتیلا په نوم یادولم. اتیلا یوه تاریخي وحشتناکه څېره ده؛ ده په زرګونو کسان وژلي وو، خو مور مې له دې نوم څخه خوند اخیست؛ وروسته یې د مرګ نوم راباندې کېښود، خو اوس دا اتیلا د خپلې مینې په وړاندې په ګونډو دی. جلاد هېڅ وخت نه ژاړي، خو زه تا ته التماس کوم؛ ما وبښه! ګډ ژوند به پیل کړو؛ زوی به مو هم راسره وي؛ هیڅ غم به ونه لرې.
ورونیک په حیرانۍ ورته کتل:
ورسکي په غریو کې وویل:
_ما ډېر قتلونه کړي دي؛ ویرېږم، تا ونه وژنم.
ورونیک کړکۍ ته کتل.
ورسکي ته یودم غوسه ورغله؛ له خولې یې لاړې بادېدلې، چیغې یې وهلې... د سالون له یوه سره بل سر ته تلو او بېرته راتلو.
ورونیک ته نږدې ودرېد او په غوسه یې د هغې لوڅې اوږې ته ټکان ورکړ. ورونیک په بیړه شاته شوه، خو ونه توانېده چې خپله اوږه د هغه له قوي منګولو خلاصه کړي. ورسکي د لېونیانو په څېر چیغې وهلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـته نه پوهېږې چې د صليب پر سر مړينه څومره درد لري؛ راشه ما ومنه او له مرګ څخه ځان وژغوره.
ورونيک څو ځله خپلې اوږې ته ټکان ورکړ، خو د سړي منګولې ټينګې وې؛ نهيلي شوه؛ غلې کېناسته. يو ناڅاپه يې اوږه وخوځوله؛ دوه ګامه شاته شوه؛ د ميز پر سر د ورسکي ايښې توپانچه يې ور واخيسته او درې پرله پسې ډزې يې وکړې. دوه ګولۍ د ورسکي له غوږه تېرې شوې او دريمه هم پر چت ولګېده.
ورسکي وخندل:
ـ ډېره بېرحمه يې !
مخکې ورغی؛ خلاصې ګوتې يې سره وروستې او ورونيک يې پر ټټر په سوک ووهله. ورونيک پر څوکۍ ورغله او ځای پر ځای کېناسته. ورسکي شاوخوا وکتل؛ پړی يې را واخيست او ښځه يې پر څوکۍ پورې کلکه وتړله. سړه سا يې واخيسته، ويې ويل:
ـورسکي د ښځو په لاس نه مري.
وروسته يې يو دم وخندل:
ـخپله دې مرګ وغوښت. خو مرګ به دې اسانه نه وي؛ تر مړينې مخکې بايد شکنجه شې، وژاړې او په خپله له خدايه مرګ وغواړې، خو لومړی به د خپل ژوند يو راز درته ووايم. تر تا مخکې مې له يوې بلې ښځې سره واده کړی و. له هغې ښځې هم يو زوی لرم؛ اوس مې هماغه زوی ښی مټ دی او زما ټول اوامر پر ځای کوي. راينولډ نومېږي؛ پنځلس کاله عمر لري، خو په توره وهنه کې يې وړې ده؛ هغه بايد ستا له زوی فرانسوا سره د مرګ مبارزه وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې يو دم وخندل:
ـولې ژاړې ! تن په تن جګړه ده؛ يوه لنډه جګړه.
ورونيک په ژړا کې وويل:
ـفرانسوا هم ستا زوی دی.
ـخو زه له دې جګړې څخه خوند اخلم. ډاډه يم چې راينلوډ بريالی دی؛
غواړم چې ستا زوې (فرانسوا) په وينو لړلی ووينم.
ورسکي غلی شو؛ شېبه وروسته يې وويل:
ـښه نو، تر اوسه لا په خپله خبره ټينګه ولاړه يې؟
ـهو ، د تل په څېر کرکه د رنه لرم.
ورسکي ټيټ شو؛ د ښځې اوږې ته يې سوک ورکړ؛ چيغه يې کړه !
ـستا سزا له همدې شېبې پيل شوه.
ورونيک يې تر څنګ ونيوله؛ د هغې سر يې له کړکۍ وايست، ويې ويل:
ـوګوره، په ټوله جزيره مې څنګه وحشت راوستی دی! اوس دې نو د
خپل زوې فرانسوا د مرګ شاهده و اوسه. هغه به ستا د سترګو په وړاندې
ووژل شي. که ته له ما کرکه لرې، نو زما هم پر تا رحم او شفقت نه دی
پيرزو. دواړه به د سپيانو په شان له مينځه لاړ شئ.
ورسکي په بيړه د ښځې لاسونه پر کړکۍ پورې وتړل او له کوټې ووت.
د باندې يې چيغه کړه !
ـورسکي خپل غچ اخلي.

۴ـ د مرګ پر لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک یوائې وه؛ دې په راوتلو رډو سترګو د خپل پلار جسد ته کتل؛ پلار یې هم خلاصې، سپینې سترګې ورته نیولې وې. ورونیک له مړینې نه ډاریده؛ هغې په دې اووه لس کاله کې داسې خوشالي نه وه لیدلې چې په ژوند پورې خپل زړه وتړي، خو د خپل یوائېنې زوی فرانسوا د مرګ له لاسه یې پر زړه وبره تېرېدله. ټول بدن یې لړزې اخیستی و. اه، د مور پر وړاندې د ځوان زوی وژنه سخته وه، خو وروسته یې په زړه کې تمه پیدا شوه؛ ورسکي که هر څومره بېرحمه وي، څنګه به خپل اولاد وژني !
د څنګ له کوټې یې ټیټ غږونه واورېدل؛ ورونیک پوهېده چې ورسکي له خپلو ملګرو سره خبرې کوي. ورونیک سړه سا واخیسته؛ شونډې یې وخوځېدې:
_اه. فرانسوا ، ته چېرته یې !
له کړکۍ څخه نرۍ باد راته؛ اسمان شین و او د سمندر شنې ارامه اوبه تر لیرې ښکارېدلې.د ورونیک په ذهن کې تېر وختونه ور وګرځېدل؛ یو وخت له کوچني فرانسوا سره د همدې سمندر پر ژۍ ارامه ګرځېدله؛ وړوکی ماشوم به یې په غېږ کې ونیو ؛ غومبرې به یې له ډېرو ښکلولو ور سره کړل؛ خو څو شیبې وروسته به یې همدا نازولی زوی په همدې ساحل کې وژل کېده.
د ورونیک پر اننګو تودې اوښکې راماتې شوې. ورو یې وویل:
_اه ! ګرانه فرانسوا ! مور دې وبخښه ! زه ملامته یم؛ که مې ته یوائې نه وای پرېښی، نن به مې دا صحنه نه لیده.
په دهلېز کې ګڼ غږونه واورېدل شول؛ د ورسکي غږ تر ټولو لوړ و ، هغه ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکارونه سم دي؛ تاسو دواړه کينې لور ته وګرځئ؛تاسو هم د ځنګله خوا ونيسئ؛ هر يو بايد خپله وظيفه وپيژني.
چوپه چوپتيا شوه؛ ورونيک سترګې پټې کړې، د يوائيني زوې د مرګ لېدل سخت و.
د ورسکي غږ يې واورېد:
ـمخکې راشئ؛ هماغه ځای سم دی؛ دلته ودرېږئ !
ورونيک هماغسي خپلې سترګې پټې نيولې وي.
د ورسکي خندا يې واورېده:
ـفرانسوا بايد د خپلې مور د سترګو په وړاندې ووژل شي.
ورونيک په زحمت سترګې پرانيستې؛ له کړکۍ يې د باندې وکتل؛ دوه پټې مخې کسان يو بل ته مخامخ ولاړ وو؛ په لاسونو کې يې تورې ښکارېدلې.
ورونيک چيغه کړه !
ـخدايه ! تر دې کوم بل لوی وحشت نشته.
يو بل ته مخامخ ولاړو کسانو سپينې جامې اغوستې وې؛ تر ملاوو يې چرمي کمربندونه را تاو ول؛ يواځې سترګې يې لوڅې وې.په دې دواړو ځوانانو کې د يوه مرګ حتمي و.
ورونيک ته هغه ليک ور په ياد شو چې له خپل ملګري پاتريس بلوال څخه يې د مرستې غوښتنه پکې کړې وه، خو د ارسن لوپن راتګ ته يې کومه هيله نه درلوده؛ دا پوهېده چې د فرانسوا مرګ نږدې دی.
ورسکي په زوره وخندل:
ـښه نو څه ته ماتله ياست؟ شروع يې کړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک ورسکي ته وکتل؛ هغه مغرور ولاړ و؛ په څېره کې یې د خپګان نښه نه ښکارېدله.

ورسکي چیغه کړه !

_وخت مه ضایع کوئ !

تورې وجنګېدې. ورونیک خپل بانه سره ور وستل، خو مورني احساس یې دې ته نه پرېښودله چې خپلې سترګې پټې کړي؛ بېرته یې سترګې پرانیستې؛ د یوه ځوان له مټ څخه وینو داري وهلې.

د تورو شرنګا وه؛ دواړو جنګیالیو هڅه کوله چې خپل حریف له پښو وغورزوي؛ یو ځل به یو مخکې شو بل به شاته لاړ، بیا به همدا صحنه د مقابل لوري په ګټه تکرار شوه. سپینې تورې لمر برېښولې.

ورونیک ناڅاپه یو څه ولیدل؛ د یوه جنګیالي په لاس کې دسمال و؛ دا دسمال به فرانسوا ورسره ګرځاوه. د ورونیک له سترګو اوښکې وڅڅېدې. د فرانسوا مټ ټپي و. مور چیغې وهلې ! فرانسوا... فرانسوا...

خو د تورو شرنګا د هغې تر غږه لوړه وه.

فرانسوا ورو ورو کمزوری کېده، ناڅاپه توره ترې ولوېده.

ورسکي چیغه کړه !

_هله نو، ډارن هلکان مې نه خوښیږي.

فرانسوا تورې ته لاس کړ او په یوه ټوپ یې ځان تر راینلود ورساوه، خو راینلوډ په چټکۍ سره ځپل ځای پرېښود او د فرانسوا توره په هوا کې پاتې شوه. ورونیک د خپل زړه دربا په خپله اورېدله؛ خپل زوی فرانسوا ته یې دعاوې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرانسوا په چټکی سره توره پورته کړه؛ چمن لوند و؛ د راینلوډ پښه وښویده او د فرانسوا توره د هغه پر سر راغله، خو مخکې تر دې چې توره د راینلوډ سر ته سیخه شي؛د فرانسوا پر غوږ دروند سوک ولګېد، هلک پر ځمکه ولوید، ورسکي په بیړه د فرانسوا پر ټټر کېناست.
د ورونیک سترګې رډې راختلې وې. هغې د ورسکي په لاس کې له نیولې خنجر څخه سترګې نه اړولې. د ورسکي لاس په شدت سره ټیټ شو او چاقو تر لاستي پورې د پراته ځوان (فرانسوا) په اوږه کې ننوت.
ورونیک سترګې پټې کړې؛ پر لاسونو یې زور راووست، خو پړی ټینګ و.
له خندا ډک نږدې غږ یې واورېد:
_د فرانسوا مرګ دې په خپلو سترګو ولید، خو ته تر اوسه لا ژوندی یې او زړه دې نه دی درېدلی!
ورونیک سترګې پرانیستې. ورسکي په سالون کې ولاړ و.
ورونیک تو کړل، لاړې د ورسکي پر مخ ولګېدې.
دروازه وټکېده او یو په عمر پوخ سړی کوټې ته راننوت. ورسکي په غوسه وویل:
_او تو څه خبره ده؟
د اوتو ژبه بنده شوه:
_په، په، په جزیره کې یو ناشناخته سړی لیدل شوی دی.
ورسکي پر خپل مخ لستوڼی تېر کړ، ویې خندل:
_لکه چې بیا نشه یې، چټیات وایې!
_نه صیب! ما په خپله ولید؛ کونورا هم شاهد دی؛ هغه هم ماته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورسکي د تندي ګونځې ژورې شوې:
ـڅه ډول سړی و؟
اوتو وويل:
ـپه ځنګله کې مو وليد؛ له تنې قوي مالومېده؛ کله چې يې زموږ غږ
واورېد منډه يې واخيسته او په ګڼو ونو کې ورک شو.
ورونيک له ځان سره وويل:
ـډاډه يم، دا ارسن لوپن دی.
ورسکي وويل:
ـونه پوهېدی چې چېرته لاړ؟
ـنه صيب! شايد په کومه مخروبه کې پټ وي.
ورسکي يوه شېبه غلی و؛ وروسته يې وويل:
ـښه نو، له دې وروسته بايد ډېر احتياط وکړو.
اوتو په وېره وويل:
ـشايد يو نفر نه وي.
ورسکي په غوسه وويل:
ـورسکي ډار نه پيژني؛ که لس نفره هم وي، څه نه شي کولای. ښه ، دا
وو ايه چې کونورا چېرته دی؟
ـله پله سره و؛ د نوي راغلي سړي د پښو پلونه يې تعقيبول.
ورسکي وخندل:
ـکونورا تکړه سړی دی؛ د دې جزېرې لويشت لويشت ځمکه ور مالومه
ده؛ نه شي ترې خلاصېدای.
وروسته يې ورونيک ته وکتل؛ په ملنډو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـښه نو په پای کې يو څوک درپسې راغی، خو ډېر ناوخته.
د اوتو غږ يې واورېد:
ـدا ښځه څوک ده؟
ورسکي په بيړه مخ ور واړاوه:
ـپه تا پورې اړه نه لري !
ـخو موږ سره ملګري يو، بايد پوه شم.
ورسکي چيغه کړه !
ـاحمقه ! هېر دې شول، ته او کونورا ابدي بنديان وئ، خو ما له زندانه په تېښته کې مرسته درسره وکړه؛ کار مې درکړ او تاسو هم ومنله چې په پټو سترګو به زما خدمت کوئ؛ اوس په کوم جرات له خپل رييس څخه پوښتنه کوې؟ هه !
د اوتو سر وځړېد.
ورسکي د ورونيک لاسونه خلاص کړل؛ هغه يې تر مټ ونيوله او په کشولو کشولو يې تر بلې کوټې بوتله.
وخت تېر شو؛ ورونيک يواځې د فرانسوا په اړه فکر کاوه. زړه ته يې لوېدلې وه چې دا به هم په سخت مرګ مري.
شپه شوه؛ ورسکي راغی او د ورونيک سترګې يې ور وتړلې.
ورسکي په لوړ غږ وويل:
ـاوتو !
دروازه خلاصه شوه؛ اوتو په وره کې ودرېد. په وېره يې وويل:
ـرييس صاحب ! لا هم په خپل تصميم ولاړ ياست؟
ـهو، خو داسې احمقانه سوالونه مې نه خوښيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوتو غلی شو.

ورسکي وويل:

_ګاډی دې راوسته؟

_هو صيب.

ورسکي او اوتو په ګډه د ورونيک پښې او لاسونه ور وتړل؛ له ځمکې يې پورته کړه او په ګاډی کې يې پرېيسته. کونورا هم راورسيد او له اوتو سره يې په ګډه ګاډی ته حرکت ورکړ. باران تېز و ؛ ګاډی په ختو او چکړو کې په زحمت مخکې تله.

ورسکي شاته وکتل؛ په غوسه يې وويل:

_دا څه دي؟

په تياره کې يې د اوتو غږ واورېد:

_صيب ! د فرانسوا وفاداره سپی په موږ پسې روان دی.

ورسکي د سپي تر ګيډې پښه لاندې کړه؛ سپی يو ګز هوا ته پورته شو ؛ پر ځمکه ولوېد ؛ کوږنچ يې وهل ؛ په پښو ودرېد او بېرته په دوی پسې روان شو.

پر لوړو غونډيو واوره اورېدله او په واوره کې د ګاډی تګ قوي متې غوښتې. وخت ووت؛ يوه باغ ته ورسېدل؛ دا باغ د ماکونوک د چمن په نوم يادېده؛ ورسکي امر وکړ چې هماغته سا سمه کړي. ټول ودرېدل؛

ورسکي وويل:

_اوتو، شراب شته !

اوتو وخندل:

_اوتو له شرابو پرته ژوند نه شي کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوږده بالاپوښ له جېبه يې د شرابو بوتل را وايست. ورسکي دوه درې غوړپه شراب وڅښل؛ بوتل يې کونورا ته ونيو:

ـوڅښه، د يخني له پاره ښه دي.

اوتو وويل:

ـپه جزيره کې ناشناخته سړی مې له ذهنه نه وځي.

ورسکي وخندل:

ـهيڅ هم نه شي کولای.

اوتو وويل:

ـخو که ډېر وي، بيا !

ـمه وېرېږه، خطر يوازې د سيند لخوا دی، ځکه د ځنګله لاره بنده ده؛ پلونه مې هم په بمونو والوزول؛ يوازې يوه لاره شته، د ولاندوار لار، خو دا لار هم په واورو پوښلې؛ درې ورځې مزل غواړي؛ فکر نه کوم چې څوک دې ژوندی ترې تېر شي.

اوتو وويل:

ـيوه پوښتنه کولای شم؟

ورسکي وخندل:

ـاوس خو دې هم خوله نه ده تړلې، له ډېرو پوښتنو دې زړه را وخوړ.

اوتو په وېره وويل:

ـد ګنج په اړه دې څه تصميم نيولی دی؟

ورسکي له کونورا څخه د شرابو بوتل ور واخيست، غوړپ يې ترې وکړ، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاوتو، د تيرې د معجزې د ګنج د نوم په اورېدو ناراحته کېږم؛ ډېره خواري مو تېره کړه، خو ډاډه اوسه، نه غواړم چې د ګنج له تر لاسه کولو پرته دا جزيره پرېږدم؛ زه بايد د اووه لسو کالونو زحمت نتيجه ووينم.

ورسکي غلی شو؛ تش بوتل يې پر ځمکه واچاوه؛ ويې ويل:

ـځئ ، ناوخته دی.

ګاډی حرکت وکړ؛ واوره په شدت سره اورېدله؛ د ونو په تورو څانګو کې تېز باد ننوتی و؛ يوې، بلې خواته يې سره اړولې. پاو وروسته په ګڼو ونو کې ودرېدل. ورسکي تناب ور واخيست، يوې لوخې ونې ته چې څانګې يې مخکې قطع شوې وې، ور وخوت، په خندا کې يې وويل:

ـورونيک بايد همدلته پر صليب راوځړوو.

يو ناڅاپه غلی شو؛ غوږ يې ونيو؛ ويې ويل:

ـهلکانو ! د شپيلکي غږ مو واورېد ؟

کونورا له لاندې ور غږ کړل:

ـهو، شايد زموږ خپل کسان وي.

اوتو وويل:

ـغوږ ونيسئ ! پر ځمکه د ځنځير د کشولو غږ دی.

ورسکي له پورته لاسي بتی ور واچوله؛ په حيرانۍ يې وويل:

ـاوتو سم وايي، هلته د ونو په مينځ کې يو څه وخوځېدل.

ورسکي بتۍ مړه کړه؛ ورو يې وويل:

په لوړ غږ مه غږېږئ !

ورسکي له ونې کښته شو؛ ويې ويل:

ـاوتو ! ته همدلته پاتې شه؛ زه او کونورا به شاوخوا سيمه وګورو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي پر ورونیک ور ټیټ شو ؛ د هغې ساړه غوږ ته یې خوله ور نږدې کړه؛ په ملنډو یې وویل:
_ملګري دي ډېر ناوخته را ورسېدل.
دواړو حرکت وکړ؛ یو ځای یې یو سپین جسم ولید ؛ مخکې ورغلل، خو سپین جسم هم په حرکت کې و ؛ ورسکي پوه شو چې انسان دی.
ورسکي او کونورا منډه ور واخیسته، خو د سپین جسم حرکت هم تېز شو. ورسکي په غوسه وویل:
_دا احمق ملنډې راباندې وهي.
دوی په منډه تر غونډۍ کښته شول؛ د پریوره مسطح ځمکو ته ورسېدل؛ ورسکي ناڅاپه ودرېد ؛ ویې ویل:
_همدلته دی.
ورسکي بې حرکته ولاړ سپین جسم ته توپانچه ونیوله. چیغه یې کړه !
_حرکت ونه کړې !
ورسکي کونورا ته اشاره وکړه؛ د کونورا د توپانچې له میل څخه دوو وتلیو ګولیو د ځنګله چوپتیا ماته کړه.
ورسکي وخندل:
_بس ! کار یې خلاص شو.
خو سپین جسم ونه لوید. ورسکي ور نږدې شو ؛ په ونه پورې یواځې سپین کمیس را ځوړند و.
ورسکي وویل !
_دا احمق څه شو !
کونورا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـهرڅوک چې دی، په چالاکۍ کې يې تر موږ وړې ده.
ورسکي يو ناڅاپه چيغه کړه !
ـهله، ژر، منډه واخله؛ دې سړي په چل او دوکه تر دې ځايه راوستو؛
ډاډه يم چې خپله به د ورونيک ژغورلو ته ورغلی وي.
دواړو منډه کړه، خو کله چې لوڅې ونې ته ورسېدل، اوتو يې په خپل
ځای ولاړ وليد. ورسکي په بيړه وويل:
ـورونيک د ځان د خلاصولو هڅه ونه کړه؟
اوتو ځواب ورکړ:
ولې نه، غوښتل يې چې وتښتي، خو د تيښتې پر ځای يې يوه مرمۍ
وخوړه.
ورسکي په تياره کې د ښځې پر تنه لاس کېښود:
خير، زړه يې درېږي؛ تر اوسه لا ژوندۍ ده، خو دا بايد خپل مرګ په
خپلو سترګو ووينې. راځئ! وخت کم دی؛ ورونيک بايد پر صليب
راوځړوو.

۵ـ زما خواته راشئ !
په لنډ وخت کې لوڅه ونه د صليب په شکل جوړه شوه، ورسکي وويل:
ـملګرو، په تاسو دواړو کې يو بايد ونې ته ور وخيژي؛ د پړي دواړه
څوکې د صليب له اړخونو راتېرې کړي او لاندې يې راوغورځوي، هله
نو، کونورا ! ته ونې ته په ختلو کې چټک يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب يې وانهورېد.
ورسکي وويل:
_دا کار بايد په څو دقيقو کې بشپړ کړو.
کونورا غلی و.
ورسکي وويل:
_اوتو يا کونورا ، په تاسو دواړو کې بايد يو ونې ته ور وخېژي.
بيا يې هم څه وانهورېدل:
ورسکي چيغه کړه !
_احمقانو ، زما خبره نه اورئ ! په لومړی ورځ مې غوږونه در خلاص کړي وو چې له مانه به په پټو سترګو اطاعت کوئ.
کونورا وويل:
_موږ ستا هر امر منلی دی، خو اوس بايد خبره سپينه شي؛ په ګنج کې به زموږ برخه څومره وي؟
ورسکي وخندل:
_په خپل رييس دومره بې باوره ياست !
د اوتو او کونورا سرونه وځړېدل.
ورسکي وويل:
_سمه ده، د معجزې تيږه يې زما ، خو تاسو دواړو ته به دوه دوه سوه زره فرانکه درکړم.
اوتو وويل:
_موږ هر خطر ته غاړه کېښوده، خو اوس بايد سپين وغږېږو ! موږ د معجزې په تيږه کې هم حق غواړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي وویل:
_دا خبرې به بل وخت ته پرېږدو؛ اوس تر دې مهم کارونه لرو. بس، د ګنج تر لاسه کولو ته لنډ وخت پاتې دی؛ څو دقیقې یا هم لږ ډېر، یوازې څو ساعتونه.
اوتو وویل:
_له کومه دومره ډاډه یې؟
_اې احمقه! رییس دې خام کار نه کوي؛ ما دا دومره قتلونه بیځایه نه دي کړي؛ پلان لرم. ډېر ژر به د ګنج دروازې درته پرانیستل شي.
اوتو وویل:
_هماغه دوزخي دروازې چې ماکونوک یې په اړه راته ویلي!
_زړه دې هر نوم چې ورکوې، خو دا دروازې موږ تر ګنجه رسوي.
ورسکي غلی شو؛ پورته یې وکتل؛ لا یې هم پر مخ د واورې ساړه بخرکي لګېدل؛ ویې ویل:
_ماکونوک د دې جزیرې یو پخوانی کب نیونکی و؛ ده د ګنج په اړه له خپل پلار او نیکه ډېرې خبرې اورېدلې وې. کنټ هرژمون په دې جزیره کې کلونه تېر کړل او د ماکونوک په مرسته یې د ګنج ځینو اسرارو ته لار موندلې وه، خو ما کنټ هرژمون وواژه؛ هغه ته مې دا موقع ورنه کړه چې تر ګنجه ورسیږي؛ له ماکونوک نه مې هم په زور ځیني خبرې تر لاسه کړې؛ وروسته مې ککرۍ ور سورۍ کړه. زه یوازینی کس یم چې ګنج ته د رسیدو پر اسرارو پوهېږم. نو مه وېرېږئ! تاسو هر یو به د دوه سوه زرو فرانکو خاوندان شی.
اوتو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دوکه خو به نه راکوې؟
ورسکي چيغه کړه !
ـ ته خپل رييس ته بې احترامي کوې !
اوتو وويل:
ـ خو تا ژمنه کړې وه چې که ګنج پيدا شو نو د ټولو تر مينځ به په مساوي توګه وېشل کېږي.
ورسکي په نرمه ژبه وويل:
ـ سمه ده، اوس هم په خپله ژمنه ولاړ يم.
اوتو لاس ور وغځاوه:
ـ نو زموږ حق راکړه !
ورسکي وخندل:
ـ احمقه ! تر اوسه خو لا ګنج نه دی پيدا شوی.
ته دروغ وايې، کله چې دې د ارشينان خويندې پر صليب راځړولې، په هغوی کې دې د يوې له جيبه د که کخوړه پيسې راوايستې، خو ځان دې غلی ونيو.
ورسکي وويل:
ـ دا واقعيت نه لري.
هوتو په خبره کې ور ولوېد:
ـ تر اوسه مو ستا هره خبره په پټو سترګو منله، خو موږ هم انسانان يو؛ پيسو ته ضرورت لرو؛ په هغه کخوړه کې سلګونه زره فرانکه ول، سم نه وايم؟
ورسکي وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسم وايې ! خو تر اوسه مې نه دې شمېرلې !
اوتو وويل:
ـښه نو ، زموږ برخه ترې را بېله کړه.
ـکه داسې ونه کړم نو بيا ؟
ـخبره جنجال ته مه بيايه !
ورسکي وخندل:
ـورسکي داسې څوک نه دی چې له دوو نفرو وډار شي.
اوتو وويل:
ـخو موږ درې نفره يو.
ورسکي په حيرانۍ وپوښتل:
ـښه نو ، درېيم څوک دی؟
ـهغه د اسپانيول يو اوسېدونکی ځوان دی، هغه څوک چې لږ مخکې يې سپينې جامې اغوستې وې او تا ډزې ورباندې وکړې.
ورسکي چيغه کړه !
ـنو تاسو له ما سره خيانت وکړ !
غلی شو، دی پوهېده چې خبره خرابېږي، ځکه يې جيب ته لاس کړ؛ کڅوړه يې را وايسته او پر ځمکه يې وغورزوله. ويې ويل:
ـواخلئ، ته او کونورا يې سره نيمې کړئ !
اوتو کڅوړه ورپورته کړه، ويې ويل:
ـمننه، دې پيسو په ما او کونورا پورې اړه لرله.
ورسکي په پوست غږ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو دا ځای د دې خبرو نه و. خیر، له دې وروسته مو نه خپه کوم؛ راځی، تیاره ده، کار تمام کړئ.
ټولو په ګډه په ګاډۍ کې پرته ښځه ور پورته کړه او پر صلیب یې را وځړوله.
ورسکي وویل:
ـپه تاریخي کتیبو کې لیکل شوي، د ګنج دروازې هغه وخت پرانستل کېږي چې په بې پانګو ونو باندې ځلور انسانان پر صلیبونو را ځوړند شي، اوس ځلور پوره شول.
نا ځاپه چاودنې ته ورته لوړ غږ پورته شو؛ ځمکه ولړزېده او د ګراندن د سړک یوه برخه سپینې رڼا ونیوله.
ورسکي او ملګري یې بې حرکته ولاړ وو؛ دوی تور لوګي ته کتل چې د اور پر سر راګرځېده.
کونورا وویل:
ـوګورئ! د ګراندش د سیمې ونو اور اخیستی!
ورسکي په خوشالی وویل:
ـد ګراندیش د سیمې اور اخیستنه د معجزې د تیږې د پیدا کېدو لومړۍ نښه ده.
ورسکي لاسي بتۍ بله کړه؛ درې سره په بیړه لاندې لاړل، خو ډېر ژر ځای پر ځای ودرېدل؛ ځمکه چاودلې وه او رڼا له هماغه ځایه راوتله.
ورسکي وویل:
ـپه ما پسې راځئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې سره تر ونو تېر شول؛ يو ځای ودرېدل؛ په ځمکه کې سمڅې پرې شوې وې؛ رڼا له همدې سمڅو راوتله.
ورسکي وويل:
_بايد يوې سمڅې ته ورکښته شو !
خو کونورا حرکت ونه کړ.
ورسکي وويل:
_احمقه ! چانس له لاسه مه ورکوه !
کونورا په خبره کې ورولوېد:
_ماکونوک د دې غارونو په اړه راته ويلي و چې دوزخ همدلته دی او که څوک دې غارونو ته ورکښته شي، اوراخلي.
ورسکي وويل:
_ښه نو، اوس چې په شپه کې وېرېږې، دا کار به سبا ته پرېږدو. اوتو ! ته پريورې ته لاړ شه؛ وږي يو ؛ خواړه او شراب راوړه؛ هو رښتيا ، تبر دې هم هېر نه شي.
اوتو په تياره کې ورک شو ؛ خو کله چې بېرته راغی، باران زور اخيستی و.
شپه يې د ماکونوک په باغ کې تېره کړه؛ سهار وخته بېرته راغلل؛د يوې سمڅې خوله يې پر تبر ازاده کړه. سمڅې ته تنګې ډبريني زينې کښته شوې وې. درې سره لاندې لاړل؛ څومره چې مخکې تلل تياره ډېرېدله؛ وروسته پراخ ځای ته ورسېدل؛ ورسکي بتۍ ولګوله؛ يودم شاته لاړ؛ غار د انسانانو له اسکليټونو ډک و.
ورسکي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـشل پېړۍ مخکې دلته دولس کسان اوسېدل؛ دا د هغو دولسو کسانو هډوکي دي؛ دوی د پاچا مقبره ساتله؛ ورسکي له شلو پېړیو وروسته لومړنی انسان دی چې دلته راځي.

ورسکي غلی شو؛ د خپل تندي خولې یې پاکې کړې، ویې ویل:

ـپه زندان کې یوه تاریخ پوه بندي دا معلومات راکړي و چې دولسو نفرو د پاچا له مقبرې څخه ساتنه کوله. اوس مو همدا ځای پیدا کړ؛ ډاډه یم، ګنج هم همدلته دی.

ورسکي څو ګامه واخیستل؛ ډبرینه دروازه یې خلاصه کړه؛ په کوټه کې هیڅ هم نه و؛ دوهمې کوټې ته ورغی؛ بتۍ یې واچوله؛ کوټه تشه وه، یوې دروازې ته یې پام ور واوښت؛ له دروازې یې د غښو ځالې لرې کړې. د مثلث په شکل یوه درې کونجه لویه کوټه یې سترګو ته ودرېده. د کوټې له چت څخه سپینه نرۍ رڼا را لوېدلې وه. ورسکي ځیر شو، چت سوری و، رڼا له هماغه ځایه راتله.

ورسکي شاوخوا وکتل؛ یو ځای ورې تیږې راټولې وې؛ د تیږو تر څنګ فلزي لکنه ښکارېدله؛ لکنه تر نیمایي پورې په ځمکه کې ننوتې وه.

ورسکي ور نږدې شو؛ پر لکنې د خاورې یوه ذره هم نه وه ناسته؛ سپینه رڼا ترې پورته کېدله.

ورسکي لاس ور وغځاوه؛ د کونورا چیغې یې ګوتې خلاصې پرېښودلې.

ـمه!

د ورسکي رنګ والوت:

ـولې؟

ـماکونوک راته ویلي و چې که څوک دې لکنې ته لاس ور وړي نو سوځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي وخندل، لکنه يې له ځمکې را وايسته. لکنه له زرو جوړه وه، خو په سر کې يې د مار شکل ښکارېده چې له سرپو جوړ شوی و.
ورسکي په ځير لکنې ته وکتل؛ قيمتي غميو يې کمزورې رڼا کوله...
ورسکي وويل:
_دا خو به هماغه د معجزې تيږه نه وي؟
ورسکي متوجه شو چې د لکنې سر تاويږي، خلاصه يې کړه، په مينځ کې يې تيږه وه. ورسکي ډبره را وايسته؛ ډبرې سره ځلا کوله؛ ورسکي په خوشالۍ چيغه کړه !
_دا هماغه د معجزې تيږه ده.
کونورا په بيړه وويل:
_اورې؟
ورسکي په حيرانۍ ورته وکتل.
کونورا وويل:
_غوږ ونيسه.
يو غږ راته؛ دا غږ به کله لوړ او کله هم ټيټ شو. غږ تر ډېره د انسان زګيروي ته ورته و، خو کله کله به داسې اواز پورته شو لکه يو ثوک چې په خوب کې خرهاری کوي.
ورسکي په بيړه وويل:
_دا غږ د ځنګ له کوټې راځي.
اوتو د ډبرينو مجسمو خواته اشاره وکړه؛ ورسکي د لاسي بتۍ رڼا ور واچوله؛ تر مجسمو ورهاخوا نرۍ لاره پرې وه، مخکې لاړ او زوروره چيغه يې له خولې راووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــهلته يو انسان دی، هلئ، دې خوا راشئ !
اوتو او کونورا منډه ور واخيسته؛ د لارې د پای په لويه کوټه کې يو ببر سری بوډا پروت و. ورسکي ور نږدې شو؛ بوډا خيرن ښکارېده؛ ټول مخ يې ژورو ګونځو نيولی وو.
ورسکي کېناست؛ بوډا ويده و.
ورسکي ورو وويل:
ــمعجزې پيل شوې؛ دا بوډا بايد د دې ځای کشيش وي.
اوتو وويل:
ــزه خو په هيڅ هم نه پوهېږم؛ دلته څه روان دي !
ورسکي وخندل:
ــتر اوسه خو هر څه سم دي. زنداني ملګري مې دې بوډا ته هم اشاره کړې وه.
کونورا په خبره کې ور ولوېد:
ــخو زه داسې فکر نه کوم، دا به هماغه سړی وي چې موږ يې څارلو.
اوتو وويل:
ــچټيات مه وايه. خو زه يوه شي ته حيران يم؛ دې کمزورې بوډا به څنګه ځان تر دې ځايه را رسولی وي؟
ورسکي ټيټ شو؛ د بوډا لاس يې ونيو؛د هغه غوږ ته يې خوله ور نږدې کړه؛ ورو يې وويل:
ــزه يم.
د بوډا شونډې ورپېدې؛ څو نامفهومه توري يې له خولې راووتل، بېرته بېسده پرېووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شېبه چوپه چوپتیا وه؛ وروسته بوډا وویل:
راغلل، راغلل...

۲ـ ورسکي ماتې خوري:

ورسکي کونورا ته وکتل:
ـ د هغه په خبرو پوه شوې؟
کونورا د (نه) په بڼه سر وخوځاوه. ورسکي د بوډا پر اوږه لاس کېښود ، ټکان يې ورکړ؛ بوډا په پټو سترګو وويل:
ـ ارامه مې پرېږدئ !
ورسکي د بوډا سترګو ته د بتۍ رڼا سیخه کړه؛ بوډا په حیرانۍ وويل:
ـ له ما څه غواړئ؟
ورسکي د بتۍ رڼا د هغه له سترګو لیرې کړه؛بوډا خپلې سترګې وموښلې؛ ورسکي ته يې وکتل؛ له وچو شونډو يې کمزورې خندا راووته !
ـ اه ! ورسکي، دا ته يې؟ تر اوسه لا نه يې زوړ شوی.
د ورسکي پر زړه لړزه راغله؛ دی دې ته حیران و چې بوډا يې له کومه پیژني.
ورسکي په بیړه وويل:
ـ ته څوک يې؟ دلته څه کوې؟
بوډا په کمزوري غږ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپه دې پوښتنه دې خواشينی شوم؛ ته بايد ما وپيژنې !
ورسکي په حيرانۍ ورته کتل:
بوډا وويل:
ـپر ذهن دې فشار راوړه، زه د والدا پلار يم، هغه والدا چې ستا ميرمن وه، خو په ډېره ناځوانۍ سره دې پرېښوده.
ورسکي په خبره کې ورولوېد:
ـخو ما تر اوسه نه يې ليدلی !
ـسمه ده، نه دې يم ليدلی؛ خو زه ستا په اړه په ډېر څه پوهېږم؛ ته په زندان کې وې چې زه د معجزې د تيرې د ساتلو له پاره دې جزېرې ته راغلم؛ پوهېدم چې ته به يوه ورځ دلته راځې.
ورسکي حيرانې سترګې ورته نيولې وې؛ دی د بوډا په خبرو نه پوهېده.
کونورا په بيړه وويل:
ـپه وښو کې يې توپانچه پټه کړې ده ؛ ميل يې ښکاري؛ دا بوډا زموږ دښمن دی؛بايد ووژل شي.
ورسکي فکر په مخه کړ؛ اوتو ته يې وکتل، ويې ويل:
ـاوتو، ته څه پکې وايې؟
اوتو بوډا ته مخ ورواړاوه، ويې ويل:
ـنوم دې څه دی؟
ـزوړ ډرويد.
ورسکي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د کشیشانو یوه ډله ده چې پر ځانونو یې د ډروید نوم ایښی؛ هغوی پیژنم؛ غلي او ګوښه ګیره خلک دي؛ یو اځیتوب غواړي؛ دوی د دنیا له ټولو خوښیو محروم دي.

بوډا په زحمت له وښو پورته شو؛ کېناست، ویې ویل:

ـزه ستا سو د ملنډو نه یم. بالعکس، دا تاسو یاست چې ماته اړتیا لرئ؛ وګورئ، نخا مې هم زده ده.

بوډا په زحمت ولاړ شو د نخا په ډول یې لاسونه پښې ووهلې.

ورسکي او د هغه ملګرو په حیرانۍ ورته کتل.

دې نخا ته پخوانیو رومیانو د مار نخا ویله؛ نخاګر به په نخا کې یو ځل مخکې لاړ بیا شاته، سینه به یې راوایسته او پر خپل ځای به په تېزۍ سره راوګرځېد.

یوډا په نخا کې وویل:

ـتاسو نه پوهېږئ! زه دوه زره کاله عمر لرم؛ څو سوه کاله مخکې مې پاچا ژول سزار ته هم همدا نخا وکړه؛ چکچکې یې وهلې او زما له نخا یې خوند اخیست.

بوډا خپله نخا بدله کړه؛ لاسونه پښې یې پورته پورته وغورځولې، ویې ویل:

ـدا د دبرشو مړیو د جزیرې نخا ده؛ دا هم د ځلورو صلیبونو نخا.

یو ناڅاپه یې وخندل؛ د ورسکي تر مخ ودرېد؛ ویې ویل:

ـوبښئ! بیځایه حرکات مې تر سره کړل، خو اوس د جدي خبرو وار دی.

ګرانه، زما ماموریت دا دی چې تا ته د معجزې تیږه درو سپارم.

ورسکي په حیرانۍ ورته کتل. وروسته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ته ولې دا کار کوې؟

بوډا په زوره وخندل:

_تا د معجزې د تیرې د لاسته راوړلو له پاره خلک ووژل؛ جزیره دې له وحشته ډکه کړه او اوس چې یو احمق بوډا د معجزې تیره در سپاري، خوشاله نه یې؟

بوډا غلی شو، په ځیر یې ورسکي ته وکتل، ویې ویل:

_ورسکې، زه د تېرې شپې سړی یم، هغه څوک چې سپین کالي یې اغوستي و او تاسو یې پر کمیس ډزې وکړې، دا زه وم چې د ځنګل د یوې برخې ونو ته مې اور ورواچاوه، اوس هم ما نه پیژنې؟

د ورسکي زړه ولړزېد، اوتو او ماکونورا یو ګام شاته شول.

ورسکي خپل زړه غټ ونیو، ویې خندل:

_نو ته فکر کوې چې ورسکي به له تا وویرېږي؟

بوډا وویل:

_نه، نیت مې صاف دی؛ غواړم چې د معجزې تیره تاسو ته تسلیم کړم.

_ولې؟

په دې پسې مه ګرځه، خو یوه بله خبره واوره! دا تیره یو وخت د پاچا له جنازې سره دې ځای ته راوړل شوه؛ سل کاله یې وساتله، خو وروسته د بوهم د پاچاهی سلسله کمزورې شوه او د تیرې محافظین هم وتښتېدل. دا ځای تر ډېره همداسې پاتې و، خو وروسته بیا ساتونکي ورته وټاکل شول، هدف یې د بوهم د پاچا د قبر ساتنه نه وه، دوی پوه شوي و چې په دې سیمه کې د معجزې تیره پرته ده او وېرېدل چې دا ګنج د غلو لاس ته ورنه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې محافظينو کې يو هم زه وم؛ خبر شوم چې تاسو د دې ګنج په موندلو پسې جزيرې ته راغلي ياست؛ په دې هم پوهېږم چې د ورونيک پلار دې ځنګه وواژه، ان د ورونيک د صليب د ځړولو پېښه مې هم په خپلو سترګو ولېده.

ورسکي وخندل:

ـښه نو، چې دومره مهربانه يې او له دې ټولو پېښو سره سره بيا هم مرسته راسره کوې، نو دا راته ووايه چې د معجزې تيږه چېرته ده، ها؟

ورسکي هغه تيږه د بوډا سترګو ته ونيوله چې د لکڼې له مينځه يې راکښلې وه.

بوډا وخندل:

ـنه، دا تيږه ما په خپله په لکڼه کې کېښوده، ورته وګوره، مينځ يې مات دی.

ورسکي حيران و، خو ضرورت يې درلود چې د بوډا خبرې واورې.

بوډا وويل:

ـد معجزې د تيږې ځای يوازې ماته معلوم دی.

ورسکي چيغه کړه!

ـزه په تا ځنګه باور وکړم؟

بوډا وخندل:

ـبله لاره نه لرې. خو زه به يو بل راز هم درته ووايم، په زندان کې درسره وم، له دې هم خبر يم چې ستا پلار او مور پر تا کوم نوم ايښی و. ستا کورنی نوم يادوم، ورسکي نه.

د ورسکي پښې ولړزېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا د ورسکي غوږ ته خوله ورنږدې کړه؛ شونډې يې وخوځېدې؛ ورسکي لکه مار چيچلی انسان ټوپ کړل؛ په زوره يې وويل:
ـ ته شيطان يې، شيطان، که نه نو له داسې رازونو څنګه خبرېدې !
بوډا وخندل:
ـ ښه نو، اوس په ما باور کولای شې؟
ـ هو، له دې وروسته سره ملګرې يو، خو د معجزې تيږه چېرته ده؟
کونورا غوښتل چې څه ووايي، خو ورسکې خپلې وسلې ته اشاره وکړه، هغه يې پوه کړ چې بوډا څه نه شي کولای.
ټول له اوږده دهلېزه تېر شول؛ د لاسي بتۍ رڼا په ديوال کې يوه کوچيني سوري ته سيخه شوه. ورسکي د ډروېد (بوډا) په غوښتنه ګوتې ووهلې، لاس يې سوري ته ور ننه ايست؛ ناڅاپه ټول د ديوال شا ته لاړ، يوه لويه کوټه ښکاره شوه؛ ډروېد وويل:
ـ د معجزې تيږه همدلته ده.
شېبه وروسته ټول په کوټه کې ول.
په کوټه کې نمجن بوی ته، ځای ځای د قبرونو زړې شناختې ولاړې وې.
ډروېد وويل:
ـ پوښتنه مو ونه کړه چې تر ځمکې لاندې دا کوټه ولې روښانه ده !
ټول غلي وو.
بوډا وويل:
ـ دا ځای له پورتنۍ کوټې څخه رڼا اخلي؛ وګوره، د ډبرينو مجسمو له اړخونو رڼاوې راوتلې دي؛ بله خبره ! د معجزې په تيږه کې هم دا خاصيت پروت دی چې کوټه روښانه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو دم یې وخندل:

ـخو د معجزې تیږه په دربیمه کوټه کې ده.

ورسکي وویل:

ـپه موږ ملنډې وهې !

ـنه، دا تیږه په زیرزمیني کې موندلې شې. د دې تیږې یو ارزښت په دې کې دی چې د ګروپ په خیر رڼا خپروي. هو رښتیا ، یوه بله خبره ! دا تیږه یو چا ته ژوند او مرګ، دواړه ورکولای شي.

ـڅنګه؟

ـد والدا نوم به دې نه وي هېر، هغه هم یو وخت زما په شان د دې تیږې ساتونکې وه.

د ورسکي زړه ولړزېد:

ـوالدا اوس چېرته ده؟

ـدلته ، د همدې تیږې لاندې ویده ده.

د ورسکي سترګې رډې راوختې:

ـچټیاټ مه وایه !

بوډا وویل:

ـزما په خبرو باور وکړه، والدا له څو پېړیو راهېسې د داسې چا په انتظار ده چې دلته راشي او ورته ووایي چې ورباندې ګرانه ده؛ هغه وخت به د معجزې تیږه ورکړي.

ورسکي ته احساس ور لوېدلی و چې دا سړی ملنډې ورباندې وهي، خو د هغه ځیني خبرې رښتیا وې؛ دی باید په ځینو رازونو پوه شوی وای.

ډروید وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا میرمن په ښکلا کې جوړه نه لري؛ که دې ولیده، په یوه نظر به زړه ورباندې وبایلې؛ دا ستا په خیر یوه ګنهګار انسان ته ماتله ده.

ورسکي پوه شو چې له خطر سره مخامخ دی، خو بیا یې هم زړه غټ ونیو.

ډروید وویل:

ـته ماشوم وې، هغه وخت دې د مور په ګوته یوه ګرانبیه ګوتمۍ وه؛ دې ګوتمۍ درې قیمتي ډبرې درلودې. رښتیا نه وایم؟

د ورسکي د تندې ګونځې سره ورغلې:

ـخو دا زموږ کورنی راز دی، ته له کومه پوهېږې؟

ډروید وخندل:

ـکه اوس هغه ګوتمۍ د والدا په ګوته وي، نو دا باور کوې چې والدا به د معجزې تیږه تاته درسپاري؟

ورسکي چیغه کړه !

ـخدایه ! د دې سړي له چتیاتو نور ستړی شوم.

ډروید پر غولي پرته هواره تیږه وښوروله؛ لنډې زېښې وې؛ ورسکي د هغه په امر ورکښته شو؛ شېبه ورسته د ورسکي وحشتناکه چیغه پورته راوخته:

ـرښتیا دي، ګوتمۍ د هغې په ګوته ده.

اوتو او ماکونو یو بل ته په وېره وکتل.

ورسکي په یوه اوږده دهلېز کې ولاړ و؛ یوې خواته یوه ښځه پرته وه؛ حرکت یې نه درلود؛ پر ګوته یې د ورسکي د مور ګوتمۍ ښکارېدله.

له پورته یې د ډروید غږ واورېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد هغې لاس په خپل لاس کې ونیسه؛ دا باید یوه شي چې مینه ورسره لري.
ورسکي په بیړه د پرتې ښځې لاس ور پورته کړ.
ډروید وویل:
ـد ښځې له مخه نقاب لرې کړه؛ مه ویرېږه ! دا کار تر هغو قتلونو اسانه دی چې تا وکړل.
ورسکي لړزانده ګوتې ور نږدې کړې؛ د پرتې ښځې له مخه یې نقاب لیرې کړ؛ یو ناڅاپه شاته شو ، پښې یې ولړزېدې او بې حرکته ودرېد.
ډروید چیغه کړه !
ـڅه دې ولېدل؟
ورسکي د لیونیانو په څیر په راوتلیو زړو سترګو د پرتې ښځې څېرې ته کتل؛ پر تندي یې مړې خولې راماتې وې.
بوډا وخندل:
ـوګوره، څیره دې څومره بدرنګه شوې ده؛ ښه ده، والدا ویده ده؛ د هغې پټې سترګې به نور رنځ هم درکړي.
ورسکي په زحمت خپلې سرېښ شوې شونډې پرانیستې، په ټیټ غږ یې وویل:
ـورونیک.
بوډا وویل:
ـاحمقه ! بیړه دې وکړه؛ په تیاره کې دې ان د ورونیک مخ ته هم ونه کتل؛ پوهېږې؟ د ورونیک پر ځای دې یوه بله مړه ښځه پر صلیب راوځړوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي په بيړه پورته وکتل؛ بوډا د پخوا په څير کمزوری نه ښکارېده،
نيغ ولاړ و او په څيره کې يې غوسه له ورايه مالومېدله.
ډروید وويل:
ځان دې ډېر چالاکه ګڼه؛ قتلونه دې وکړل؛ جزېره دې د مظلومو خلکو په
وينو ولړله؛ له اوله لا پوهېدم چې يو ډارن انسان يې.
د توپانچو ګيټونه کش شول؛ ډروید ور وکتل، اوتو او کونورا د وسلو
ميلونه ورته نيولي وو.
ډروید په ملنډو وويل:
_هيله کوم، ما مه وژنئ، له يوه کمزوري بوډا څه غواړئ.
ورسکي چيغه کړه !
_احمقانو، ولې ماتله ياست، ويې ولئ !
له توپانچو څخه يوا ځې تور لوګی راووت.
ورسکي خپله توپانچه پورته ونيوله، خو تشه وه.
ډروید وخندل:
_دومره ساده نه يم، مرمۍ مې ايستلې دي.
ورسکي پر زينه پښه کېښوده. يو غږ يې واورېد:
_حرکت مه کوه !
ور ويې وکتل.
_ورونيک توپانچه ورته نيولې وه.
ورسکي په بيړه پورته وخوت؛ د بوډا تر څنګ تېر شو؛ له خپلو ملګرو
سره يې يو ځای منډه واخيسته.
ډروید پسې ناره کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـښاغلی ورسکي ! د معجزې تيرې دې هېره شوه.

۷ـ پياوړی حريف:

ورسکي د ډار سړی نه و، خو دې پېښو يې پر ذهن اغېزه کړې وه؛ نه پوهېده چې څه کوي او ولې له هغه ځايه راووت. په لاره کې يې ثو ځله اوتو او کونورا ته وويل:

ـورونيک مړه ده؛ ما په خپلو لاسونو پر صليب راوځړوله.

دوی په بيړه روان ول، خو ورسکي ځای پر ځای ودرېد، ويې ويل:

ـزړه مې چوي؛ بايد ډاډه شم چې هغه ورونيک وه که بل څوک؟

اوتو په خبره کې ور ولوېد:

ـنو څه کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرته ورګرځو.

کونورا وویل:

ـ نه، هغه وسله لري.

ورسکي وویل:

ـ احمقه، تر اوسه نو هلته نه دي ماتله.

دري سره ببرته د سمڅو خواته ورغلل.

اوتو وویل:

ـ وګورئ! هغه رڼاوې نشته.

لاندې کښته شول، ورسکي اورلګیت ولګاوه، پر ډبرینو زینو ژېړه رڼا پرېووته؛ یو دم د تیږې د ښویدو غږ راغی؛ ورسکي په بیړه پورته وخوت؛ د ببرته تګ لاره د درنې تیږې په واسطه تړل شوې وه. ورسکي تیږې ته اوږه ورکړه، خو تیږه درنه وه.

د ورسکي څېره له غوسې تکه شنه شوه؛ ببرته ملګرو ته راغی، په غوسه یې وویل:

ـ په دام کې یې واچولو.

اوتو وویل:

ـ له ما سره بله توپانچه شته.

ورسکي په غوسه وویل:

ـ احمقه! ولې دې استفاده ترې ونه کړه!

د اوتو سر وځړېد:

ـ هغه وخت وارخطا شوم، هېره مې وه.

ورسکي توپانچه ور واخیسته، مرمۍ یې وکتلې، سمې وې. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـله دې ځايه بايد د وتلو لاره پيدا کړو،که نه نو هډوکي به مو همدلته وراسته شي.

کونورا خپل غاښونه وچيچل:

ـدواړه به په خپلو لاسونو ووژنم.

ورسکي وويل:

ـخو که له دې سمځې ژوندي ووتو.

کونورا وويل:

ـماته داسې ښکاري چې دوی هم تر اوسه همدلته دي.

ـنو د سمځې په خوله کې هغه تيره چا کېښوده؟

ـډاډه يم، نور و ملګرو به يې دا کار کړی وي.

کونورا له جيبه يوه تبره چاړه را وايسته، پرته له دې چې د ورسکي نظر ورپوښتي، په تياره کې ورک شو.

ورسکي او اوتو په خپل ځای پاتې شول؛ پاو ووت؛ د کونورا درک معلوم نه شو. دوی دواړه هم پسې ورغلل. ورسکي يو ځای نوک ونيو، ويې ويل:

ـاورې ! فکر کوم چې کونورا دی، ببرته زموږ خواته راځي.

غږ غلی شو ؛ مخکې لاړل؛ په يوه کوټه کې تياره وه ؛ دومره ښکاريدل چې يو څوک پړمخې پروت و.

اوتو چيغه کړه:

ـکونورا خپل کار کړی دی؛ وګوره، د دې سړي په ټټر کې د کونورا چاړه ننوتې ده؛ لاستی يې بريښي؛ ډاډه يم؛دا د کونورا چاړه ده.

ورسکي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ احمقه ! داسې نه ده.
ورغی جسد یې پړمخې را واړاوه؛ هوتو چیغه کړه !
ـ کونورا ! اه ! کونورا یې وژلی دی !
ورسکي خپله توپانچه له جېبه را وایسته، ویې ویل:
ـ ډروید ترموږ ډېر چالاکه دی.
اوتو په حیرانۍ سره د کونورا جسد ته کتل...
ورسکي وویل:
ـ راځه !
دواړه اوږده سالون ته ورسېدل؛ لاندې کښته شول؛ د ورسکي زړه ولړزېد؛ ښځه پرخپل ځای پرته وه. ورسکي ور ټیټ شو؛ سترګې یې رډې راوختې؛ د ښځې مړې ګوتې د کونورا تر چاړې راتاوې وې. ورسکي په دقت ښځې ته وکتل؛ د لاسونو په بندونو کې یې د پړې سرې نښې پاتې وې.
ورسکي وویل:
ـ دا هماغه ښځه ده چې موږ په تیاره کې د ورونیک ګومان ورباندې کړی و او د هغې پر ځای مو پر صلیب را ځړولې وه.
ورسکي یوناځا د ښځې له ګوتو چاړه ور واخیسته او د هغې ستونی یې ور پرې کړ؛ په غوسه یې وویل:
ـ اوس نو سمه مړه شه.
مخامخ یو سیوری راغی، ورسره یې یو ورو غږ واورېد:
ـ زه دې وپېژندلم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي مخامخ توپانچه ونیوله؛ په تیاره کې د توپانچې له خولې سره رڼا ووته، یو چا وخندل:

ـ ورسکي، ته هغه څوک یې چې په دوکه پسې دوکه خورې؛ ته هغه څوک وژنې چې مخکې دې وژلای و.

ورسکي اورلګېټ ولګاوه؛ یوه ولاړ ځوان د یوال ته اوږه لګولې وه؛ ځوان متوسطه ونه درلوده، وېښته یې ژیړ او څېره یې سره ښکارېدله.

ځوان وویل:

ـ نوم مې ارسن لوپن دی او د اسپانیول او سیدونکی یم.

ورسکي په حیرانۍ سره ځوان ته کتل....

ځوان وویل:

ـ زه د کنت هرژمون د کورنۍ د ساتلو له پاره دلته راغلی یم؛ تا پېژنم؛ هغه کسان دې ووژل چې د بر دې یې نه پېژندل. بې مانا قتلونو ستا زړه سخت کړی دی، خو تر اوسه لا په دې نه پوهېږې چې ورونیک مړه ده که ژوندۍ!

ته ان دومره بې رحمه یې چې د مقتول څېرې ته هم نه ګورې؛ تا دوې ښځې درلودې؛ یوه د راینولډ مور او بله هم د فرانسوا مور. دوې ورځې مخکې دې په تیاره کې خپله لومړنۍ میرمن ووېشته.

د ورسکي زړه ولړزېد.

ارسن لوپن په کونج کې له پراته جسد څخه څادر لیرې کړ، ویې ویل:

ـ باور نه کوې؟

ـ ورسکي خپلې سترګې پټې کړې.

ارسن لوپن وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـتاته مې نقشه وایسته او ته مې په خپله لومه کې راګیر کړې.
ورسکي چیغه کړه !
ـ له ما څه غواړې؟
ارسن لوپن وخندل:
ـهیڅ، یوازې د کنټ هرژمون له کورنۍ څخه ساتنه کوم.
ورسکي وویل:
ـراځه ! د معجزې تیږه به په ګډه پیدا کړو ، نیمایي شتمني یې ستا !
اوتو ته غوسه ورغله، خو څه یې ونه ویل.
ارسن لوپن وخندل:
ـخو لومړی باید په دې پوه شم چې فرانسوا چېرته دی؟
ورسکي غلی و.
ارسن لوپن دوهم ځل پوښتنه تکرار کړه !
ـفرانسوا چېرته دی؟
د ورسکي په زړه کې تمه پیدا شوه؛ فرانسوا یو چاته ارزښت درلود او ده له دې موقع ډېره استفاده کولای شوای. خو بیا یې هم وویل:
ـفرانسوا د تورې وهنې په مسابقه کې ووژل شو.
لوپن وخندل:
ـزه دومره احمق نه یم، پوهېږم چې هغه ژوندی دی.
ورسکي نه غوښتل چې په دومره اسانۍ دا چانس له لاسه ورکړي، ځکه غلی و.
لوپن شپېلکی وواهه ! له نږدې کوټې ځلور وسلوال او یو په عمر پوخ سړی راغلل. په عمر پوخ سړی ګوډ ګوډ ته، یوه پښه یې له لرګي جوړه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل ويې ويل:
ـ دی زما نږدې ملګری پاتريس بلوال دی.
غلی شو، پاتريس بلوال ته يې مخ ور واړاوه:
ـ ښاغليه! د فرانسوا درک مو پيدا نه کړ؟
منفي ځواب يې واورېد.
ارسن لوپن وويل:
ـ نور پوځيان په بېړۍ کې دي؟
هو.
ارسن لوپن سر تېرو ته وکتل:
ـ ورسکي او د هغه ملګری ګراشن ته بوځئ، هلته يې وساتئ.
اوتو او ورسکي تر متهو ونيول شول.
له سالونه بهر يوه زينه ولاړه وه، خو ارسن لوپن تر ځو سمځو تېر شو او د ځکمې سر ته راوخوت. ډله د باغ خواته لاړه او هغې ونې ته ورسېدل چې ورسکي د ورونيک پر ځای د خپلې پخوانۍ ميرمنې مړی پرې راځړولی و.
ارسن لوپن يو ځای ودرېد، ورسکي ته يې وکتل، ويې ويل:
ـ ستړی شوې؟
د ورسکي سترګې سرې وې.
ارسن لوپن وويل:
ـ دې ونې ته وګوره! کله چې تېره شپه تاسو د خپل جنايت په اړه غږېدی اومړې مو شمېرل، ما له موقع استفاده وکړه او ورونيک مې له دې ځايه وتښتوله. هلته وګوره! هغه ځوک چې پر سړک را روان دی، پېژنې؟ دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی هم ستا د قربانیانو له ډلې څخه یو دی. دا سړی دې لومړی د مرګ په خونه کې بندې کړ؛ بیا دې خپل زوی راینولډ ته امر وکړ چې سیند ته یې واچوي؛ دا کس د فرانسوا ښوونکی استفان ماروکس دی، خدای ژوندی وساته.

ماروکس را ورسېد؛ ورسکي ته یې په ژامه دروند سوک ورکړ، لوپن وویل:

_مه ! اوس یې وخت نه دی؛ ورسکي به خپله سزا ووینې.

ورسکي په کرکه استفان ماروکس ته کتل؛ دی د ورونیک او د دې سړي له مینې څخه خبر و.

ارسن لوپن ورسکي ته ور نږدې شو، ویې خندل:

_د ښاغلي استفان ماروکس په ژوندي پاتې کېدو حیران یې ! په دې ورځو کې مړي هم ژوندي کېږي.

ارسن لوپن ماروکس ته وکتل:

_فرانسوا مو پیدا نه کړ.

_نه

_په کوم ځای مو شک هم رانه غی، سمڅه، غار یا بل څه؟

د استفان ځواب منفي و.

ارسن لوپن بېرته ورسکي ته ور نږدې شو، په غوسه یې وویل:

_د فرانسوا د ځای د ښودلو په مقابل کې څه غواړې؟

ورسکي ځمکې ته کتل...

ارسن لوپن له جېبه یو کارت را وایست، د ورسکي سترګو ته یې ونیو، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا سړی د فرانسوا بیه پرې کوي، ووایه، څومره پیسې غواړې؟
ورسکي په حیرانۍ وویل:
ـدا خو د فرانسې د ولسمشر موسیووالانګای کارت دی، هغه ولې له دې قضیې سره دلچسپي ښیي؟
ارسن لوپن وخندل، له جېبه یې یو بل سور رنګه کاغذ را وایست، ویې ویل:
ـوخت مه ضایع کوه، دا کاغذ ولوله.
ورسکي په لړزانده ګوتو کاغذ ورواخیست، لیکلي و:
د فرانسې د دولت نږدې ملګری پاتریس بلوال او ارسن لوپن د ورسکي د نیولو ماموریت لري.
د ورسکي خوله وازه پاتې وه.
ارسن لوپن لاس ور وغزاوه، کاغذ یې ورنه واخیست؛ څیرې یې کړ او ټوټې یې باد ور سره یووړې؛ ویې ویل:
ـزه په هیڅ دولت پورې نه یم تړلی؛ دا کاغذ مې ځکه در ښکاره کړ، چې ستا نیول څومره مهمه دي؛ نو زما خبره ومنه! له دې ځایه نه شې تښتېدلی؛ د فرانسوا د خوشې کېدو په مقابل کې څه غواړې؟
ـفرانسوا مړ دی.
ـدروغ وایې!.
ورسکي غلی شو، یودم یې وویل:
ـد معجزې تیږه !
ـامکان نه لري، زه به فرانسوا په خپله پیدا کړم.
ورسکي وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکه یې پیدا هم کړی، نو یوازې به یې بې روحه جسد په لاس درشي.

ـولې؟

فرانسوا له پرون راهیسي نه اوبه څښلې او نه یې هم څه خوړلي دي؛ که زما شرط ونه منی؛ هلکی به له تندې مړ شي.

ورسکي وروستی جمله په ډېره بې رحمي سره ادا کړه.

ارسن لوپن وویل:

ـته خپل زوی په خپل لاس نه شې وژلای.

د ورسکي له خولې وحشیانه خندا راووته:

ـنه، ماته یې مرګ ډېر اسانه دی، فرانسوا به هم د نورو په څېر مړ شي.

استفان سوک جوړ کړ، خو ارسن لوپن د هغه مخې ته ودرېد.

ارسن لوپن د یوه سر تبرې له ملا پړی ور خلاص کړ؛ ورسکي یې د صلیب په بڼه په ونه پورې کلک وتاړه؛ د ورسکي پښې له ځمکې یوه لوېشت پورته وې.

ارسن لوپن وویل:

ـاوس به پوه شې چې دا ډول مرګ څومره دردونکی دی.

پړې د ورسکي پر متو، غاړه او پښو فشار راوړی و، خو ورسکي ځان داسې وښود چې تسلیمدونکی نه دی؛ سترګې یې اسمان ته ور واړولې، شونډې یې وخوځېدې، داسې لکه وروستۍ دعا چې کوي.

ارسن لوپن ور مخته شو؛ د ورسکي ټټر ته یې سوک ورکړ؛ ویې ویل:

ـاې قاتله! یوه زوی دې بل زوی په توره وواهه، خو پوهېږم چې فرانسوا لا تر اوسه ژوندی دی؛ که مرسته ورسره ونه شي، تږې او لوږه به یې ووژني. ووایه! فرانسوا دې چېرته پټ کړی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتریس بلوان وویل:
ـورسکي به اقرار ونه کړي.
ارسن لوپن په خپلو ژړو وېښتو کې ګوتې تېرې کړې؛ لاندینۍ شونډه يې په غاښونو کې ټینګه کړه، وېې ویل:
ـنه، د پرې درد تر یوه ساعته ډېر نه شي زغملای؛ په خپله به هر څه ووايي.
لوپن ورسکي ته ورنږدې شو، چیغه یې کړه:
ـکه د فرانسوا ځای راوښيي په خپل شرافت قسم خورم، ازاد به یې!
د ورسکي غاښونه له ډېره درده سره وجنګېدل، په زحمت یې وویل:
ـهغه باید مړ شي.
پاڼې وخوځېدې؛ سرتېرو د خپلو ټوپکو خولې ونو ته ور واړولې؛ له ګڼو پاڼو یو کوچینی سپی راووت. استفان په خوشالی وویل:
ـدا د فرانسوا سپی دی.
سپی د ارسن لوپن خواته ورغی؛ لکۍ یې ووهله؛ لوپن سپی ور واخیست؛ هغه یې ټینګ په غېږ کې ونیو.
استفان په حیرانۍ وویل:
ـدا سپی تا څنګه پېژني؟
ارسن لوپن وخندل:
ـد فرانسوا د موندلو له پاره باید په ځینو حقایقو وپوهېږئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹ـ د بوهم د پاچا تیره

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل په زوره یې وخندل:

ـفکر مې کاوه چې تر ما هوښیار یې، خو داسې نه ده.

ارسن لوپن پر یوه رنګه ونه کېناست، ویې ویل:

ـیوه کیسه به درته ووایم. د مسیح له میلاده ۱۳۲ کاله وړاندې په نړۍ کې یوه حیرانوونکې پېښه رامینځته شوه ؛ د پېښې ځای د اروپا یو ښار و ؛ دې ښار ته یې بوهم یا بوهیما ویل.

د پېښې ځای د (ژاکي مي ستال) کوچینی ښار ښودل شوی دی. د دې ښار د لوی سیند پر دواړو غاړو یوه لویه قبیله اوسېده. یوه ورځ په دې قبیله کې جنګ ونښت ؛ دوی سوله خوښوونکي خلک وو ؛ د جنګ په علت نه پوهېدل؛ نارینه وو تورو ته لاس کړ او ښځو هم د کورونو د وسایلو په راټولولو بوختې شوې، خو د هماغه ورځې په مازدیګر د قبیلې مشران د الب د سیند پر غاړه سره راټول شول ؛ تر سهاره یې د سولې په اړه خبرې وکړې.

سهار د پاچا دوې بېړۍ راورسېدې؛ د قبیلې مشران او د پاچا استازې په یوه لویه بېړۍ کې سره راټول شول ؛ د قبیلې مشرانو سوله وکړه، خو د پاچا استازو بله غوښتنه لرله. دوی غوښتل چې د قبیلې د ځوانانو په مرسته پر ګاونډیو هېوادونو یرغل وروړي.

هغه وخت په اروپا کې وړو حکومتونو واک درلود ؛ هر یوه به پر بل حمله کوله او خپل قلمرو به یې پراخاوه. دا قبیله وربې وه ؛ د ژوند له پاره یې باید یو څه موندلي وای؛ په جګړه کې ډېر غنیمت په لاس ورته، ځکه یې دا وړاندیز ومانه. هغه وخت به د جنګ له پاره ټوله قبیله (واړه، زاړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې او نارینه) تلل ؛ له همدې سببه به یې د قیمتي جواهراتو په شمول د کور ټول وسایل ورسره وړل. د دې قبیلې په جواهراتو کې یوه مثلث شکله تیږه وه چې دې قبیلې ته یې تر هرڅه ډېر ارزښت درلود.
د قبیلې ټول اوسیدونکي په جنګي بېړیو کې سپاره شول؛ کله چې د سر کشتۍ د درې نیمایي ته ورسېده، یوه مشر یوه پرده لیرې کړه او یوه ځلېدونکې تیږه ښکاره شوه. دا تیږه دوه متره پلنه او دوه نیم متره اوږده وه ؛ د تیږې پر لېدو ټولو تیږې ته سجده وکړه او د خوشالۍ غږونه پورته شول.
د پوځ مشر یوه لکنړه ور واخیسته او ویې ویل چې دا لکنړه او تیږه د یوبل له پاره مهم دي او یو بل ته قدرت ور ښيي. دا دتیږه موږ ته په جګړو کې پیاوړتیا راکوي.
دې تیږې جادویي قدرت درلود او د هغه وخت فیوډالانو هڅه کوله چې دا تیږه تر لاسه کړي. اوونۍ تېرې شوې؛ دې قبیلې په سمندر کې خپل سفر ته دوام ورکړ؛ ډېرې سیمې یې ونیولې او یوه ورځ د اسکاندینیا یوه ساحل ته ورسېدل.
دوی غوښتل چې دا تیږه په یوه مطمین ځای کې پټه کړي، خو دا ساحل ښه نه شو ورته ښکاره ؛ له همدې امله ایرلنډ ته ورسېدل. دو ی هماغه ځای د اوسېدو له پاره غوره کړ؛ وخت ووت؛ د پوځ مشرمړ شو او د هغه لمسي د خپل نیکه ځای ونیو.
یوه ورځ یوه ګاونډي پاچا له دوی سره یو تړون لاسلیک کړ، د دې تړون له مخې باید دواړو حکومتونو پر دریېم حکومت یو ځای جنګ پیل کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای؛ دوی دا تیره یوې جزیرې ته یووړه ؛ دې جزیرې دیرش پلنې ډبرینې تختې او قوي پلونه درلودل.
کلونه ووتل؛ دا تیره په همدې جزیره کې ساتل کېدله، خو جزیره د ژرمن د وحشي قبیلې تر تهدید لاندې راغله؛ د پوځ او قبیلې مشرانودومره وخت ونه موند چې تیره له جزیرې څخه انتقال کړي ؛ تیره په جزیره کې پاتې شوه.
کال وروسته د پوځ او قبیلې تر مینځ اختلاف راغی؛ په خپل مینځ کې یې سختې جګړې وکړې ؛ په دواړو لورو کې ډېر کسان ووژل شول او تیره ورو ورو له ذهنونو ووته.
ارسن لوپن غلی شو، سګرټ یې ولګاوه ؛ ورسکي ته یې وکتل ؛ ویې خندل:
ـدا جزیره د سارک جزیره وه ؛ هغه جزیره چې زه او ورسکي پکې یوو.
پېړۍ ووتې؛ په دې تیرې پسې ډېر کسان وګرځېدل، خو پیدا یې نه کړه.
دې تیرې زما پام هم ځانته ور واړاوه؛ څیړنې مې وکړې ؛ په هماغه لومړیو کې دې نتیجې ته ورسېدم چې دا تیره باید د ګراندیش او کالوفلوري د باغ په مربوطاتو کې وي، ځکه دا پخوانۍ خرابې وې او ماکونوک هم په دې اړه معلومات راکړي وو.
ماکونوک په دې عقیده و ، چې د ګراندیش د چېنې اوبه شفا بښونکې دي؛ تیره هم په هغه ځای کې ده چې دا اوبه سرچینه ترې اخلي. دی په دې باور و چې دا تیره د هر ډول ناروغیو علاج کولای شي او له همدې سببه یې دې تیرې ته د مرګ او ژوند نوم ورکړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماکونوک له پخوا راهیسې په دې تیره پسې ګرځېده؛ یوه ورځ یې په یوه سمڅه کې یوه زړه کتابچه وموندله؛ له لیکنو یې داسې ښکارېده چې دا کتابچه د هماغه پوځ د مشر یا دابشتونه دي. په دې کتابچه کې پر صلیب د څلورو ښځو د راځړولو او دېرشو جنازو یادونه شوې وه، خو روښانه مفهوم نه ترې اخیستل کېده.

ماکونوک به خپل ټول معلومات له کنټ هرژموند سره شرېکول، تر څو چې ورسکي دې جزېرې ته راغی او دواړه یې ووژل.

ارسن لوپن غلی شو؛ نیم سوخته سګریټ یې د بوټ تر تلي لاندې کړ؛ ورسکي ته یې وکتل، ویې خندل:

_فکر کوم چې ترڵې اندامونه دې ورو ورو بې حسه کېږي.

ورسکي په غوسه ورته کتل او له درده یې خپله لاندینۍ شونډه پر غاښونو کلکه نیولې وه.

ارسن لوپن وویل:

_اوس هم نه غواړې چې د فرانسوا ځای راوښیې؟

د ورسکي په سترګو کې غوسه ښکارېدله.

ارسن لوپن وویل:

_غوږ ونیسه! پنځه دېرش کاله مخکې د بوهم په ښار کې یوې ښکلې ځوانې ښځې ژوند کاوه. دا ښځه د یوه بیروتي پروفیسور معشوقه وه؛ پروفیسور د دې ښځې په برکت د بوهم له دوهم پاچا سره وپېژندل. دی هوښیار سړی و؛ ډېر ژر یې د بوهم د پاچا پام ځانته ور واړاوه.

پروفیسور له خپلې معشوقې سره واده وکړ او د ورسکي په نوم یې یو وحشي انسان نړۍ ته راووړ. ورسکي ورو ورو لویېده؛ یوه ورځ یې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یوه حیرانونکي راز څخه خبر کړ؛ زوی ته یې وویل چې د سارک په جزیره کې یوه قیمتي ډبره پرته ده او که ته دا تیږه تر لاسه کړې نو د بوهم پاچا به شې.
ورسکي لوی شو؛ خو نا ارامه ذهن یې دې تیږې په مخه کړی و؛ ورسکي په نړیواله جګړه کې ګډون وکړ او له جګړې وروسته زندان ته ولوېد، خو لا یې هم د معجزې تیږه په یاد وه. ورسکي له زندانه وتښتېد؛ د سارک جزیرې ته راغی او په ټوله جزیره کې یې وحشت خپور کړ.
ورسکي خپلې لومړنۍ میرمنې الفرایډ ته دنده ورکړه چې کنت هرژمون وڅاري او کله چې جزیرې ته د خپلې دویمې میرمنې ورونیک له راتګه خبر شو، پر صلیب د هغې د ځړولو فکر په مخه کړ.
ورسکي به ډېر وخت له خپلې لومړنۍ میرمنې او ملګرو سره د ویرانو په سمڅو کې تېراوه؛ دوی زحمت وایست او په دې پوه شول چې د معجزې د تیږې د لاسته راوړلو لومړنی شرط په صلیب د څلورو ښځو راځړول دي.
خو ماکونوک د دوی په راز وپوهېد او په دې هڅه کې شو چې دوی ته دوکه ورکړي.یوه شپه سمڅې ته ورغی او په پټه یې د ورسکي او د هغه د ملګرو جلسه ولیده. ده د تیږې د پیدا کېدو په اړه غلطه نقشه وایسته او کاغذ یې تر خاورو لاندې کړ؛ دا نقشه د ورسکي لاس ته ولوېده؛ هغه دوکه وخوړه او په تقلبي نقشه یې باور وکړ، ځکه د یو څه مودې له پاره په نورو خرابو کې ګرځېده.
ما دا هر څه د ماکونوک د خاطراتو په کتابچه کې ولوستل.
ارسن لوپن د خپل بالاپوښ له جیبه یوه زړه کتابچه را وایسته، ویې ویل:
_خو دا اصلي پاڼې دي؛ غوږ ونیسه ! ځینې برخې به یې درته ووایم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد سارک په جزیره کې به وحشت خپور شي؛ د مرګ کوټه، پر صلیب را ځړول شوي ځلور ښځې، اور او حیرانونکي غړونه، د معجزې تیږه چې هم مرګ ورکوي او هم ژوند ښښونکې ده...
دا پېښې وړاندې د دې تیږې د ترلاسه کولو له پاره د پوځ د یوه مشر شرطونه دي، خو ورسکي په دې خرافاتو باور وکړ او جزیره یې په وحشت بدله کړه.

۱۰ـ ورسکي د تقدیر استازی:

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل او چیغه یې کړه!
ـته یو جنایتکار یې؛ د ورونیک رهنما (هونوریک) دې هم ووژله.
د ورونیک زړه ولړزېد.
ارسن لوپن وویل:
ـخو یوه خندونکې خبره پاتې شوه، ډروید.
شونې نه وه چې ډروید او ارسن لوپن دې یو کس واوسي او په یوه وخت دې د دوو کسانو رول ادا کړي؛ زوړ ډروید له پخوا راهیسې په دې جزیره کې ژوند کاوه؛ تا د ډروید ځوانه لور ووژله او ډروید د غچ اخیستلو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تکل کې شو؛ هغه د سارک د جزیرې ټولې سمڅې او خرابې پېژندلې؛ ته یې څارلې او د غچ اخیستلو په موقع پسې ګرځېده؛ کله چې دې جزیرې ته راغلم، ډروید مې ولید؛ پوه شوو چې دواړه یو هدف لرو.
ما د ډروید په مرسته ستا د لومړنۍ ښځې الفریډ جسد وموند؛ ډروید راته وویل چې دا ښځه په تا پسې ګرځېده او غوښتل یې چې خپل زوی ووینې؛ خو ستا ملګرو په تیاره کې ډزې ورباندې وکړې او مړه شوه؛ تاسو دومره په وحشت کې ډوب وئ، چې ان خپل او پردي مو هم نه پېژندل؛ هرڅوک چې په مخه درتلل؛ ویشتل مو. موږ د الفریډ جسد را واخیست او کله چې ته او کونورا په سپین کالي سړي پسې ګرځېدئ، په ډېر مهارت سره مو د ورونیک پر ځای پرې ایښتله.
په بیړه سمڅو ته ورغلو؛ ډروید پر پروړه پرېووت او ما هم په بله کوټه کې ستاسو د راتګ انتظار ایست؛ نوره کیسه مالومه ده.
د ورسکي شونډې وخوځېدې؛ ارسن لوپن غوږ ور نږدې کړ، ویې ویل:
_په زوره ووایه، فرانسوا چېرته دی؟
ورسکي په زحمت وویل:
_یو شرط لرم.
_څه؟
_ما خوشې کړئ.
ارسن لوپن وویل:
_ژمنه کوم.
ورسکي په زحمت وویل:
_فرانسوا تر پله لاندې موندلی شئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن وویل:
زه په خپله خبره ولاړ یم؛ ورسکي خوشي کړئ !
یوه شېبه غلی و ؛ بیا یې وویل:
_له دې ځایه ورک شه ! هو ربښتیا ، ورونیک او استفان له یو بل سره مینه لري او په نږدې وخت کې یې واده دی؛ اووه لس کاله کېږي چې ته او ورونیک له یو بل څخه بېل یاست؛ د فرانسې د قوانیو له مخې ستا او د ورونیک واده فسخه شوی دی، نو دوی ته مزاحمت مه کوه که نه نو تر ما به بد سړی نه وي. لس دقیقې وخت لرې چې دا جزېره پرېږدې !
ارسن لوپن او استفان د پله خواته منډه کړه، کله چې هلته ورسېدل فرانسوا یې پر ډبرینه تخته تړلی ولید. استفان په بیړه د هغه تر لاسونو پښو تړلی پړی خلاص کړ؛ فرانسوا کمزوری شوی و؛ په احتیاط کېناست؛ ارسن لوپن وویل:
_له تېرې شپې راهیسې همدلته وې؟
فرانسوا د سر په اشاره د هو ځواب ورکړ؛ وروسته یې په زحمت وویل:
_ورسکي چېرته دی؟
_هغه مو خوشی کړ.
فرانسوا حیران شو:
_ولې؟
ارسن لوپن وخندل:
_زه له خپلې ژمنې نه اوړم.

• * * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سمندر پر مخ یوې ببرۍ حرکت کاوه؛ د ببرۍ په مینځ کې له لرګیو جوړه کوچینۍ، ښکلې کوټه ښکارېدله؛ ورونیک پر څوکۍ ناسته وه؛ د هغې په نیولې څېره کې د سترپیا نښې له ورایه ښکارېدلې. دې د خپل زوې فرانسوا د لیدو تمه درلوده.

فرانسوا کوټې ته ور ننوت؛ ځان یې د مور غېږې ته ور واچاوه او دواړو په چیغو، چیغو وژړل. مور او زوی تر ډېره اوښکې تویولې؛ وروسته د کوټې دروازه خلاصه شوه، ارسن لوپن و.

فرانسوا په ژړا کې وویل:

ــ مورې ! دې سړي مورږ دواړه له مرګه وژغورلو.

ارسن لوپن د ځوان تر څنګ کېناست. مور او زوی ژړل؛ د ارسن لوپن سترګې هم له خوشالۍ ځلېدلې.

۱۱ــ د معجزې تیږه

له څو دقیقو وروسته ارسن لوپن، پاتریس بلوال او استفان له ببرۍ څخه کښته شول؛ د ساحل شګې پستې وې؛ د بوټونو تلي یې پټول، پورته؛ تر شنه اسمان لاندې سمندري سپین مرغان په هوا کې ګرځېدل؛ چیغې یې وهلې؛ یو نیم به په سرعت ټیټ شو او د اوبو له سره به یې یو کوچینۍ ماهي ور پورته کړ.

پاتریس بلوال وویل:

ــ د دې خطرناک سړي خوشې کول ښه کار نه و.

ارسن لوپن یوه وړه تیږه په پښه ووهله، ویې خندل:

ــ وبښئ ! خو زه له تاسو سره موافق نه یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

استفان وویل:

ـارسن لوپن بله چاره نه درلوده؛ فرانسوا په خطر کې و.

ارسن لوپن وویل:

ـپوهېږم؛ ورسکي په جنایت کې وړې ده، خو ما ژمنه ورسره کړې وه.

پاتریس بلوال وویل:

ـخو د ورسکي پرېښودل مې زړه خوري؛ هغه په لسګونو بېګناه انسانان ووژل؛ جزېره یې په وحشت بدله کړه؛ اخ، باید چې تر ستوني مې نیولی وای.

ارسن لوپن وخندل؛ یوه ساتونکې ته یې اشاره وکړه؛ ساتونکی له دوو دوربینانو سره راغی؛ ارسن لوپن یو دوربین پاتریس بلوال او بل استفان ته ورکړل، ویې ویل:

ـاوبو ته وګورئ! په یوه میل واټن کې به یوه بېړۍ ووینئ.

دواړو دوربینونه سترګو ته ور نږدې کړل؛استفان وویل:

ـلیرې یوه کوچینۍ بېړۍ روانه ده؛ یواځې یو نفر پکې ښکاري؛ اه، فکر کوم چې ورسکی دی؛ خپل ملګری اوتو یې وژلی او په بېړۍ کې تښتي.

ارسن لوپن وخندل:

ـاو که برعکس اوتو هغه وژلی وي، بیا؟

پاتریس بلوال په حیرانۍ وویل:

ـدا امکان نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن له جېبه کتابچه را واېسته؛ پاڼې يې واړولې؛ ويې لوستل:

ـد پوځ د پخواني مشر په يادانبتونو کې ليکلي دي چې ګنج هغه څوک لاسته راوړلای شي چې د برش جنازې پوره کړي؛ څلور ښځې پر صليب راوځړوي او خپله ميرمن ووژني او په پای کې دی په خپله د خپل ملګري لخوا ووژل شي.

ورسکي د دې خبرو ټول شرايط پوره کړل، خو په دې نه پوهېده چې د کتابچې په پاتې پاڼو کې څه ليکلي دي؛ ماکونوک هم څه نه وو ورته ويلي چې دی به د خپل يوه ملګري لخوا وژل کېږي، خو اوتو په هر څه پوهېده؛ هغه ته مې دا پخوانۍ کتابچه ور وښوده؛ اوتو هم خرافاتي سړی دی؛ دی باور لري چې د ورسکي په وژلو به د معجزې تيږه پيدا کړي؛ فکر کوم چې تر اوسه به يې ورسکي وژلی وي.

استفان په حيرانۍ وويل:

ـنو تا له اوتو سره پېژندل؟

ارسن لوپن وخندل:

ـڅه فکر کوئ، په دې لنډه موده کې دا ټول کارونه ما په يوائې ځان تر سره کړل؟

د پاترېس بلوال او استفان سترګې رډې راوختې.

ارسن لوپن وويل:

ـاوتو مې له پخوا پېژانده، خو له ډېر وخت وروسته مې په همدې جزېره کې ولید؛ ومې پوهاوه چې ورسکي د ارشينان د خويندو له وژلو وروسته د هغوی له جېبونو سلګونه زره فرانکه کښلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوتو پوهېده چې ارسن لوپن غل دی، خو دروغ نه وايي، ځکه يې زما خبره ومنله. د ورسکي دې خيانت يې پر زړه اور بل کړ؛ ورنه ومې غوښتل چې د ورسکي او کونورا توپانچې خالي کړي، خو اوتو له پيسو پرته دا کار نه کاوه؛ مجبوره وم؛ د هغه خبره مې ومنله؛ ورسکي او کونورا نشه وو؛ اوتو يې له توپانچو څخه اصلي مرمۍ وايستلې.

استفان وويل:

ـخو اوتو به ورسکي ونه وژني !

ـاوتو د خپل رييس په وړاندې کينه درلوده؛ دی د ارشينان له خويندو څخه د ورسکي پټې غلا د هغه په وړاندې بې باوره کړی و؛ د دواړو له يو بل څخه ښه نه راتلل؛ له بل لوري د معجزې د تيرې کيسه خلاصه شوه؛ اوتو، ورسکي ته کوم احتياج نه درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲ـ موسیو والانګلای:
ورونیک دوهرژمون په یوه ښکلي باغ کې ناسته وه؛ دې باغ د فرانسې په یوه کوچیني سرحدي ښار کې موقعیت درلود. د ورونیک په څېره کې خوشالۍ پرته وه؛ دې په مینه خپل ځوان زوی فرانسوا ته کتل...
ناڅاپه یې نارینه غږونه تر غوږ شول؛ غږونه له کڅو ونو راتلل؛ د ورونیک تندی نور هم پسې وغوړېد؛ د باغ پر عمومي لاره ارسن لوپن او پاتریس بلوال را روان ول.
فرانسوا مخکې منډه ور واخیسته او په مینه یې وویل:
ـ ډېر وخت نه ښکارېدی، ووایاست، څه مو کول؟
ورونیک ور غږ کړل:
ـ زویه، دوی زموږ له لیدو پرته نور کارونه هم لري.
ارسن لوپن وخندل؛ ورونیک ته یې لاس ورکړ او دواړه پر څوکیو کېناستل؛ ارسن لوپن فرانسوا ته وکتل؛ څو متره لیرې یې ګلانو ته اوبه ور کولې. ارسن لوپن په خندا وویل:
ـ نه میرمنې! د فرانسوا پوښتنه ډېره پر ځای وه. حاضر یم چې د خپل غیابت په اړه معلومات ورکړم، خو مخکې تر دې دا راته ووایاست، فرانسوا په دې پوهېږي چې ورسکې د هغه پلار دی؟
ورونیک وویل:
ـ نه.
ـ ښه نو، ورته ووایه چې پلار یې بل څوک دی.
ورونیک په پوښتونکي نظر ورته وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن وویل:
ـ نه غواړم چې ستا په شخصي ژوند کې مداخله وکړم، خو ورسکي وژل شوی؛ استفان مینه درسره لري او وراندیز مې دا دی چې له هغه سره واده وکړه.
د ورونیک رنګ سور شو.
ارسن لوپن فرانسوا ته اشاره وکړه؛ هغه د ګلانو نورو بوټو ته او به ور اړولې، ویې ویل:
ـخوښه دې، خو په فرانسوا مې د ورسکي جنایتکار نوم نه دی پیرزو؛ نه غواړم چې د هغه د نوم په پای پسې د ورسکي نوم هم وتړل شي؛ شخصیت ته یې تاوان لري؛ فرانسوا ته ووایه چې تا له استفان سره پخوا واده کړی و؛ ته پیدا شوې او وروسته د یوې ورې موضوع پر سر سره بېل شوو، اوس غواړو له سره خپل ژوند پیل کړو.
فرانسوا راغی او د ارسن لوپن تر څنګ کېناست. ارسن لوپن وویل:
ـګرانه! اوس به ستا پوښتنې ته ځواب درکړم.
فرانسوا په بیړه وویل:
ـهغه ګوتمۍ مو له کومه کړه چې لومړۍ مو مور او بیا الفریډ ته ور په ګوته کړه؟
ارسن لوپن وخندل:
ـپه هماغه ساعت کې مې له هغو رنګه تیږو جوړه کړه چې په فلزي لګنه کې مې موندلې وې.
ـخو ورسکي هغه پېژندله، ځکه چې د مور یاد ګار یې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا ګوتمې مې د ورسکي د مور کوتمۍ ته ورته جوړه کړه، اوتو راته وويل چې ورسکي په نشه کې د دې ګوتمۍ يادونه ورته کړې وه.

فرانسوا وويل:

ـښه، دوهمه پوښتنه، د معجزې تيږه يوه معما ده؛ خلک په پېړيو پېړيو پسې وګرځېدل، خو تا په دومره لنډ وخت کې وموندله، څنګه؟

ارسن لوپن وخندل:

ـله فکره مې کار واخيست؛ په جزيره کې مې واورېدل چې د ماکونوک د باغ د چينې اوبه او ګلان شفا ښښونکي دي؛ پوه شوم چې تيږه په همدې حدودو کې ده، ځکه د چينې دا اوبه له همدې شفا ورکوونکې تيږې څخه تېرېږي او اوبه هم له همدې تيږې خپل خاصيت اخلي، ځکه مې په اسانۍ سره وموندله.

په غرونو کې ډېرې شفا ښښونکې تيږې شته، دا تيږې مختلف اکسيدونه او فلزات لري چې ځينې يې د صحت له پاره ښه دي؛ د معجزې تيږه هم په همدې ډله کې راځي، خو دا تيږه خپله مخصوصه رڼا هم لري، لکه الماس، اورانيم، توريم او داسې نور.

په پخوانيو زمانو کې همداسې يوه تيږه وموندل شوه، رڼا به يې کوله او خلکو د شپې ګوهر باله. په ۱۲۲۳ م کال کې د مادام کيوري په نوم يوې ميرمنې په راډيوم کې دا خاصيت کشف کړ. د دې عنصر له پېژندلو وروسته طب پرمختګ وکړ او د ډېرو ناروغيو مخه ونيول

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه. د معجزې تیږه هم په حقیقت کې راډیوم ده، خو لوی او ډېر قیمتي راډیوم. بله بېلګه به یې په دنیا کې نه وي.
استفان راغی؛ په مینه یې میلمنو ته ښه راغلاست ووایه؛ کېناست او ویې ویل:
ــوروستی خبرې مې واورېدې؛ د معجزې د تیږې په اړه وې؛ زه هم یوه پوښتنه لرم؛ د معجزې د تیږې تر څنګ نورې وړې تیږې هم پیدا شوې دي؛ هماغه چې د ماکونوک لاس یې وسوځاوه.
ارسن لوپن وویل:
ــد هانري بکرل په نوم یوه فیزیک پوه یو وخت د رادیوم پوډر په خپل جیب کې اچولي وو؛ وروسته یې پوستکی سور شو؛ په دې کې شک نشته چې ماکونوک هم د رادیوم وړې تیږې په لاس کې نیولي او لاس یې ور سوځولی دی. له همدې امله وایي چې دا تیږه هم ژوند ورکوي او هم مرګ.
فرانسوا وویل:
ــښه نو، اوس مو چې د معجزې تیږه تر لاسه کړې ده؛ په دې تیږه څه کوئ؟
ارسن لوپن ورونیک ته وکتل:
ــمیرمن ورونیک، تاسو څه فکر کوئ؟
ورونیک خپلې اوږې پورته واچولې:
ــنه پوهېږم؛ زه له دې تیږې سره مینه نه لرم؛ د سارک د جزیرې هر څه راته وحشتناکه دي.
ــخو د سارک په جزیره کې مو د پلار ماڼۍ په تاسو پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه، له مانۍ او هغې جزېرې، دواړو کرکه لرم.
ـنو ژوند به څنګه پرمخ وړې؟
ـزما له پاره زما زوی فرانسوا ټول ژوند دی.
وروسته یې استفان ته وکتل، ویې ویل:
ـتاسو به هم له ما سره اوسئ، داسې نه ده؟
استفان په بیړه وویل:
ـهمداسې ده.
ارسن لوپن وویل:
ـپولیسو ستا د پلار په کوټه کې یوه وصیت نامه موندلې ده؛ لیکلي یې وو چې لمسی یې فرانسوا د ده د ټولې شتمنۍ مالک دی. هیله لرم چې له خپلې مور سره خوشاله ژوند ولرې.
ورونیک په حیرانۍ ارسن لوپن ته کتل، وروسته یې وویل:
ـسمه ده، منم یې.
ارسن لوپن وویل:
ـښه نو، اوس دې د معجزې د تیږې په اړه نظر څه دی؟
ـتاموندلې او په تا پورې اړه لري.
ـسمه ده، خو زه غواړم چې دا تیږه داسې یو چاته ورکړم، چې په طب کې ښه نوم ولري؛ هیله مې دا ده چې له دې ګران بیې تیږې څخه په درمل جوړولو کې استفاده وشي.
پاتریس بلوال وویل:
ـتا تل د فرانسې له حکومت سره مرسته کړې ده.
ارسن لوپن غلی شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورونيک سترګې له اوښکو ډکې شوې؛ په غريو کې يې وويل:

ـ ارسن لوپن يو لوی شخصيت دی.

ارسن لوپن غوږ ونيو؛ په بيړه يې له جيبه يو وړوکی دوربين را وايست؛ ودرېد ، په دوربين کې يې وکتل؛ ويې ويل:

ـ هاغه موټر وينې، لکه چې زما په بيولو پسې راغلی دی.

ورونيک په حيرانۍ وپوښتل:

ـ ولې؟

ارسن لوپن غلی و ؛ شېبه وروسته د تورو شيشو لرونکی موټر باغ ته راننوت. د پولسيو مشر له موټره کښته شو ؛ ارسن لوپن يې تر مټ ونيو ؛ ويې ويل:

ـ راځه !

ورونيک او نورو په حيرانۍ ورته کتل.

ارسن لوپن د موټر دروازه خلاصه کړه؛ په بيړه يې خپله خولۍ له سره ليرې کړه؛ په احترام يې وويل:

ـ ښاغلی رييس جمهور ! خوشاله يم چې تاسو وينم؛ ما د جزيرې اسرار په ليکلي ډول د پوليسو مشر ته ورلېږلي وو.

ولسمشر والانګلای وويل:

ـ هو، پرون يې د تيرې په اړه مالومات راکړل؛ اوس د دې له پاره راغلم چې د دې تيرې له پيدا کوونکي څخه مننه وکړم او هغه د دولت نورو عالي رتبه مامورينو ته ور وپېژنم.

ارسن لوپن وويل:

ـ ښاغلی رييس جمهوره ! د مننې وړ نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخیر، تاسو باید د دولت اوامر ومنئ او له مورې سره د مامور په صفت کار وکړئ.
ارسن لوپن وویل:
ـ په بښنې سره، زه خپلواک سړی یم؛ نه غواړم چې په دولت پورې ځان وتړم.
دواړه غلي ول؛ ارسن لوپن دا چوپتیا ماته کړه:
ـغواړم چې د معجزې تیږه دولت ته وسپارم څو د خلکو د صحت له پاره ګټه ترې واخلي؛دا ډالۍ منئ؟
ولسمشر وخندل:
ـولې نه، د فرانسې دولت به ستاسو دا نیک کار هېر نه کړي.
ـخو په بښنې سره، د دې تیږې په بدل کې دوه شرطه لرم.
ولسمشر په حیرانۍ ورته وکتل.
ـشرطونه دې د وزیرانو په وړاندې ووایه.
ـخو زه د وزیرانو شورا ته نه درځم.
ـسمه ده، کوم شرطونه لرې؟
ارسن لوپن یوه شېبه غلی و، بیا یې ویل:
ـد سارک جزیره دخو پېړیو راهیسې د جنایتکارانو پناهګاه وه؛ دا جزیره په دې وروستیو کې د فرانسې مستعمره شوه؛ غواړم په دې جزیره کې د اورګاډي یوه پټلۍ وغزېږي؛ په ساحل کې یې جنګي کیشتۍ لنګر واچوي او د معجزې تیږه هم تر استفادې پورې همالته وساتل شي. په دې توګه به له جزیرې تللي خلک زړه وکړي؛ بېرته به جزیرې ته راوګرځي او په ډاډه زړه به خپل ژوند ته دوام ورکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسمشر وویل:
ـفکر وکړه چې دا شرط دې ومنل شو؛ ته به په خپله د تیږې د ساتلو مسول یې.
ـمننه، زه دې کار ته مناسب کس نه یم؛ ښه به دا وي چې دا ماموریت بل چا ته ورکړئ.
ولسمشر وخندل:
ـښه، بل شرط !
ـدوهم شرط ساده دی؛ هیله لرم چې د پریوره مانۍ له ترمیم وروسته د میرمن ورونیک او د هغې د زوی فرانسوا په نوم کړئ.
ولانګلای وویل:
ـدا شرط مې هم ومانه.
ارسن لوپن جېب ته لاس کړ؛ یو پاکټ یې را وایست؛ رییس جمهور ته یې ونیو:
ـپه دې لیک کې د معجزې د تیږې په اړه ډېر معلومات لوستلای شئ؛ اوس نو اجازه درنه غواړم. زه باید لاړ شم.
دا یې وویل او له خدای پامانۍ پرته په بیړه له باغه ووت، خو مخکې تر دې چې خپل موټر ته حرکت ورکړي، پاتریس بلوال ځان ور ورساوه؛ په بیړه یې وویل:
ـتګ دې له رییس جمهوره تېښتې ته ورته و؛ ولې؟
ارسن لوپن په خبره کې ور ولوېد:
ـپه دې کیسو پسې مه ګرځه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو ولسمشر غوښتل چې تاسو خپلو وزیرانو ته معرفي کړي؛ تر دې ښه چانس نه شته.

ارسن لوپن وویل:

ـ وبه‌ښې؛ هغوی به مې بندي کړي.

پاتریس بلوال په حیرانۍ وویل:

ـنه، دوی ته ستا خدمت د ستاینې وړ دی؛ نازوي دې.

ارسن لوپن وخندل:

ـپه دولتي خلکو باور نه لرم؛ زه لا تر اوسه دوی ته ګنهګار ښکارم؛ داسې یو څوک چې دولت ته سر نه ټیټوي.

ـنه، داسې نه ده.

ارسن لوپن له موټره کښته شو؛ لاس یې د خپل ملګري پر اوږه کېښود؛ په سترګو کې یې اوښکې راورغړېدې.

ـپه یاد دې دي؟ یو وخت مې د دولت غلا شوې خزانه بېرته دولت ته ورو سپارله، خو دوی زما د نیولو تصمیم ونیو. نه مې هېرېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳_د سیوري ننبه:

پاتریس بلوال بېرته باغ ته لاړ؛ رییس جمهور تللی و؛ دی پر ځوکۍ کېناست؛ سړه سا یې وایسته؛ ورونیک ور نږدې شوه، ویې ویل:

_کاپیتانه ! رنګ دې الوتی دی؛ څه خبره ده؟

پاتریس بلوال ځواب ورنه کړ.

فرانسوا وویل:

_ارسن لوپن له خدای پامانۍ پرته لاړ، ولې؟

پاتریس بلوال د هغه پر سر لاس تېر کړ، ویې ویل:

_ارسن لوپن عجیب انسان دی؛ دی هیڅوخت له چا د منننې تمه نه لري.

ورونیک وویل:

_خو د هغه په څېره کې وېره ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـمېرمنې ! ارسن لوپن ښه سابقه نه لري؛ ويره يې پر ځای ده. تېر کال يې زه او مامان کورالي له مرګه وژغورلو؛ درې سوه زره د زرو پخوانۍ سيکې يې له غلو بچ کړې؛ دولت ته يې وسپارلې، خو " مننې " ته ماتله نه شو. (۱ـد زرو زخيرې کتاب.)
څو کاله مخکې د المان د دولت مهم سياسي اسرار ورک شول؛ که دا اسناد د دښمن لاس ته ور لوېدلي وای، د المان دولت به په يوه روپۍ شوی وای، خو ارسن لوپن دا اسناد ومونديل او د المان پاچا ته يې تسليم کړل. هغه وخت هم له خدای پامانۍ پرته ورک شو؛ د خلکو په مينځ کې ګنګوسې شوې چې ارسن لوپن ځان سيند ته غورزولی او ځانوژنه يې کړې ده. (۸۱۳ کتاب)
استفان وويل:
ـخو نه و مړ.
ـخير، دا سړی مرموز ژوند لري؛ تر جګړې مخکې يې له دښمنانو سره شديده مبارزه وکړه؛ د يوه امريکايي فيوډال په ميليونونو شتمني يې له هغوی څخه وژغورله، خو بيا هم پوليسو شک وربانديې کاوه (۳ـ د پړانګ غاښونه کتاب). لس کاله مخکې يې د سويس په کانال کې يو سړی وموند؛ مهم اسناد يې په خپله مصنوعي سترګه کې پټ کړي وو ، خو بيا هم پوليسو خپل نه کړ.
ورونيک وخندل او ويې ويل:
ـارسن لوپن د نړۍ تر ټولو هوښيار او زړور انسان دی.
پاتريس بلوال د ميز له سره د چايو پياله ور پورته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ارسن لوپن له پخوا راهيسي پيژنم؛ يوه بله كيسه يې هم د اورېدو وړ ده. د سيوري ننبه به مو اورېدلې وي؛ دا په ګڼو چاپي مطبوعاتو كې راغلې ده، خو زه د ارسن لوپن له خولې كيسه درته كوم.

فرانسوا خپله څوكۍ ور نږدې كړه.

پاتريس بلوال وويل:

ـ ارسن لوپن څو كاله مخكې تلګراف راولېږه؛ خبر يې كړم چې پاريس ته راځي؛ ما يې هم په خپل كور كې پذيرايي وكړه. ما په بلاک كې د ېر ګاونډيان لرل، خو له دوى سره مې رابطه نه درلوده او نه مې خوښېدل چې د دوى په اړه كومه پوښتنه وكړم.

په هغو ورځو كې مې د تاريخي آثارو له يوه پلورونكي څخه يوه ښكلې تابلو اخيستې وه؛ د ارسن لوپن ډېره خوښه شوه؛ ويل يې چې په تابلو كې معماري د پخواني يونان په سبک جوړه شوې ده؛ هماغسې مرمريني ستنې لري. ورياده مې كړه چې دا يوه واقعي تابلو ده؛ په څنګ كې ليكلې تاريخ ته يې وكوره. تابلو د ۱۸۰۲ كال د اپريل پر ۱۵ رسامي شوې وه.

وروسته مې له ارسن لوپن څخه وغوښتل چې په دوربين كې مخامخ كور ته وګوري.

لمر و؛ دمخامخ تامير لومړى پوړ په اسانى سره ليدل كېده؛ د ويدېدو تخت او ښكلې څوكۍ ښكارېدلې، خو ارسن لوپن ناڅاپه ټكان وخوړ؛ په بيړه يې وويل:

ـ وګوره، په مخامخ كور كې همداسې يوه تابلو راځوړنده ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزه پوهېدم؛ له همدې امله مې غوښتل چې ارسن لوپن هم پوه شي؛
ومې ویل، تاریخ ته یې وګوره. ۱۸۰۲ کال د اپریل ۱۵
ارسن لوپن وویل:
ـتا یادونه وکړه چې خپله تابلو دې کاپي نه بلکې اصلي ده ؛ نو د ګاونډي په کور کې مو دا تابلو له کومه شوه؟
ـنه پوهېږم !
ـپه هغه کور کې څوک اوسي؟
ـڅه موده مخکې مې همدې تابلو ته پام شو؛ پوښتنه مې وکړه؛ ښځه لویز درمونت نومیږي؛ ژوند یې سخت دی؛ یوه وړه لور لري؛ خپل ژوند په کارګرۍ او خیاطۍ پرمخ وړي؛ نیکه یې شتمن سړی و ، خو د انقلاب په دوران کې اعدام شو.
ارسن لوپن فکر په مخه کړ؛ دوربین یې پر مېز کېښود ویې ویل:
ـهغه وخت یې مشهور شاعر، اندریه شنیه هم اعدام کړ.
ومې ویل:
ـهو او نن د اپرېل پنځلسمه ده.
ارسن لوپن په پوښتونکي نظر راته وکتل.
ومې ویل:
ـد تامیر چوکېدار راته وویل چې دا تاریخ دې ښځې ته ډېر اهمیت لري.
ـپوه نه شوم.
دا بېوزله ښځه باید هره ورځ کار وکړي او خپله وړه لور تر مکتبه ورسوي، خو دا څوم کال دی چې دا میرمن د اپریل پر پنځلسمه کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته نه ځي، بس هر کال په همدې ورځ سهار کور پرېږدي او د شپې ناوخته بېرته راشي. نه پوهېږم، خو د تابلو تاريخ او په همدې ورځ د دې ښځې ناڅاپي ورکېدلو حېران کړی یم.

ارسن لوپن وويل:

ــپوهېږې چې دا میرمن چېرته ځي؟

نه، دا میرمن ډېرې خبرې نه کوي ؛ ژوند يې حيرانوونکی دی؛ له هيچا سره اړيکې نه لري. وګوره ! له دروازې يوه اووه کلنه نجلۍ را ووته، ؛ ښځه هم ښکاري؛ څېره يې غمجنه ده؛ غواړې چې چېرته لاړه شي.

ارسن لوپن خپله خولۍ ور واخیسته ویې ویل:

ــراځه !

دواړه له کوټې ووتو؛ پر زينو کښته شوو او کوڅې ته ورسېدو. ګاونډۍ میرمن نانوايي ته ودرېده؛ دوې ډوډۍ يې واخيستې او په لاسي بکس کې يې واچولې. وروسته يې حرکت وکړ؛ د مونت سیمې ته ورسېدل؛ په يوه کوڅه کې راوګرځېدل؛ کوڅه تشه وه؛ دواړو غاړو ته يې زاړه کورونه وو ؛ د سن د سيند اوبه له يوې غونډۍ څخه را تويېدلې.

د کوڅې په پای کې نرۍ لار پرې وه؛ ښځه او د هغې وړه لور يوه زاړه کور ته ودرېدې؛ ښځې له خپل دستکول څخه کيلي را وايسته؛ ور يې خلاص کړ او دواړه کور ته ور ننوتې.

په دې وخت کې مو د يو چا د پښو غږ واورېد ؛ مخ مو ور وګرځاوه؛ يو بوډا او يوه میرمنه ول؛ دوی زړې جامې اغوستنې وې؛سوالګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورته رنګونه يې لرل. پرته له دې چې موږ ته څه ووايي؛تېر شول. بوډا له جېبه کيلي را وايسته او دواړه هماغه کور ته ور ننوتل.
دا وخت مو د يوه موټر غږ واورېدءزه او ارسن لوپن تر يوه زاړه دېوال پټ شوو؛ موټر د کوڅې په سر کې ودرېد؛ يوه ځوانه ښځه ترې راکښته شوه؛ هغې قيمتي جامې اغوستې وې؛ پر غاړه يې د الماسو غاړګۍ ځلا کوله. دا ښځه هم هماغه کور ته ورغله.
ارسن لوپن وويل:
_جالبه ده ! دا خلک څه اړېکې سره لري؟
دوې په عمر پخې ډنګرې ښځې، يو خدمتګار، حکومتي مامور او يو چاغ سړی چې زړې جامې يې پر تن وې هم همدې کور ته ور ننوتل.
حيرانوونکې وه، ټولو له خوراکه ډکې ټوکرۍ ورسره وړلې.
ارسن لوپن ديوال ته وکتل؛ هسک و؛ خو بخت ياري راسره وکړه؛ له وره يو ماشوم راووت؛ د راينورډ د کوڅې پر لور يې منډه واخيسته؛ کله چې بېرته راغی، دوه غټ بوتله اوبه ورسره وې. ماشوم دروازې ته ودرېد؛ له جېبه يې د کيلي د را ايستلو له پاره دواړه بوتلونه پر ځمکه کېښودل؛ ارسن لوپن نږدې ورغی؛ ځان يې داسې وښود لکه په تفريح چې راوتلی وي؛ کله چې ماشوم په ځان پسې دروازه وتړله؛ ارسن لوپن شاوخوا وکتل؛ له جېبه يې نری چاقو را ويست؛ د کولپ په سوري کې يې تاو کړ؛ دروازه خلاصه شوه.
په بيړه ورغلم؛ وره ته نږدې زړه ونه ولاړه وه؛ ورپسې بوټي ښکارېدل؛ دې ګڼو بوټو د نورو له ديده ساتلو. د ونې څانګې مې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

احتیاط لیري کړې، خوله مې وازه پاتې شوه؛ کور د هغې منظرې په بڼه جوړ شوی و چې ما په تابلو کې لیدلې و.
زینې، پایې، چوتره، هر څه په یوناني سبک جوړ ول؛ حیرانوونکې دا وه چې د اپریل په پنځلسمه د پاریس په یوه ارامه کوڅه کې دا خلک د څه له پاره راټول شوي دي.
زه او ارسن لوپن په بوټو کې مخکې ورغلو؛ په یوه هوار ځای کې ګڼ کسان د دایرې په بڼه راټول ول؛ ټولو خوراک کاوه.
نیم ساعت وروسته په ګډه ولاړ شول؛ سوالګر او هغه چاغ سړي سګریټونه ولګول؛ ښځې او ماشومان غلي ولاړ ول. داسې ښکارېدل چې ټوله ډله یو بل ښه پیژني. مورې لیري وو؛ د دوی خبرې مو نه اورېدلې، خو داسې راته واېسېده چې خبرې یې تودې دي. کومې میرمنې چې د الماسو غاړګۍ یې پر غاړه وه تر نورو ډېرې خبرې کولې؛ زه یې د لاسونو له حرکاتو پوه شوم چې په غوسه ده؛ وروسته ناڅاپه د ټولو له خولې یوه وحشتناکه ناره راووته او د څا خواته یې منډې کړې.
همالته یې د کاریګر له کوچیني زویه جامې وایستلې؛کمیس یوه ور واخیست او پطلون بل؛ دولتي مامور خولۍ ته لاس کړ؛ خو ډنګرې ښځې غوټه کړه او خولۍ یې د هغه له ګوتو وایستله. دوی یوه شېبه خبرې وکړې، خو خبرو یې عادي حالت نه درلود؛ ټول یو بل ته په غوسه ول؛ وروسته بېرته خپل لومړي ځای ته راغلل او بې حرکته په خپلو ځایونو کېناستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول غلي ول؛ په خبرو کې يې غوسه ښکاريده، خو حرکت يې نه کاوه.
وخت ووت؛ چاغ سړی وخوځېد ؛ خپل ساعت ته يې وکتل؛ نورو هم همدا کار وکړ. ډله منتظره وه؛ داسې لکه په يوه ټاکلي وخت چې کومې مهمې پيښې ته په تمه وي، خو کومه پېښه ونه شوه؛ نيم ساعت وروسته چاغ سړي خپلي خولۍ ته لاس ور وغځاوه؛ ولاړ شو ؛ په خبره کې يې نا اميدي پرته وه.
دوې ډنګرې ښځې او کاريګره ميرمن پر زنګونو کېناستې؛ پر خپلو ټټرونو يې د صليب نښه رسم کړه؛ شتمنې ښځې ژړل؛ ګاونډۍ هم خپله لور پر خپله سينه پورې نيولې وه؛ خبره يې خواشينې ښکاريدله.
ارسن لوپن اشاره راته وکړه، دواړه په احتياط له کوره ووتو.
ارسن لوپن تر ما مخکې و ؛ د کوڅې په سر کې له يوه سړي سره ودريد ؛څه يې وويل؛ ټکسي ته يې لاس وخوځاوه؛ له موټروانه يې وغوښتل چې موږ ۳۴ شمېرې کوڅې ته ورسوي. دا کوڅه ډېره لېرې نه وه؛ زه او ارسن لوپن د رهنمای معاملاتو د يوه رسمي دفتر مخې ته کښته شوو. دروازه مو خلاصه کړه؛يو مهربانه انسان ځان راوپيژاند:
ـمهرباني وکړئ، والاندريه نومېږم او د کورونو د پلورلو او اخيستلو رسمي جواز لرم.
ارسن لوپن په بدل نوم ځان ور معرفي کړ؛ ويې ويل چې کاپيتان ترونوت نوميږي او غواړي چې د کور د جوړولو له پاره ځمکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخلي؛ د دې يادونه يې هم وکړه چې د راينولد په کوڅه کې د خرڅلاو ځمکه شته.

خو د موسيو والاندريه ځواب منفي و؛ ويل يې چې دا ځمکه د خرڅلاو له پاره نه ده.

ارسن لوپن په خپله خبره ټينګار کاوه؛ ويل يې چې د همدې ځمکې د پلورلو اعلان يې وليد ، خو موسيو والانديه يې خبره نه منله. له څه بحث وروسته، مهربانه سړی ولاړ شو؛ الماری ته ودرېد او يوه تابلو يې راکښته کړه. حيران شوو؛ دا تابلو هم کټ_مټ هماغه تابلو وه چې زما او زما د ګاونډۍ په کور کې راځړېدله.

ويې ويل:

_همدا ځمکه ياودې؟

_هو

_دا ځمکه د يوه لوی باغ پاتې شوې برخه ده؛ يو وخت يې په ښاغلي درمونت پورې اړه لرله، خو هغه د انقلاب په دوره کې اعدام شو؛ باغ يې وارثينو په خپل مينځ کې ووېشه؛ ډېرو خپلې برخې وپلورلې، خو دا زوړ کور لا پاتې دی. په دې ټوټه ځمکه کې د هغه ټول وارثين شريک دي، خو يوه خبره ده...

ارسن لوپن په بيړه وويل:

_څه؟

_دا ځمکه يو خوندور داستان لري؛ په بيا بيا اورېدلو ارزي.

ارسن لوپن وويل:

_نو څه ته ماتله يې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدرته وایم یې ! د انقلاب په پیل کې د باغ خاوند ، درمونت په دې پلمه چې د میرمنې او لور لېدو ته ورځي، په سن ژرمن کې خپل کور ته کولپ ور واچاوه؛ د ده له قوله، میرمن او لور یې چې پولین نومېده په ژنیو کې اوسېدې. درمونت د کور مستخدمینو ته هم ځواب ورکړ او له خپل زوی شارل سره د ژنیو پر ځای یوه بل کور ته لاړ. د پارسي په سیمه کې دا کور هم د دورمونت ملکیت و او له خپل یوه وفادار نوکر پرته یې بل څوک په دې نه پوهېدل چې زوې او پلار په همدې کور کې اوسي.
دواړه په دې کور کې درې کاله پټ شول؛ تمه یې درلوده چې څوک یې ونه وینې؛ خو یو ماسپښین یې زوړ خدمتګار په بیړه کوټې ته راغی او ویې ویل چې د کوڅې په سر کې یې څو پولیس لیدلي دي. زاړه خدمتګاردا هم وویل چې د وسلوالو کسانو له حرکاتو پوه شو چې همدې کور ته راځي.
د خدمتګار خبره رښتیا وه؛ شېبه وروسته د کور دروازه وټکېده؛ درمونت خپل زوی ته وویل چې یواځې پنځه دقیقې هغوی مصروفه کړي او په خپله د کور له شاتنۍ دروازې په بیړه باغ ته ووت.
درمونت څه کول، تېښته؟ د څه شي پټول؟ هېڅوک هم پوه نه شول؛ دی لنډه شېبه وروسته بېرته راغی او ځان یې دولتي مامورینو ته تسلیم کړ.
هغه وخت یې زوی یواځې اوولس کاله درلودل، خو پولیسو هغه هم له ځان سره بوت.
ارسن لوپن وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکوم وخت و؟
ـد انقلاب دوهم کال...
ارسن لوپن په دېوال کې ځوړند جنترۍ ته وکتل:
ـپه همدې ورځ، د اپرېل پنځلسمه.
موسیو ولاندریه د هغه خبره تایید کړه.
ارسن لوپن وویل:
ـبیا؟
ـهېڅ، خبره خلاصه شوه؛ درمونت یې درې میاشتې وروسته اعدام کړ. زوی یې زندان ته ولېږه او خلکو د هغه پاتې شتمنۍ چور کړه. خو د درمونت واقعي ثروت ورک شو؛ په خلکو کې دوه رنګه اوازې وې، ځینو ویل چې په سن ژرمن کې د هغه باغ ، نوري ځمکې او جواهرات پر یوه انګلیس وپلورل شول؛ د کنوانسیون مجلس هم په همدې اړه د پلټنو غوښتنه وکړه، خو قانع کوونکی دلیل یې ونه موند ، خو نور په دې عقیده ول چې د درمونت ټوله شتنمي ورکه شوه.
ارسن لوپن وویل:
ـخو د پارسي د سیمې ځمکه لا همدا اسې پاتې ده.
ـدا ځمکه یوه دولتي مامور په ارزانه بیه واخیسته؛ دا مامور بروکت نومېږي، خو وروسته یې د کور دروازې وتړلې او تر کور یې سیمټې دېوالونه راوګرځول، کله چې د درمونت زوی شارل له زندانه را خلاص شو ، د بروکت پر ضد محکمې ته لاړ؛ دعوا یې وکړه، خو قضیه یې ونه ګټله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شارل په دولت کې له یوه لوړپوړي چارواکي مرسته وغوښته؛ بروکت د فشار له کبله راضي شو او د ډېرو پیسو په مقابل کې یې کور بېرته شارل ته ور پرېښود. شارل ډېر خوشاله و، هومره چې د ټولو په مخ کې په نڅا راغی.

شارل څوک نه لرل؛ مور یې د ډېر زړښت او خور یې د ناروغي له لاسه مړه شوي وو؛ ده له یوه زاړه خدمتګار سره یوائې ژوند کاوه. کلونه تېر شول، خو په ۱۸۱۲ م کال کې یوه حیرانوونکې پېښه رامینځته شوه؛ د درمونت یوې پخوانۍ زړې خدمتګارې د ژوند په وروستیو کې شارل ته اعترا ف وکړ چې درمونت د انقلاب په پیل کې له سرو زرو څو ډکې کخوړې همدې کور ته راوړې، خو کله چې ونیول شو، له زرو ډکې کخوړې هم ورکې شوې. دا یې هم وویل چې دا لوی ګنج، په باغ کې تر خاورو لاندې دی، خو دقیق ځای یې نه دی معلوم.

شارل او د هغه زاړه خدمتګار نیمایي باغ پر بل مخ را واړاوه، خو نتیجه یې ورنه کړه.

ارسن لوپن وویل:

ـ څه فکر کوې، د زرو دا کخوړې به اوس هم په باغ کې وي؟

ـ نه پوهېږم، بروکت مې هم تر پایه سرمایه داره ونه لید. فکر نه کوم چې هغه دې وړې وي.

ـ بیا؟

ـ شارل واده وکړ؛ د اولادونو خاوند شو، خو لا یې هم د سرو زرو له کخوړو تمه نه ختله؛ ده به وخت ناوخته د لوی باغ ځینو سیمو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیلچې او کولنګان نیولي وو. یو وخت یې له ژنیو څخه د خور اولادونه راغلل؛ هغوی هم د باغ په کېندلو کې مرسته ورسره کوله.
شارل نا امیده شو؛ تمه یې وخته؛ دی ډېر وخت له کوره نه راووت، خو کله کله به د عادت خلاف په باغ کې ښکاره شو؛ تابلو به یې په لاس کې نیولې وه؛ کله به څا ته ودرېد او کله به یې هم په باغ کې دوره وخوړه. شارل به هر سهار پنځه نیمې بجې له خوبه را وېښېده؛ تل به په خپله کوټه کې و. دی په ۱۸۲۰ کې مړ شو.
موسیو والاندریه وټوخل او خبرې یې پرې شوې.
ارسن لوپن وویل:
ــد شارل له مرګه وروسته څه پېښ شول؟
موسیو والاندریه غاړه صافه کړه:
ــد هغه اولاده له تېرو شلو کالونو راهیسې په دې ګنج پسې ګرځي؛ په باغ کې یې یوه لوېشت ځای هم له اړولو پرته پرېنښود، خو څه یې ونه موندل؛ د شارل او د هغه د خور لمسیان اوس هم په کال کې یو ځل د اپرېل په پنځلسمه په همدې کور کې راټولېږي. لا یې تمه نه ده ختلې؛ کله کومه تیږه له ځایه را پورته کړي او کله هم څا ته ور کښته شي. له دې کورنۍ پاتې شوي کسان هر کال په همدې ورځ په همدې تاریخ زاړه کور ته راځي؛ د لیونیانو غوندې حرکتونه کوي او د یوې غیبي پیښې په انتظار ناست وي.
دوی د کال له پیل څخه دا پرېل پنځلسمې ته په تمه وي؛ هیله لري چې په دې ورځ به یوه معجزه تر سره او د نیکه ګرانبیه خزانه به ومومي. په دوی کې له یوې ښځې پرته نور ټول په غربت کې ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي؛ هر یوه یې د باغ خپله برخه خرڅه کړه، خو ټول په یوه اتفاق د زاړه کور له پلورلو څخه ډډه کوي؛ دوی ته دا برخه د زیارت په شان مقدسه ده او په هېڅ صورت یې پلورلو ته غاړه نه ږدي. دوی په دې عقېده دي چې یوه ورځ به یې د نیکه خزانه له ځا څخه راووزي.

ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ؛ سګرټ یې ولګاوه؛ د دوکان مالک ته یې وکتل او ویې ویل:

_ښاغیله والاندریه! تاسو په دې اړه څه فکر کوئ؟

والاندریه په خپلو ذره بیني عینکو سپین دسمال تېر کړ:

_زه په دې باور یم چې هیڅ هم نشته؛ هسې یې د یوې لیونۍ خدمتګارې په خبرو باور کړی؛ له بل لوري باغ ټول وکېندل شو؛ که خزانه وای، تر اوسه به راوتلې وه.

ارسن لوپن دېوال ته وکتل:

_نو دا یورنګه تابلو ګانې څه مانا لري؟

نه پوهېږم، خو درمونت ښه رسام و؛ کتې مټ دي ته ورته دوې نورې تابلو ګانې یې هم انځور کړې وې.

ارسن لوپن ولاړ شو؛ له دېواله یې تابلو را واخیسته؛ پر مېز یې کېښوده؛ په ځېر یې ورته وکتل.

والاندریه وویل:

_یوه یې همدا ده؛ بله یې د درمونت د یوې لمسۍ په کور کې راځړېږي او له درېیمې نه یم خبر.

ارسن لوپن ماته وکتل، ویې ویل:

_په درېیو تابلو ګانو یو تاریخ لیکلی، د اپرېل پنځلسمه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

والاندریه وویل:
ـپه ټولو تابلو ګانو ۲ـ۴ـ۱۵ لیکل شوي دي؛ درمونټ په ۱۷۹۴ کال په همدې ورځ ونیول شو.
د ارسن لوپن شونډې وخوځېدې:
ـدا په دې مانا ده چې د ۲ عدد...
یو دم غلی شو، والاندریه ته یې وکتل:
ـله دې کورنۍ پرته بل چا د دې ګنج د پیدا کولو هڅه ونه کړه؟
ـولې نه! دې اوازې ټول ښار په سر واخیست؛ په ۱۸۴۳ کې د موسیو توربون په نوم یوه مشهور دولتي مامور له دې قضیې سره دلچسپي وښوده؛ ده اتلس ځله په باغ کې کېندني وکړې؛ وروسته یې د دورمونت د کورنۍ د غړیو په خوښه فالبینان او جادوګران راوغوښتل؛ هغوی ژمنه وکړه چې دا ګنج به پیدا کوي، خو بریالي نه شول. بیا دا کور د دولت د بودیجې له پاره مهم وګڼل شو؛ دولت امر وکړ، که د درمونت له اولادې پرته کوم بل څوک غواړې چې په همدې سیمه کې کېندني وکړي، دولت ته باید ټکس ور وسپاري.
ارسن لوپن وویل:
ـڅومره؟
ـد کېندنو د جواز له پاره لس زره فرانکه، خو که یې ګنج وموند، په دریو برخو کې به دوې برخې حکومت ته سپاري. له هغه را وروسته ډېرو کسانو د ګنج له پیدا کولو سره علاقه ونه ښوده.
ارسن لوپن جیب ته لاس کړ، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـمهرباني وکړئ، دا يې هم لس زره فرانکه، هيله کوم، د دولت اجازه ليک راته واخلئ.
والاندريه په حيرانۍ ورته کتل.
ارسن لوپن وويل:
ـيو بل کار هم وکړه! د درمونت د کورنۍ غړو ته ووايه چې راتلونکی کال د اپرېل په پنځلسمه په همدې کور کې زما په تمه ووسي.
والاندريه وويل:
ـته ليونی يې، هلته هيڅ هم نشته؛ هسې اوازې دي.
ـخير، ته به خپله برخه کميشن واخلې..
والاندريه قلم ور واخيست او د پيسو د اخيستلو رسيد يې وليکه. کاغذ يې ارسن لوپن ته ونيو ويې ويل:
ـهيله کوم، د پښيمانۍ په صورت کې بايد د اپريل تر پنځلسمې، اته ورځې مخکې خبر راکړې، خو زه به تر بل اپرېله د درمونت وارثينو ته څه نه وايم؛ نه غواړم چې دې ببوزله خلکو ته د ګنج د پيداکولو ببځايه تمه پيدا شي.
ارسن لوپن په خبره کې ور ولوېد:
ـنه، همدا نن يې خبر کړه! غواړم چې يو کال خوشاله و اوسي.
دواړه د والاندريه له دوکانه راووتو؛ په کوڅه کې مې ارسن لوپن ته ووېل:
ـد ګنج په اړه په څه پوه شوې؟
ويې خندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه، یو اځې یوه ښکلې سرګرمي ده.
ـخو په دې سیمه کې سل کاله کیندنې کېږي.
ـد کیندنو پرځای باید فکر شوی وای؛ زه د فکر کولو له پاره **۳۲۵** ورځې لرم، خو که مې دا خزانه هېره شوه،ته به یې راپه یادوې.

میاشتې ووتې؛ کله کله به مې د ورکې خزانې یادونه ورته کوله، خو ارسن لوپن داسې ښکارېده چې له دې موضوع سره کومه دلچسپي نه لري؛ یو ځل دوه ـدرې میاشتې ورک شو؛ نه پوهېدم چې چېرته تللی و او څه یې کول. یوه ورځ دخپلو ځینو کارونو د ترسره کولو له پاره افریقا ته لاړم؛ وخت ووت؛ له ارسن لوپن څخه مې هیڅ احوال نه درلود. کله چې بېرته فرانسې ته راغلم، د دورمونت په اړه مې ځینې اطلاعات تر لاسه کړل؛ پوه شوم چې د درمونت لمسۍ (زموږ ګاونډۍ) څو کاله مخکې له یوه ځوان شتمن سړي سره نامزاده شوې وه، خو د ځوان کورنۍ په دې نامزادۍ خوښه نه وه؛ همدا علت و چې ځوان خپله نامزادي فسخه کړه او له یوې بلې شتمنې نجلۍ سره یې واده وکړ.

همدا مالومات مې ارسن لوپن ته په یوه لیک کې ولیکل، خو هغه زما یو لیک هم نه ځواباوه. په دې نه پوهېدم چې لیکونه مې ور رسېږي که نه! په هر صورت، د اپریل پنځلسمه ورو ورو را نېږدې کېدله او په پای کې همدا ورځ راورسېده، خو د ارسن لوپن درک نه و. د غرمې له ډوډۍ وروسته د پارسي سیمې ته ورغلم؛ د کوڅې په سر کې مې څلورکاریګر ماشومان ولېدل چې د درمونت د زاړه کور مخې ته ولاړ ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یوې زړې ونې سیوري ته ودرېدم. د معاملاتو د لارښوني د دفتر مشر والاندریه راغی؛ په مینه یې روغبړ وکړ، ویې ویل:
ـښه نو، ملګری دې لا تر اوسه نه دی راغلی؟
لنډ ځواب مې ورکړ:
ـنه
والاندریه ټوخي واخیست؛ ویې پړنجل، له لمره سیوري ته شو؛ ویې ویل:
ـد درمونت د کورنۍ غړي مې لا پخوا خبر کړي وو؛ ښېوزلو ته تمه پیدا شوې ده؛ خو کاشکې مې نه وای ورته ویلي؛ ستا د ملګري درک نشته.
د کور دروازه خلاصه شوه؛ ډله کسان ترې را ووتل؛ ټولو زړې جامې اغوستې وې؛ له څېرو نهیلي ښکارېدل؛ دوی تر مونږ را تاو شول؛ د ارسن لوپن په اړه یې پوښتنې کولې؛ هغوی ته مې وویل چې راځي، خو په زړه کې په خپله خبره شکي وم.
زما ګاونډي وویل:
ـکه هغه رانه غی، بیا؟
مخکې تر دې چې ځواب ورکړم، سوالګر بوډا وویل:
ـوالاندریه ته یې لس زره فرانکه ایښې دي؛ که یې درک ونه لګېد؛ دا پیسې باید مونږ ته راکړي؛ په خپلو مینځو کې به یې ووېشو.
خو دې خبرې یو هم خوشاله نه کړ؛ په څېرو کې یې نا امیدي له ورایه ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت ووت؛ دوو ډنګرو میرمنو دېوال ته خوار ولي ولګول؛ خیرن چاغ سړی عصباني و؛ وروسته یې غوسه له کنټروله ووته؛ له خولې یې لاړې باد شوې، ویې ویل:
ـدې احمق سړي پر موږ ملنډې ووهلې؛ له کاره او غریبۍ یې وایستلو؛ په اوله ورځ لا پوهېدم چې دروغ وایي.
بیا یې په غوسه ماته وکتل؛ تر خولې یې سپکې سپورې راووتې او غلې ودرېد.
د موټر سایکل غږ راغی؛ غږ په چټکۍ سره را نږدې کېده؛ ورمېږونه کاږه شول؛ یو ځوک پر موټرسایکل سپور و؛ جامې او ځېره یې په خاورو ککړه وه؛ په موټرسایکل پسې لیکه دوړه ښکارېدله.
موټر سایکل نږدې ودرېد؛ سړي ته مې په ځیر وکتل؛ اه خدایه! ارسن لوپن و؛ زړې او شکېدلې جامې یې اغوستې وې؛ ځېره یې له دوړو نه پېژندل کېدله.
والاندریه زما غوږ ته خوله رانږدې کړه:
ـغلط شوی خو به نه یم؟
ارسن لوپن یې خبره واورېده؛ ویې خندل؛ مخکې راغی؛ ویې ویل:
ـنه، یوازې برېتونه مې خرېيلي دي؛ ذهن دې سم کار کوي.
لاس یې راکړ؛ وروسته یې له جېبه یو کاغذ را وایست:
ـښاغلیه والاندریه! دا یې هم د پیسو رسید.
بیا یې یوه ماشوم ته وویل:
ـهله، له ښاره یو کرایي موټر راوله!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم حيراني ستر کې ورته نيولې وې.
ارسن لوپن خپل ساعت ته وکتل؛ يو دم يې چيغه کړه !
ـهله نو، ژر؛ وږی يم، له تندې مې ستونی وچ دی. يو اځې پنځلس دقيقې وخت لرم.
هلک منډه واخيسته؛ زاړه ګدا ارسن لوپن ته د وچې ډوډۍ ځنډه ونيوله؛ ارسن لوپن د پوال ته کېناست؛ پر کلکه ډوډۍ يې غاښونه ټينګ کړل؛ په ډکه خوله يې وويل:
ـښښنه غواړم؛ په لاره کې ريل له پټلۍ ووت ؛ پنځلس نفره مړه شول؛ اړ وم چې له زخميانو سره مرسته وکړم؛ وروسته مې همدا زوړ موټرسايکل کرايه کړ؛ تر دې ځايه مې ځان راورساوه. ښاغليه والاندريه! هېله کوم دا موټرسايکل د هغه خاوند ته وسپاره؛ نوم يې د موټرسايکل پر ټانکی ليکلی دی...
ارسن لوپن خبرې کولې او له حاضرينو يې د ناوخته راتګ له امله ښښنه غوښته. وروسته يې يودم وويل:
ـاه ! موټر راغی.
ساعت ته يې وکتل:
ـوخت تېر دی.
ټولو په حيرانۍ ارسن لوپن ته کتل؛ ډاډه وم، هغه باور چې ما پر ارسن لوپن درلود نورو نه ورباندې کاوه.
شېبه وروسته ټول انګړ ته لاړو؛ ځا ته ور نږدې شوو؛ ځا ته نږدې لويه تيږه وه؛ تيږه تر ډېره د انسان هغه مجسمې ته پاتې کېدله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ملا کړوپ وي او پر اوږو يې يو مرمرين لوښی نيولی وي. په لوښي کې غشي ته ورته ډېرين تير ښکارېده.
تيره زړه وه؛ د وخت په تېرېدو سره يې رنګ بدل شوی و او په هغې کې نقاشي شوي خطونه سم نه ښکارېدل.
ارسن لوپن يوه دقيقه تيرې ته وکتل؛ وروسته يې ورو وويل:
ـهيله کوم يوه چاره راکړئ!
چاغ ګردي سړي له جيبه تېره چاقو را وايست.
ارسن لوپن لومړی خپل ساعت او بيا غشي ته وکتل؛ شېبه وروسته د غشي د سيوري څوکه د تيرې پر لاندينۍ برخه ولګېده؛ ارسن لوپن هماغه ځای ته چاقو سيخ کړ؛ په احتياط يې راشنه شوي وانښه ليرې کړل؛ يو درز پيدا شو؛ دوې ګوتې يې ور وغځولې؛ يو کوچينی شی يې را وايست؛ په دسمال يې پاک کړ؛ لمر ته يې ونيو؛ په ځير ځير يې ورته وکتل، ويې ويل:
ـښاغليه والاندريه، دا درسره وساته.
والاندريه رېږدېدلی لاس ور وغځاوه.
ارسن لوپن وويل:
ـد الماسو يوه وړه ټوټه ده.
ټولو يو بل ته وکتل؛ په ځيرو کې يې خوښي ور ټوله شوه.
ارسن لوپن په احتياط د چاقو څوکه تر تيرې لاندې کړه؛ چاک لوی شو؛ لومړی يې يو کوچينی الماس وموند او وروسته يې له هماغه ځايه د الماسو نورې شپاړس ټوټې را وايستلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د درمونت د کورنۍ د غړو سترګې رڼې راختلې وې، خو یوه هم څه نه ویل؛ په خیر خیر یې د ارسن لوپن ګوتو ته کتل.
خو چاغ خیرن سړی بې صبره شو؛ له خوشالۍ ډکه ناره یې تر خولې راووته!
ـ اه خدایه! شکر.
دوې ډنګرې خویندې له ډېرې خوشالۍ بې هوښه شوې؛ بوډا سوالګر دعاوې کولې. ..د وړو ـ زړو سترګې له اوښکو ډکې وې. ما هم په حیرانۍ تر مجسمې لاندې جوړ شوې درز ته کتل، خو کله مې چې مخ واړاوه، ارسن لوپن نه و.
په دوهمه ورځ مې خپل کور ته نږدې په یوه قهوه خانه کې وموند.
لومړی پوښتنه مې دا وه:
ـ تا په خزانه کې یوه برخه حق درلود.
ویې خندل:
ـ د درمونت بېوزلو وارثینو ترما ډېره اړتیا ورته درلوده.
ـ خو څنګه دې دا خزانه پیدا کړه؟
ارسن لوپن د قهوې پیالې ته لاس وروغځاوه:
ـ اسانه وه، بس لږ فکر یې غوښت. درمونت په درېیو تابلوګانو یو تاریخ لیکلی و؛ زوی یې شارل په زړښت کې عصبي شو او د لېونتوب حمله ورباندې راغله؛ دهغه د ناروغۍ په اړه مې یو رواني ډاکټر وپوښت؛ را ته ویې ویل، چې دا ناروغي پر اعصابو ناوړه اغېزه پرېږدي او تېر یادونه له ذهنه باسي. د شارل په ذهن کې به د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خزانې د پټېدو ځای د خوب په څېر ور ګرځېده، خو دی نه پوهېده چې پلار يې خزانه چېرته پټه کړې وه.
د هغه يو زوړ خدمتګار راته وويل چې شارل به د ژوند په وروستيو کې هر کال د اپريل په پنځلسمه تر ځا راګرځېده. فکر مې وکړ د تابلوګانو تاريخونه مې ذهن ته راغلل؛ پوه شوم چې ټول راز ځا ته نږدې په همدې ډبرينه مجسمه کې دی.
ومې ويل:
ـنو څنګه پوه شوې چې د غشي سيوری به په دوو بجو د مجسمې پر هغه درز لوېږي ، چې تر لاندې يې خزانه پرته وه؟
ارسن لوپن له قهوې څخه غوړپ وکړ، ويې ويل:
ـد تابلوګانو په تاريخ کې ۲ ليکلي وو؛ فکر مې وکړ د دوو بجو مانا مې ترې واخيسته؛ په دې مانا چې لمر راګرځي او د اپريل په پنځلسمه دوه بجې به د غشي سوری د مجسمې پر هغه ځای لوېږي چې تر لاندې يې خزانه پرته ده.
ـخو اوازې وې چې درمونت له طلا ډکې کڅوړې درلودې؟
ـدرمونت له دولت سره مخالفت درلود؛سره زر ډېر وو؛ د اسانه پټولو له پاره يې د الماسو په اتلسو قيمتي ټوټو بدل کړل؛ پټولو يې ډېر ځای نه نيو. کله چې دولتي مامورين د هغه د نيولو له پاره کور ته ورغلل، سړی وارخطا شو؛ په بيړه د باندې ووت او الماس يې د همدې مجسمې په يوه درز کې کېښودل. فکر مې وکړ، په سل کاله کې سلګونه خلک يوې خواته روان ول؛ ټول باغ يې پسې وغوبل. زه د هغوی په مخالفه لاره لاړم؛ نوې لار؛نتيجه مې واخيسته، ځکه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرو زرو د کڅوړو پټېدو وخت غوښت؛ څمکه ورته کېندل کېده، خو د والاندریه په خبره درمونت په پنځو دقیقو کې ببرته کوټې ته راغلی و؛ وپوهېدم چې د پټېدو شی باید ووړ وي، دومره چې په پنځو د قیقو کې پټ شي. یوه بل ټکي ته مې هم پام شو؛ هغه وخت د اپرېل پنځلسمه د ماسپښین دوې بجې وې؛ ده هم د غشې سیوری په نښه کړ؛ دا سیوری همدې درز ته سیخ و.

ارسن لوپن غلی شو، ویې وخندل، ویې ویل:

_خو پوښتنه دې ونه کړه چې په دا سل کاله کې دا الماس ولې پیدا نه شول؟

په پوښتونکي نظر مې ورته وکتل.

ویې ویل:

_د خلکو په مینځ کې د سرو زور د کڅوړو اوازه کډه وه؛ ډېر ځای یې نېو؛دوی څمکه پسې اړوله؛ په حقه ول؛ د سرو زرو ډکې کڅوړې به د مجسمې په یوه درز کې څنګه ځایدلې!

د پاتریس بلوال کیسه همدومره وه. یوه شېبه غلی شو؛ وروسته یې فرانسوا او د هغې مور ورونیک ته مخ وراړاوه:

_ارسن لوپن زړه سوانده انسان دی؛ ده له ډېرو ببوزله خلکو سره مرسته کړې؛ د دولت غلا شوې خزانې او رازونه یې ببرته دولت ته ورسپارلي دي، خو هېڅوخت منني ته نه دی ماتله شوی.

ورونیک وویل:

_ارسن لوپن اوس چېرته لاړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دم ګړۍ خو يې د افريقا نيت درلود، خو هغه مرموز انسان دی؛ په پلان يې څوک نه پوهېږي؛ ډاډه يم چې له تاسو څخه به د ليک په واسطه احوال واخلي.

پاتريس بلوال غلی شو؛ استفان ته يې وکتل؛ د هغه سر ځوړند و؛ داسې لکه په ژور سوچ کې چې ډوب وي. پاتريس بلوال د ورونيک پر اوږه لاس کېښود، ويې خندل:

ـتمه لرم چې د ارسن لوپن وراندېز ومنئ! د ګډ ژوند له پاره تر استفان ښه انسان نه شې موندلی.

ورونيک وويل:

ـله استفان څخه نه بېلېږم؛ زړه مې دی چې درې واړه، زه، استفان او فرانسوا انګلستان ته لاړ شو او يو څه وخت په ارامه تېر کړو.

پاتريس بلوال پوه شو چې ورونيک او استفان په انګلستان کې واده سره کوي. ټولو ته يې لاس ورکړ او له انګړ ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴_حیرانونکی مسافر

کال ووت؛ یوه ورځ ارسن لوپن رېل ته وخوت؛ نیت یې و چې د سن د سیند په ساحل کې خپل ملګري وویني، خو د قطار تر حرکت مخکې څو ځوانان رېل ته ور پورته شول؛ سګریټونه یې لګولي وو او یو بل ته یې په ټوکو کې سپکې سپورې ویلې. ارسن لوپن ته دا حالت د زغملو وړ نه و؛ بکس یې ور واخیست او دوهمې کوپې (د رېل کوټې) ته ورغی؛ په کوپه کې یوه میرمن او یو سړی ولاړ و؛ ارسن لوپن په لومړي نظر دا مېرمن وپېژندله؛ یو وخت یې ګاونډۍ وه، خو ارسن لوپن د هغې له سترګو څخه وپوهېده چې دې کوپې ته د ده په راتلو خوښه نه ده؛ ښځې ببرته مخ واړاوه او له سړي سره په خبرو بوخته شوه. ارسن لوپن غلی ودرېد؛ شېبه وروسته یې یو ځل بیا ښځې ته وکتل، خو دا ځل د هغې پر سرو شونډو موسکا پرته وه. سړي په لوړ غږ وویل:

_اه ګرانې، زه باید لاړ شم.

دا یې وویل؛ د ښځې مخ یې ښکل کړ او په بله ایستګا کې له رېله کښته شو.

ناڅاپه د شور او زوږ غږ راغی؛ یو سړی کوټې ته راننوت؛ ګاونډۍ چیغه کړه؛ ارسن لوپن په بیړه ور وکتل؛ د ښځې په خبره کې وېره پرته وه. ارسن لوپن ډارن سړی نه و، خو نوی راغلی کس په ظاهره ډېر با ادبه ښکارېده. دې سړي ښکلې دریشي او منظمه نیکټایي درلوده؛ لاسونه یې په قیمتي دستکشو پټ ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سړی شناخته ورته وایسېد ؛ پر ذهن یې فشار راووړ، خو کومه نتیجه یې وانه خیسته. کله چې یې دوهم ځل ګاونډۍ میرمنې ته وکتل د هغې رنګ تر پخوا زیات الوتی و ؛ سترګې یې رډې راختلې وې او پرته له دې چې له نوي راغلي سړي څخه سترګې واړوي، په بکس کې یې څه لټول... وروسته یې بکس پر خپل ټټر پورې ټینګ ونیو ؛ له ارسن لوپن سره یې سترګې وجنګېدې؛ ارسن لوپن د ښځې په سترګو کې پروت وحشت، پوښتنې ته اړ کړ:

ـ میرمنې ! خوښه مو نه ده چې کړکۍ خلاصه کړم؟ تازه هوا به مو پریشانې لیرې کړي.

ښځې نوي راغلي سړي ته اشاره وکړه؛ ارسن لوپن په سترګو کې ویوهوله چې مه وېرېږه ! زه درسره یم.

ناپېژانده سړي لومړی ارسن لوپن او بیا ښځې ته وکتل او د کوپې په کونج کې غلی ودرېد. دري واړه غلي وو ؛ یواځې پر پټلۍ د رېل د تېرېدو غږ راته؛ کله کله به د ځنګ له کوپې د مستو او بې تربیه ځوانانو خندا راغله.

ګاونډۍ میرمنه ارسن لوپن ته ورنږدې شوه په وېره یې وویل:

ـ دا سړی پېژنې؟

ـ نه

ـ ارسن لوپن دی !

ارسن لوپن ته خندا ورغله، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـامکان نه لري؛ارسن لوپن د یوه جرم په تور ونیول شو ؛ یوه اوونۍ مخکې یې محکمه وه؛ په خپله مې واورېدل؛ شل کاله قید ورباندې ختلی دی.
د ښځې په تندي کې ګونځې پیدا شوې:
ـپر ما باور ولره؛ خاوند مې په عمومي زندان کې وظیفه لري؛ ویل یې چې ارسن لوپن وتښتېد.
ـکه داسې وي، ریل له پولیسو ډک دی، ولې یې نه نیسي؟
ـد دې سرې وارخطا راتګ له پولیسو څخه د هغه د تېښتې مانا ورکوي.
ارسن لوپن ته د ښځې خبرې احمقانه ښکاره شوې، ویې ویل:
ـغم مه کوه ! که ستا خبره رښتیا وي، په همدې کوپه که به یې ونیسي.
غلی شو؛ نوې راغلې سړي ته یې کتل؛ نیمایي څېره یې په خولۍ کې پټه وه. ښځې ته یې وویل:
ـنو تاسو ولې وېرېږئ؟
ځواب یې وانهورېد.
یو ماشوم راغی؛ په لاس کې یې اخبارونه وو؛ ارسن لوپن پیسې ورکړې؛ یو اخبار یې ترې واخیست او مهم عنوانونه یې تر سترګو تېر کړل؛ د ارسن لوپن په اړه هېڅ هم نه و لیکل شوي.
تېره شپه یې تبه وه؛ سترګې یې نه وې پټې کړې ؛ خوب ورته، ځکه چپرکټ ته وخوت.
ښځې په وېره وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـتاسو باید ویده نه شئ.
ارسن لوپن سترګې پرانیستې؛ ښځې اخبار ور واخیست؛ په ځیر ځیر یې ورته وکتل؛ بېرته یې پر چپرکټ کېښود.
ارسن لوپن وویل:
ـخو ماته خوب راځي.
یوه شېبه یې د ربل له کړکۍ څخه د باندې وکتل؛ ولاړې ونې او شنه فصلونه په چټکۍ سره شاته پاتې کېدل؛ وروسته یې سترګې پټې کړې؛ فکرونو په مخه کړ؛ ارسن لوپن ته د ښځې خبرې حیرانونکې وې؛ دې ښځې اصلي ارسن لوپن نه پیژانده، خو ولې یې پر بل چا د ارسن لوپن شک راغلی و او له ارسن لوپن څخه
په څه خاطر وېرېدله! وروسته دې نتیجې ته ورسېد چې ښځه روحي ستونزه لري او چتیات وايي.
یو ناڅاپه یې پر سینه فشار راغی؛ په بېړه یې سترګې رڼې کړې؛ نا پیژانده سړي تر ستوني نیولی و. ګاونډی ته یې وکتل، تندی یې وینې و.
ارسن لوپن د ځان د خلاصولو هڅه وکړه، خو سړي پیاوړې ګوتې درلودې؛ ارسن لوپن په سختۍ سا اخیسته.
سړی پوه شو چې که یوه دقیقه نور هم د ارسن لوپن ستونی همداسې ټینګ ونیسي، نو مړینه یې حتمي ده، ځکه یې ستونی پرېښود، خو په ډېره چټکۍ سره یې د ارسن لوپن تر لاسونو پړی تاو کړ؛ ارسن لوپن د ځان د ژغورلو هڅه کوله چې پښې یې هم وتړل شوې.
د ارسن لوپن په زړه کې ور تېره شوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اه ! دا سړی تر ما هم چټک دی.

سړي له خپل جيبه پلستر را وايست او د ارسن لوپن خوله يې ور وتړله. وروسته يې د ګاونډۍ بکس له غولي راپورته کړ؛ په بکس کې پراته ګران بيه جواهرات او قيمتي غمي يې په خپل جيب کې واچول.

ښځې په زحمت سترګې خلاصې کړې؛ په بيړه يې له خپلو لاسونو بنګړي را وايستل او د سړي پښو ته يې ور وغورځول.

سړی ټيټ شو؛ په ډېرې خونسردۍ يې يو يو بنګړی جيب ته کړ.

ښځې ته ور نږدې شو؛ پر هغې دوهم ځل د بې هوښۍ حمله راغله.

سړي سګريټ ولګاوه؛ يو يو غمۍ يې سترګو ته ونيو؛ وروسته يې د ارسن لوپن جيبونه وپلټل؛دولس زره فرانکه او د هغه د يادښت کتابچه په ګوتو ورغلل.

ارسن لوپن پيسو ته نه و خواشينی، له بل څه وېرېده. ارسن لوپن ځو مياشتې مخکې پوليسو د غلا په تور ونيو، خو دا غلا ده نه وه کړې؛ دولت بهانه غوښته؛ په محاکمه کې يې د ارسن لوپن پخوانۍ دوسيې را برسېره کړې؛ قاضي مجرم وپيژاند او شل کاله قيد ورباندې وخوت، خو يوه اوونۍ مخکې له زندان څخه وتښتيد.

ارسن لوپن دومره وخت ونه موند چې په سمه توګه خپله څېره بدله کړي، خو بيا هم ښه و، په ښار کې يې يو شناخته سړي ته سلام ور واچاوه، هغه ونه پيژاند، خو پوليسو هڅه کوله چې ارسن لوپن ونيسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن مجبور شو چې له يوه جعل کاره ملګري مرسته وغواړي؛ هغه هم په جعلي نوم د مدافع وکيل يو کارت ورته جوړ کړ. دې کارت مرسته ورسره وکړه چې تر ربله پورې ځان را ورسوي، خو زړه يې درېبده؛ پر سړک، مغازه، ربل او هر ځای کې خلکو د ارسن لوپن د تيښتې په اړه خبرې کولې. تر ټولو بده لا دا چې اوس پر يوه چپرکټ پورې تړلی و، ژر ، يا ناوخته، بس ! د پوليسو له پاره تياره ګوله وه، هغه يې لاس تړلی نيولی شوای.

ارسن لوپن يوه بله اند ېښنه هم درلوده؛ غل په راتلونکي تم ځای کې له کوپې څخه کښته کېده؛ بې هوښه ښځه په سد راتله؛ چېغې يې وهلې او پوليس يې مرستې ته را بلل؛ د ده نيول کېدل حتمي وو.

له ځان سره يې وويل:

ـ کاشکي دا غل د ښځې خوله هم ور وتړي، خو غله بې غمه خپل سګرټ څکاوه او له کړکۍ څخه يې له ښکلو منظرو خوند اخيست.

وروسته يې د ارسن لوپن د يادانبت د کتابچې پاڼې واړولې؛ ښځې ته يې وکتل؛داسې ورته واېسېده لکه ځان چې يې په بې هوښۍ اچولی و، ځکه کله به يې د سګرټ د لوګي له لاسه له خولې ورو ټوخی را ووت.

ربل تېز و ؛ له لېرې د ټکټ ورکونکې چيغې راتلې:

ـ د ارش د پله تم ځای را نږدې دی، کوزېدونکي مساپر دې تياری ونيسي.

غل يو ناڅاپه په چټکو ګامونو د دوی خواته ور نږدې شو؛ ښځې چيغه کړه او دا ځل په رښتيا بې هوښه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غل د رېل کړکۍ ته ودرېد؛ په بيړه يې د ارسن لوپن بالاپوښ واغوست.

رېل د سن له سيند څخه د تېرېدو په حال کې و؛ غله خپلې پايڅې ور پورته او کړکۍ يې خلاصه کړه. ارسن لوپن له ځان سره وويل:

ـ احمق نه پوهېږي چې له دومره تېز رېل څخه ځان اچول مرګ دی.

رېل په اوږده تونل کې ننوت؛ تياره شوه؛ د ارسن لوپن سترګې رڼې راوختې؛ سرې له کړکۍ څخه خپلې پښې ايستلې وې.

تياره، د رېل لوګی او پر پټلۍ باندې د رېل د تېرېدو تېره غږ، اه! مرګ حتمي و، خو د رېل سرعت يو دم ورو شو. ارسن لوپن نه پوهېده چې تونل د ترميم په حال کې دی، خو غله مخکې له مخکې دا فکر کړی و؛ ده ته مالومه وه چې په دې تونل کې کارېګر کار کوي او د رېل سرعت به کمېږي.

غله ټوپ کړل او په تياره کې ورک شو.

ريل له تونل څخه ووت؛ ساړه باد کوپې ته راغلی لوګی ور سره يووړ؛ رېل په يوه شنه دره کې روان و؛ ارسن لوپن پوهېده چې يو بل تونل هم نږدې دی. دا وخت ساره شمال ښځه په هوښ راوسته؛ لومړی يې په خپلو جواهراتو پسې سترګې وغړولې، خوتمه يې وخته، بيا يې د ارسن لوپن له خولې پلستر ليرې کړ.

ښځې په بيړه وويل:

ـ د خطر زنګ ووهم؟

ارسن لوپن وخندل:

ـ نه، دا کار به دی په خپل وخت کړې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو وېرېدم، وژلم يې.
غلې شوه، وروسته يې يودم وويل:
ـاوس دې باور وکړ چې دا غل ارسن لوپن و؟
ارسن لوپن ويل:
ـپوليس به يې پيدا کړي او تاسو به بېرته خپل جواهرات تر لاسه کړئ.
ښځې سره سا وابسته:
ـامکان نه لري؛ ارسن لوپن داسې څوک نه دی چې په اسانۍ ونيول شي.
ارسن لوپن وويل:
ـمېرمنې، غوږ ونيسه، کله چې رېل ودرېد، پوليس را وغواړه ورته ووايه چې ارسن لوپن دې په خپلو سترګو وليد؛ هر څه يې درنه يووړل او په تونل کې يې ځان له رېله وغورځاوه. نښه يې تور بلاپوښ دی چې په لستونو کې يې اسماني رنګه شنې ليکې تېرې شوې وې.
ارسن لوپن غلی شو؛ دی په دې فکر خوشاله و، ځکه چې د پوليسو پام په بله اوښته.
رېل ورو ورو تم ځای ته نږدې کېده؛ ښځه په فکر کې ډوبه وه. وروسته يې د ارسن لوپن په غږ جتېکه وخوړه:
ـپوليسو ته زما نوم هم ووايه! موسيو برلات... وريادده کړه چې ما پېژنې؛ په دې توګه به زه هم شاهدي ورکړم؛ پوليس به ارسن لوپن ونيسي او ته به بېرته د خپلو جواهراتو خاونده شې.
رېل لا درېدلی نه و، چې ښځې چيغې کړې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد خدای له پاره، تبا شوم، هر څه يې رانه يو وړل.
څو پوليس راغلل؛ ښځې يو اخې د ارسن لوپن نوم اخيست؛ ويل يې چې زما نوم ورودن او د زندان د معاون ميرمن يم؛ ارسن لوپن غلا رانه وکړه.
يو چاغ سړی راغی؛ ارسن لوپن يې له دريشۍ پوه شو چې د پوليسو مشر دی. د پوليسو مشر ښځې ته مخ ور واړاوه:
ـډاډه يې، په خپله ارسن لوپن و؟
ـهو، په خپله و.
ـاوس چېرته دی.
ـد سن سيند ته نږدې يې له ربله ټوپ کړل. د تونل شمالي برخه وه.
غلې شوه؛ خپلې اوښکې يې پاکې کړې ويې ويل:
ـتور بالاپوښ يې پر تن و؛ په لستونو کې يې شنې ليکې تېرې وې.
د پوليسو مشر خپلو ملګرو ته مخ ور واړاوه:
ـد ښځې خبرې سمې دي.
ارسن لوپن سره سا واخيسته؛ يو پوليس ورغی او د هغه لاس او پښې يې خلاص کړل.
ارسن لوپن د پوليسو د مشر تر مخ ودرېد، ويې ويل:
ـښاغليه! دا سړی ارسن لوپن و؛ بيړه وکړئ، نيولی يې شئ؛ که غواړی نو زه به هم مرسته درسره وکړم.
د پوليسو مشر څه ونه ويل؛ ارسن لوپن شېبه وروسته د ربل د رييس په دفتر کې و. ګڼ کسان ترې را تاو ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن ته دا ځای خطر ناک مالوم شو؛ هځه يې کوله چې له ګڼې ګوڼې ځان وباسي، خو د پوليسو مشر يې تر څنګ ولاړ و. د پوليسو مشر په دوهم ځل د تحقيق غوښتنه وکړه، خو ارسن لوپن وويل:
ـ ښاغليه ! وخت مه ضايع کوه بس، يو موټر راوغواړه او غل ونيسه.
د پوليسو مشر وويل:
ـ دوه تنه مې د ارسن لوپن په پيدا کولو پسې ليږلي دي.
ارسن لوپن حيران شو:
ـ څه وخت؟
ـ لږ مخکې؛ پر بايسکلو لاړل؛ ډاډه يم، ارسن لوپن نه شي ترې تښتېدلای.
ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ، په بې اعتنايي يې وويل:
ـ فکر نه کوم چې مامورين دې د ارسن لوپن په نيولو بريالي شي؛ هغه هم پر بايسکلو.
ـ ولې؟
ـ دا د موټر کار و؛ ارسن لوپن به اوس تر ليرې رسېدلی وي.
د پوليسو مشر وخندل:
ـ زموږ د مالوماتو له مخې ارسن لوپن د روين سيمې ته ځي، هماغته به يې ونيسو.
ـ فکر نه کوم.
ـ پروا نه کوي؛ هر چېرې چې وي. موږ يې نيسو.
ارسن لوپن وويل:
ـ دا سې ښکارې چې د يامين سيمه يې هدف دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو مشر په حیرانۍ ارسن لوپن ته وکتل:
_ته له کومه پوهېږې؟
_په کوپه کې یې همدا ویل؛ ما په خپله ولید ؛ له جېبه یې د رېل د حرکت لیست را وایست او د رامین سیمه یې په نښه کړه.
د پولیسو مشر ارسن لوپن ته وکتل، خو دا کتل یې اورېده وو؛ د ارسن لوپن زړه ولړزېد ؛ له ځان سره یې وویل:
_شک یې نه وي کړی !
یودم یې وخندل:
_دوولس زره فرانکه ډېر شی دی؛ ټوله سرمایه مې ده؛ د غله نیولو ته بیړه لرم. که خپل دوه نفره همکاران را سره ولېږئ، نو د ارسن لوپن د نیولو ډېر چانس لرو ، ځکه ما ته هغه سیمه مالومه ده.
مخکې تر دې چې د پولیسو مشر څه ووایي ګاونډې د ارسن لوپن خبرې تصدیق کړې:
_ښاغلیه دا سړی موسیو برلات نومیږي؛ اطمیناني شخص دی؛ زموږ د دواړو غلا شوې؛ د هغه خبره و منه.
د پولیسو مشر به د زندان د مرستیال د میرمنې د غوښتنې په مقابل کې څه ویل ! هیڅ، ځکه یې په ډېره مینه د ارسن لوپن پر اوږه لاس کېښود ، ویې ویل:
_موسیو برلاته ! که د دې غله په نیولو بریالی شوې، قانون به دې تل پوروړی وي. خوشاله یم چې د ارسن لوپن د نیولو له پاره دومره زړه کوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو مشر ارسن لوپن تر لاس ونیو ، یوه موټر ته یې ودراوه؛ د ماول او کاستون په نومونو یې دوه تنه پولیس ور وپېژندل او ویې ویل چې دا دوه پولیس د ده په خدمت کې دي.
موټر حرکت وکړ؛ څومره چې د رېل له سټېشن څخه لېرې کېده په هماغه اندازه د ارسن لوپن زړه ته ډاډ ور لوېده. موټر په شنه دره کې ګړندی روان و؛ ارسن لوپن د ازادۍ احساس کاوه؛ ده د دې دوو دولتي مامورینو په مرسته ډېر څه کولای شوای.
حیرانوونکې وه؛ ارسن لوپن د ارسن لوپن په نیولو پسې ته!!
وروسته یې دواړو پولیسو ماول او کاستون ته وکتل؛ په زړه کې یې له هغوی مننه وکړه، اه! که دا دوه پولیس نه وای،نو د تلاشي له پوستو به څنګه تېرېده. خو کار نه و خلاص، غل یې باید موندلی وای؛ له هغه سره یې پیسې او مهم اسناد ول. ارسن لوپن نه غوښتل چې نور څوک یې په رازونو پوه شي.
نیم ساعت وروسته د دارنتال سیمې ته ورسېدل؛ د پولیسو په مرسته یې مالومه کړه چې د تور بالاپوښ لرونکي کس د امین د سیمې ټکټ اخیستی دی.
ماول وویل:
_د امین رېل نولس دقیقې وروسته د بوستي په سټېشن کې د لنډ وخت له پاره درېږي، که ور ونه رسېږو ، رېل سرعت نیسي او د پاریس خواته ځي.
ارسن لوپن وویل:
_تر هغه ځایه څومره لار ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدرويشت کيلو متره.
ارسن لوپن خپل لاسي ساعت ته وکتل:
ـدرويشت کيلو متره او نولس دقيقې.
موټر حرکت وکړ؛ تېز ته؛ يو ځای لاندې په دره کې له شنو ونو د رېل تور لوګی راووت؛ لاره خلاصه وه؛ موټر په سلو کې روان و.
د رېل تر حرکت مخکې سټېشن ته ور ورسېدل. په بيړه يې ټولې کوپې ولټولې؛ د غله درک نه و.
د سټېشن رييس راغی، دوو پوليسو خپل کارتونه ور وښودل، خو د رييس يوې خبرې نهيلي کړل؛ هغه د رېل د يوه کارکونکې له خولې ورته وويل چې د رېل تر درېدو مخکې يوه سړي له رېله ټوپ کړل او په ګڼو ونو کې ننوت.
ارسن لوپه په غوسه چيغه کړه !
ـغله د پوليسو موټر ليدلی و.
د سټيشن رييس وويل:
ـکه دوه سوه متره شاته لاړ شئ، د غله پلونه به په اسانۍ سره ومومئ.
خبره يې سمه وه؛ پلونه روښانه ښکارېدل.
ارسن لوپن يوه پوليس ته شاره وکړه؛ هغه په ګڼو ونو کې ننوت، خو ډېر ژر يې چيغه کړه، ارسن لوپن او بل پوليس منډه ور واخيسته؛
لومړي پوليس په ستړې سا وويل:
ـهلته وګورئ ! غل تر دېوال واوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن په بیړه مخ ور واړاوه؛ د غله د بلالپوښ ژۍ تر د یوال پټه شوه، خو ده غوښتل چې په یو اځې ځان غل ونیسي، دی وېرېده چې د غله په جیب کې یا دانبتونه به پولیس وپوهوي چې اصلي ارسن لوپن څوک دی.

ویې ویل:

ـ ښاغلی ماسول! تاسو کیڼ لوری وڅارئ! کاستون به هم ښی خواته لاړ شي، په دې توګه به غل د تېښتې لار ونه لري.

یوه شېبه غلی و، بیا یې شاوخوا وکتل، ویې ویل:

ـ که مې مرسته غوښته، تاسو به خبر کړم.

ماسول او کاستون هر یو یوې خواته لاړل؛ ارسن لوپن په احتیاط څانګې لیرې کړې؛ د ځنګل دا برخه ګڼه وه؛ د څانګو له لاسه کړو په ملا روان و. ځای ځای به یې ځمکې ته کتل، خو په مرطوبه ځمکه او ژېړو رالوېدلو پاڼو کې د غله پلونه نه ښکارېدل. ارسن لوپن له غونډۍ کښته شو، یو ځای ړنګه وړه کوټه ولاړه وه.

ارسن لوپن په احتیاط ورغی؛ غل په ړنګو د یوالونو کې ولاړ و. پیسې یې شمېرلې؛ ارسن لوپن ټوپ کړ؛ غله توپانچه ور واړوله، خو د ماشې د کشولو وخت یې ونه موند. پړمخې پرېووت، تر څو چې یې لاسونه ښورول، درونډ سوک یې ژامه یوې خواته کړه کړه؛

ارسن لوپن وویل:

ـ ګرانه ملګریه! زه ارسن لوپن یم؛ څه چې دې غلا کړې دي را ویې سپاره! ژمنه کوم پولیس نه خبرېږي.

غله په حیرانۍ ورته کتل...ارسن لوپن وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسم نه وايم؟
غله وويل:
ـسم وايې.
غل يې پرېښود؛ هغه په پښو ودرېد، خو په چټکۍ سره يې له جېبه تېره چاړه را واېسته؛ ارسن لوپن ځنګ بدل کړ؛ د غله لاس يې ونيو؛ زنګون يې د غله تښي ته سيخ کړ؛ غله اخ کړل او پر ځمکه پرېووت. ارسن لوپن د هغه پر ټټر کېناست، ويې ويل:
ـپه مهربانۍ پوه نه شوي!
غل يې پر غوږ په سوک ووهه، بې هوښه شو.
ارسن لوپن د هغه جيبونه ولټول؛ هرڅه يې ترې يو وړل؛ د غله له جېبه يې د هغه د ياداښت کتابچه را وايسته، څو پاڼې يې واړولې، ناڅاپه يې له خولې راوتل:
ـپير اوفري! مشهور قاتل، هغه څوک چې ميرمن دومبرورا او د هغې دوې لوڼې يې يواځې د زرو فرانکو له پاره ووژلې.
د غله څېرې ته ځير شو، ويې ويل:
ـ اوس پوه شوم چې دا سړی په رېل کې ولې شناخته راته وايسېد.
وروسته يې په يوه واړه کاغذ کې وليکل:
ـدا دوه سوه فرانکه هغو دوو پوليسو ته ډالۍ چې له ارسن لوپن سره يې د دې مشهور قاتل په نيولو کې مرسته وکړه.
ليک او پيسې يې غله ته نږدې کېښودې، توپانچه يې را واخيسته؛ هوايي ډز يې وکړ؛ له ځان سره يې ويل:
ـد ډز په اورېدو سره به پوليس راشي او دا قاتل به خپله سزا ووينې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګاونډۍ پیسې او جواهرات یې د بې هوښه قاتل پر ټټر کېښودل او خپله په ګڼو ونو کې ننوت. شل دقیقې وروسته یوه کوچیني بازار ته ورسېد ، ملګرو ته یې تلګراف وکړ چې د ځینو ستونزو له لاسه هغوی نه شي لیدی.

هماغه ورځ په شپږ بجې پاریس ته ورسېد؛ په ورځپاڼه کې یې ولوستل چې مشهور قاتل پیراوفري نیول شوی دی.

سهار یې د فرانسې د اکوی په ورځپاڼه کې ولوستل:

ـتېره ورځ ارسن لوپن وتوانید چې مشهور غل او قاتل پیراوفري ونیسي. که څه هم چې ارسن لوپن له قانون څخه سرغړونه کړې، خو بیا یې هم خو ځله خپلو خلکو او وطن ته خدمت کړی؛ ده د طلا زېرمه او مهم اسناد دولت ته وسپارل؛ څه موده مخکې یې د سارک په جزېره کې د معجزې تیږه د غلو له منګولو وژغورله؛ د فرانسې ولسمشر ښاغلی والانکلای په خپله له ارسن لوپن څخه غواړي چې د وزیرانو شورا ته ورشي او د فرانسې دولت په رسمي توګه له هغه څخه مننه وکړي.

دولت دا پرېکړه هم کړې چې د ارسن لوپن د بند موده را ټیټه کړي، خو که ارسن لوپن دا کار ونه کړي، د ولسمشر د غوښتنې د نه منلو او له زندان نه د تېښتې په خاطر به لا هم د پولیسو تر تعقیب لاندې وي.

د ورځپاڼې دې خبر په خلکو کې ګونګوسې پیدا کړې؛ دوی ویل، ارسن لوپن یو قهرمان دی؛ ده د سارک جزیره له غلو څخه وژغورله؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دولت غلا شوي پټ اسناد يې بېرته دولت ته ور وسپارل. ټول په يوه خوله ول چې ارسن لوپن باید وبښل شي.
خو ارسن لوپن غلی و ؛ نه یې څه وویل او نه هم په اجتماع کې ولیدل شو ؛ د ځینو زړه ته لوېدلي وه چې ارسن لوپن له فرانسې څخه وتلی دی.
دا تصور سم و ؛ ارسن لوپن افریقا ته لاړ، خو یوه ورځ یې د فرانسې په اکوی ورځپانه کې په خپله امضا یوه مقاله خبره شوه. ارسن لوپن لیکلي و:
"د خلکو له مینې مننه؛ ماته یې په درنه سترګه وکتل، خو زه په مننې پسې نه ګرځم؛ لوی هدف مې خپلو خلکو او وطن ته خدمت دی.
د معجزې د تیرې پېښه هم اتفاقي وه. بس، یوه ورځ زما ملګري پاتریس بلوال لیک راولېږه؛ ده غوښتنه کړې وه چې د ورونیک په نوم له یوې میرمنې سره مرسته وکړي چې د سارک په جزېره کې خپل ورک زوی ومومي.
د سارک جزېرې ته ورغلم او په لنډ وخت کې مې ډېر مالومات تر لاسه کړل. د ورسکي په نوم خطرناک قاتل مې ونیو، خو یو څه ناوخته؛ کنت هرژمون او د جزېرې ډېر اوسیدونکي وژل شوي وو.
د دې پیښې بشپړ جریان مې د پولیسو مامور ته ولیکه؛ ولسمشر هم ترې خبر دی.
خو بیا هم د پولیسو لخوا ونیول شوم؛ ځان بیګناه راته واېښد، ځکه له زندانه وتښتېدم. د ربل پېښه هم اتفاقي وه؛ یوه بله خبره !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پولیس د دې پر ځای چې په مجرم پسې وګرځي، خپل ډېر وخت بېځایه تېروي او په اوزاو پسې ګرځي. دا ځکه چې ډېر پولیس له تجربه لرونکو کسانو څخه نه دي ټاکل شوي. "

ارسن لوپن

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library